

תפ"ח 16808/09/14 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד אילן בן עמי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
תפ"ח 16808-09-14 מדינת ישראל נ' בן עמי (עציר)
31 ינואר 2017
בפני: כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד
כב' השופט מאיר יפרח
כב' השופטת גיליה רביד
בעניין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) -
ע"י ב"כ עו"ד יעל הראל
נגד
אילן בן עמי -
ע"י ב"כ עו"ד אלעד רט
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

1. כתב האישום (תמצית): הנאשם ודפנה בר ציון (להלן: המנוחה), נישאו בתאריך 14.9.2012. כחצי שנה לאחר נישואיהם, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם שלוו בהרמות קול מרובות, שבירת חפצים, איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה ובאמצעות שליחת מסרונים, גדושי חרפות וגידופים, השפלות ומסרים מאיימים.

בעקבות החרפת ביטויי האלימות ועלייה בתדירותם, ועל רקע גילויי הקנאה מצד הנאשם שגרמו למנוחה חשש ממשי מפניו, ולבקשת המנוחה, הוצא נגד הנאשם, ביום 1.4.14, צו הרחקה, אשר הוארך מעת לעת. מיד לאחר הוצאת צו ההרחקה, עברו הנאשם והמנוחה להתגורר בנפרד זה מזה.

בתאריך 14.8.14, בשעה 10:30 לערך, הגיעה המנוחה לדירת הנאשם לפי בקשתו. במהלך שהייתם בדירת הנאשם, פרץ ויכוח בין הנאשם למנוחה, על רקע רצונה של המנוחה לסיים את הקשר הזוגי ביניהם, בעוד הנאשם קיווה לשקם את הקשר ואף הציע להצטרף אל המנוחה לבילוי משותף בדירתה בצפת, הצעה שנדחתה על ידי המנוחה בתוקף.

בעקבות דברים אלה גמלה בלבו של הנאשם החלטה לגרום בכוונה תחילה למותה. לשם כך, נטל הנאשם פטיש ברזל במשקל של קילוגרם אחד (להלן: הפטיש), התקרב אל המנוחה שפנתה לעבר דלת הכניסה, והלם באמצעות הפטיש בחוזקה בראשה של המנוחה פעמיים עד שנפלה. בעוד המנוחה שרועה על הרצפה, כיסה הנאשם את ראשה בבגד והמשיך להלום בראשה באמצעות הפטיש מספר רב של פעמים (להלן: המכות). כתוצאה מהמכות נגרמו למנוחה שברים וחבלות קהות מרובות באזורים שונים של הראש שגרמו לנזק חמור למוחה והביאו למותה של המנוחה.

מיד לאחר מכן ובכוונה להכשיל את ההליך השיפוטי ולהימלט מאימת הדין, נטל הנאשם את הפטיש, ניקה אותו וזרק אותו לחלל אחסון תת תקרתו. בהמשך, נטל הנאשם את מכשירי הטלפון הניידים שלו ושל המנוחה, נעל את הדלת

ונמלט. במהלך מנוסתו, השליך הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו בפח אשפה בקרבת דירת הנאשם, נסע לספארי ברמת גן, שם השליך את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה. בהמשך לכך, עבר הנאשם במספר מקומות בהם שהה פרקי זמן קצרים, הכול כדי להקשות על איתורו ועל תפיסתו, עד לתאריך 17.8.14, מועד בו נעצר הנאשם על ידי המשטרה.

במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המנוחה, גרם למותה בכוונה תחילה והמיתה בדם קר, מבלי שקדמה התגרות בתוכף למעשה, בנסיבות שבהן יכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין מכשיר שבו המיתה, ושיבש מהלכי משפט. מיוחסות אפוא לנאשם עבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), עבירה של איומים (ריבוי מקרים) לפי סעיף 192 לחוק, ועבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

2. תשובת הנאשם לכתב האישום (תמצית העיקר): **הנאשם ביקש** מבית המשפט באשר לגרימת מותה של המנוחה (סע' 3 לסיכומי ההגנה), **להרשיעו** תחת עבירת הרצח, **בעבירה של הריגה**. ההגנה לא טענה לסייג המלא לאחריות פלילית לפי סעיף 34 לחוק העונשין וגם לא סעיף 34 לחוק דלעיל, אלא ההגנה טענה בענין היסוד הנפשי ולתחולת סע' 34 לחוק העונשין (עמ' 228 לפר', שו' 6-7), היינו טענה **להגנת השכרות**. לחלופין, אם יורשע הנאשם בעבירת הרצח, הנאשם ביקש מבית המשפט לקבוע כי מתקיימים בעניינו תנאי סע' 300(א) לחוק העונשין, המאפשרים להטיל עליו **עונש מופחת** - הנאשם טען שבשל מחלת הנפש בה לקה מסוג דיכאון מג'ורי, הוא סבל מהפרעה נפשית חמורה, שבעטייה יכולתו להימנע מעשיית מעשה הרצח, הייתה מוגבלת במידה ניכרת, ולפיכך הוא עומד בקריטריונים שבסעיף 300(א) לחוק העונשין, המאפשרים לבית המשפט לחרוג מעונש מאסר עולם חובה שלצד הרשעה בעבירת רצח. הנאשם כפר גם בעבירות האיומים ושיבוש מהלכי משפט המיוחסות לו בכתב האישום. **התביעה טענה בסיכומיה**, בין השאר (תמצית): בעת ביצוע הרצח הנאשם לא היה במצב של שכרות, שכן הוא לא שתה אלכוהול באותו הבוקר, ולא עישן סמים (סע' 9). מצבו הנפשי של הנאשם בתקופה שקדמה לרצח ובזמן ביצוע הרצח, אינו עולה כדי הפרעה נפשית חמורה, לא הוכח כי נפגעה בצורה ניכרת יכולתו להימנע מביצוע העבירה, וגם לא הוכח התנאי בדבר קשר סיבתי לפי סע' 300(א) לחוק העונשין (סע' 11) - כאמור, רצח המנוחה הינו תולדה של התנהגותו המתמשכת של הנאשם, שלוותה בגילויי אלימות, בעיקר מילוליים, ובהתנהגות אובססיבית בתקופה שקדמה לרצח (סע' 7). הנאשם רצח את המנוחה בכוונה תחילה, לאחר שהבין שהמנוחה סופית איננה מעוניינת בשיקום יחסיהם (סע' 8).

3. מתוך סיכומי ההגנה - תשתית עובדתית שלמעשה איננה במחלוקת (בסע' 10): בעקבות ההדרדרות במערכת היחסים בין הנאשם למנוחה, **הנאשם התנהג כלפי המנוחה באופן אובססיבי שכלל התקפי קנאה, מריבות קולניות ושליחת הודעות טקסט מעליבות, מגונות, וגדושות גידופים והתבטאויות תוקפניות**. ביום 1.4.14 הוציא בית המשפט לענייני משפחה צו הרחקה נגד הנאשם. **הצו הוארך מעת לעת** (בסע' 12). ביום 14.8.14 בשעת בוקר הגיעה המנוחה לדירת הנאשם, שם פרץ ביניהם ויכוח. אז, **נטל הנאשם פטיש שהיה מונח בסמוך והיכה בראשה של המנוחה, עד שגרם למותה** (בסע' 14). **אין חולק שהנאשם ביצע את היסוד העובדתי שבעבירת הרצח - הוא גרם בהתנהגותו האקטיבית למותה של המנוחה** (בסע' 17). יישום מבחני הפסיקה הנוהגים, ככתבם וכלשונם, על עובדות המקרה שלפנינו בתיק זה, לכאורה **מוביל לקביעה שהתקיימו בנאשם יסודות עבירת הרצח: כך, למשל, בעצם נטילת הפטיש ניתן לראות, כי באה על סיפוקה דרישת ההכנה, בעצם הכאת המנוחה בראשה ניתן לקבוע שהתקיימה דרישת ההחלטה להמית, ואפילו ייקבע שהנאשם קונטר באופן סובייקטיבי ייקשה על בית המשפט לקבוע שמתקיים במקביל יסוד העדר הקינטור האובייקטיבי** (בסע' 21). בנוסף, בסיכומי ההגנה על פה, נאמר: "...הנאשם קיפד את פתיל חייה של אישה צעירה...וברור...ש...הוא האחראי היחיד לו,

הוא צפוי לעונש כבד...אין מחלוקת על עצם אשמתו של הנאשם...המחלוקות...נוגעות להיקף אחריותו של הנאשם, לסעיף המדויק שבו יש להרשיעו ו...העונש המקסימלי שניתן להטיל עליו...**זה בוודאי לא תיק שבו הנאשם טוען לחפותו או טוען לסייג מלא לאחריות פלילית.**" (ראו בסיכומי ההשלמה על פה של ההגנה - עמ' 262 לפר', שו' 15-21).

4. לוח הזמנים העיקרי בהשתלשלות הארועים:

14.9.12 - נישואי הנאשם והמנוחה;

1.4.14 - תלונת המנוחה במשטרה נגד הנאשם (ת/61);

1.4.14 - מתן צו הגנה ע"י בית המשפט לענייני משפחה, נגד הנאשם (ת/32);

2.4.14 - מתן צו הגנה במשטרה נגד הנאשם (ת/2, עמ' 4);

8.4.14 - הסכם סיום הליכים בין הנאשם למנוחה (ת/17ב);

1.6.14 - הסכם גירושין בין הנאשם למנוחה (נ/4);

14.8.14 - רצח המנוחה ע"י הנאשם;

17.8.14 - מעצר הנאשם (ת/22).

5. **הסניגור ביקש בסיכומיו לעכב את מתן הכרעת הדין**, וטען, בין השאר: הרפורמה בדיני ההמתה נמצאת בשלבי חקיקה (סע' 24-36). לפי הצעת החוק היה הנאשם מורשע בעבירת הרצח החדשה שבצידה עונש מקסימלי של מאסר עולם אך לא כעונש חובה (סע' 37). בנוסף, הנאשם עומד בסעיף הקינטור החדש (סע' 38-39). בעניינו של הנאשם תחול נורמה מיוחדת שמקבילה לסע' 300 לחוק, שהעונש בצידה הוא עד 20 שנות מאסר (סע' 39-41). לכן, **הסניגור ביקש לעכב למשך כשנתיים את מתן הכרעת הדין**, או לפסוק בהתאם לדין הקיים אך תוך מתן פרשנות שונה מזו הנהוגה כיום (סע' 47-48; בסיכומי ההגנה על פה - עמ' 263, 265 לפר'). התביעה התנגדה לבקשות ההגנה (עמ' 259-260 לפר'). מסקנתי היא, שדין של בקשות ההגנה, **להידחות**: כאמור, הסניגור ביקש שמתן הכרעת הדין יעוכב בהסכמת התביעה, וזו **התנגדה**. גם לגופו של ענין, אין להעתר לבקשות ההגנה: בית המשפט אינו מעכב את מלאכתו לאור הליך חקיקתי שמתנהל לגבי הצעת חוק תלויה ועומדת, שלא ברור כל עיקר מתי הצעת החוק תהפוך - אם בכלל - לחקיקה, ומה יהיה נוסחה הסופי. חובת בית המשפט הדין בתיק שבפניו, שבו נשמעו ראיות (והנאשם עצור עד תום משפטו), להכריע את הדין, וזאת עפ"י הדין הקיים לרבות פסיקת בית המשפט העליון (השוו בסוגיה: רע"פ 3507/11 ימין, מיום 30.6.11, בפיסקה אחרונה; בג"ץ 939/05 ברבי, מיום 18.6.07, בסע' 20 לפסה"ד; בג"ץ 3872/93 מישראל, מיום 22.10.93, בסע' 8 לפסה"ד; ע"פ 5121/98 יששכרוב, מיום 4.5.06, בסע' 13 לפסה"ד). תיק זה איננו שונה בהקשר זה, מכל תיק אחר תלוי ועומד, שבו הוגש כתב אישום בגין רצח. מה גם, שממילא דין של טענות ההגנה בדבר הגנת השכרות (ולו הגנת שכרות חלקית), ואפשרות להטלת עונש מופחת על הנאשם דין להידחות כבר במישור **העובדתי**, וזאת כשהתמונה **הראייתית** שוללת כל אפשרות לקבלן, ובמצב דברים זה, שינוי עתידי נטען של החוק, ממילא לא יעלה ולא יוריד.

6. הכרעת הדין: לאחר ששמעתי את העדים, קראתי את הפרוטוקול ואת המסמכים, צפיתי בדיסקים, שקלתי ובחנתי את הראיות, קראתי ושקלתי את האמור בסיכומי הצדדים בכתב ובעל פה, **אלה מסקנותיי** (בקליפת אגוז): **אני מקבל את גירסת התביעה ודוחה את טענות ההגנה, וכן דוחה חלקים מהותיים שבגירסאות הנאשם בבית המשפט. הנאשם לא ממלא אחר הגנת ה"שכרות" הנטענת (גם לא הגנת השכרות החלקית) ולא כל שכן שהוא לא עורר ספק סביר בעניינה, ובלי לגרוע משאר דבריי, הרי שבראש ובראשונה אין אינדיקציה לכך שהנאשם היה תחת השפעת חומר משכר בעת שהוא רצח את המנוחה. הנאשם גם לא ממלא אחר כך לא אחד מהתנאים לתחולת עונש מופחת בעניינו, ודי שאומר שהנאשם לא הוכיח, לא כל שכן שהוא לא הוכיח במידה של מאזן הסתברויות, שהוא היה בשלב כלשהו במצב של "הפרעה נפשית", לא כל שכן שהוא לא היה במצב של הפרעה נפשית "חמורה". עדי התביעה נשמעו, נראו והינם - לליבת גירסתם - אמינים ושעדותם מהימנה. הנאשם נשמע, נראה והינו בלתי אמינים ומניפולטיבי, וגירסתו/אותו ועדותו בבית המשפט בחלקים מהותיים הימנה, הן בלתי מהימנות. אני מקבל את חו"ד התביעה ת/68 (והראיות המחזקות אותה) ואת עדותה של מומחית התביעה, ד"ר מילה רזניק גלזמן, ואיני מקבל את חוות דעתו נ/8 ואת חלקים מעדותו בביהמ"ש של מומחה ההגנה, פרופ' גיל זלצמן. אני קובע אפוא כדלקמן: עבירת הרצח שביצע הנאשם: הנאשם ודפנה בר ציון (להלן: המנוחה), נישאו בשנת 2012. החל מכחצי שנה לאחר נישואיהם ואילך, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם שלוו בהרמות קול מרובות, שבירת חפצים, איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב של המנוחה בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה ובאמצעות שליחת מסרונים, גדושי חרפות וגידופים, השפלות ומסרים מאיימים. בעקבות החרפת ביטויי האלימות ועלייה בתדירותם, ועל רקע גילויי הקנאה מצד הנאשם שגרמו למנוחה חשש ממשי מפניו, ולבקשת המנוחה, הוצא נגד הנאשם, ביום 1.4.14, צו הרחקה, אשר הוארך. לאחר הוצאת צו ההרחקה, עברו הנאשם והמנוחה להתגורר בנפרד זה מזה. בתאריך 14.8.14, בשעה 10:30 לערך, הגיעה המנוחה לדירת הנאשם לפי בקשתו. במהלך שהייתם בדירת הנאשם, פרץ ויכוח בין הנאשם למנוחה על רקע דברי המנוחה באותו מעמד בדבר סיום הקשר הזוגי ביניהם, בעוד שהנאשם קיווה לשקם את הקשר, ואף הציע להצטרף אל המנוחה לבילוי משותף בדירתה בצפת, הצעה שנדחתה על ידי המנוחה. הנאשם חש קיפוח, תסכול וזעם רב, וגמלה בלבו החלטה לגרום בכוונה תחילה למותה. לשם כך נטל הנאשם פטיש ברזל, התקרב אל המנוחה שפנתה לעבר דלת הכניסה, כשהיא לא רואה את מכת הפטיש הניחתת עליה, והנאשם הלם באמצעות הפטיש בחוזקה בראשה של המנוחה פעמיים, עד שנפלה. בעוד המנוחה שרועה על הרצפה, כיסה הנאשם את ראשה בבגד, והמשיך להלום בראשה באמצעות הפטיש עוד מספר פעמים. כתוצאה ממכות הפטיש שהנאשם היכה בראשה של המנוחה, נגרמו למנוחה שברים וחבלות מרובות בראשה שגרמו לנזק חמור למוחה, והביאו למותה של המנוחה. במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם למותה בכוונה תחילה של המנוחה. עבירת האיומים (ריבוי מקרים) שביצע הנאשם: כחצי שנה ואילך לאחר נישואיהם של הנאשם והמנוחה, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל, בין השאר, כאמור, גם איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב של המנוחה בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה ובאמצעות שליחת מסרונים, שבהן גם מסרים מאיימים. עבירת שיבוש מהלכי המשפט שביצע הנאשם: מיד לאחר שהנאשם רצח את המנוחה, ובכוונה להכשיל את ההליך השיפוטי ולהימלט מאימת הדין, נטל הנאשם את הפטיש, ניקה אותו וזרק אותו לחלל אחסון תת תקרת; בהמשך, הנאשם נטל את מכשירי הטלפון הניידים שלו ושל המנוחה, סגר את חלונות הדירה, נעל את הדלת ונמלט; במהלך מנוסתו, השליך הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו בפח אשפה בקרבת דירת הנאשם, נסע לספארי ברמת גן, שם השליך את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה; בהמשך לכך, עבר הנאשם במספר מקומות עד לתאריך 17.8.14, מועד שבו נעצר הנאשם על ידי המשטרה; בפעולותיו דלעיל הנאשם כך פעל**

כדי להקשות על גילוי הרצח, להעלים ראיות, להקשות על איתורו ועל תפיסתו, ולעכב ולהקשות על חקירת המשטרה. במעשיו המתוארים לעיל הנאשם גם איים על המנוחה (ריבוי מקרים), ושיבש מהלכי משפט.

בדברים קולעים כפתיח להכרעת הדין (ובלי לגרוע משאר האמור בהכרעת הדין), אביא מדברי הנאשם עצמו: הנאשם כתב במחברת החומה ת/26, כך: "...עם הפתיש (כך במקור - ג'נ') אנחנו יכולים לפסל את יופי הפסל ויצירתו או לרוצץ את גולגולות!" (עמ' 54). וכך הוא עשה; וכפי שהנאשם נשאל והשיב באחת מחקירותיו במשטרה: "...חוקר: בכל מכה שנתת...היית מודע בזה שאתה הורג אותה...גם היית מודע שאתה יכול להפסיק בכל רגע שאתה רוצה...להפסיק ולמנוע את המכה הבאה נכון? הנאשם: כן." (ת/5א, עמ' 23, שו' 23-33; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 40:54-41:16), ועוד מפי הנאשם: "...אני מודע לזה שאני רוצה...להרוג אותה (את המנוחה - ג'נ') ואני רץ להתאבד." (ת/5א, עמ' 24, שו' 1-2; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 41:32-41:38). ועתה, להמשך הכרעת הדין גופה, על כל האמור בה, כמפורט להלן:

אפרט עתה את הנושאים הבאים: מחשבותיו והתנהגותו האובססיביות המתמשכות של הנאשם כלפי המנוחה, שלוו בזעם ואלימות מצידו (בעיקר מילולית) כלפיה וכלפי רכוש, המניע של הנאשם לרציחתה- קנאה זעם של הנאשם כלפי המנוחה בתקופה שקדמה לרצח ולאור רצונה הסופי להיפרד ממנו, וזאת כפי שהדברים עולים מאמרות המנוחה שבכתב, בני משפחה וחברים, מסרונים שהנאשם שלח למנוחה, ודברים שכתב במחברותיו (תמצית):

7. ביום 1.4.14 (כארבעה חודשים וחצי לפני הרצחה) **דפנה בר ציון** (המנוחה - ג'נ') **פנתה למשטרה בתלונה** נגד הנאשם, **וסיפרה על מה שעושה לה הנאשם (ת/61):** "אני ואילן בן עמי (הנאשם - ג'נ') נשואים מזה שנה וחצי...זמן קצר אחרי החתונה התחילו התקפים, מזה שנה שהוא (הנאשם - ג'נ') **אלים מילולית ומאיים**, זה התחיל מריב על שאני לא אוהבת אותו...מקנאה... (בחודש מאי-יוני 2013) הפלאפון שלי היה על השולחן, הוא לקח אותו ויצא החוצה מהבית, לפני כן הוא **העיק צלחות** שהיו מונחות על השולחן, **ובעט בתנור** עתיק שהיה שם, זה בית של המשפחה שלי בצפת, בית קרקע...נבהלתי ונעלתי את הדלת של הבית מבפנים ברגע שהוא יצא החוצה, אז הוא **התחיל לשבור את החלונות והרשתות מבחוץ** ואז שמתי לב שהפלאפון אצלו ואני לא יכולה להזעיק עזרה, הייתי ממש לכודה בתוך הבית ואז הוא **המשיך לצעוק ולקלל** עד שנרגע...מאז באופן שיטתי נהיו מריבות, כל יומיים התקפי קנאה וצעקות ומריבות, ולא פעם נעלתי את עצמי בשירותים והוא **היה דופק על הדלת**, היו כל כך הרבה אירועים שאני לא יודעת...הוא **צעק עליי וגידף אותי וניבל את הפה**...הוא...שבר את השמשה עם היד שלו...הוא צועק שאני לא אוהבת אותו, אני עובדת הרבה שעות ומזניחה אותו, אגב, אני מפרנסת אותו והוא אין לו כסף בכלל, הוא **צועק שאני מאוהבת בגברים אחרים** וכל מיני דברים של קנאה, **הכל קנאה**...מצאנו את הדירה באבטליון, קיווייתי לעתיד יותר טוב, והיו אז עוד מריבות כל הזמן על רקע של **קנאה וחשדנות**, הוא **מחפש לי בדברים, מחטט לי בפלאפון, בפייסבוק, אני מרגישה שאני חנוקה** והוא יודע הכל, **עם מי דיברתי ומה עשיתי**, והוא כל הזמן מגיע למקום העבודה שלי, אני פותחת מסעדה...**יש שם פועלים אז הוא כל פעם בא ואומר לי שאני מתחרמנת על הפועלים**, אז הוא אוסף איזשהו זעם ואז **בלילות מתחיל להתפרץ עליי ואומר לי שאני חולת מין וחולת גברים**...מכניס עצמו לסרט, אני שותקת והוא מתעצבן, אם אני מדברת אז הוא מתעצבן, אני מבקשת שיפסיק אבל אי אפשר לעצור את זה...הוא עומד קרוב עליי ומצביע עם אצבע מאשימה שאני בוגדת בו עם גברים והיה מקרה אחד שהוא השליך לעברי סיגריה בוערת, ופעם אחת שפך עליי כוס קפה חם...אתמול...הוא התחיל לקלל אותי "כלבה, בת זונה", "חולת גברים אני אראה לך מה זה", את לא תוכלי ללכת ברחוב". קם לקח את העציץ וזרק באמצע הסלון, קמתי...והלכתי מהבית ולא חזרתי עד עכשיו, הוא שולח לי הודעות...כמו "אני מכין תביעה שכוללת איומים על

פועלים שיכו אותי", "תמשיכי להסתכל על הפועלים שלך"... הוא כאילו עוקב אחרי כמו בסרטים... כל הזמן ניבולי פה, הוא חולה לגמרי... הוא פתאום מתחיל לקלל... פעם אחת הוא הרים עליי יד זה היה ביפו, נסענו לאכול וכשיצאנו מהמקום הוא התחיל לצעוק עליי... הוא כיבה את המנוע באמצע הכביש... יצא מהאוטו ונעל את הרכב והשאיר אותי באמצע הכביש כשרכבים חולפים ואני פחדתי שתהיה תאונה, אחרי חצי דקה שנראתה כמו נצח הוא חזר לאוטו ונסע בפראות עד יפו, עצר... את האוטו וכשניסיתי להוציא את המפתח מהסווין' שלא ימשיך לנהוג ולברוח אז הוא נתן לי מכה בפנים (ה.ח. הנ"ל מדגימה מכה עם כף ידה פתוחה), אני ברחתי מהאוטו... זה היה באזור אוקטובר... אחרי זה היה לי זעזוע מוח והלכתי להיבדק באיכילוב ויש לי טפסים רפואיים... (עוד מקרי אלימות)... היו דחיפות (ה.ח. - המתלוננת פורצת בבכי) אני לא מסוגלת לדבר יותר, היו המון מקרים הוא כל הזמן קורה לי נימפומנית ולא היה מעולם, לעולם לא בגדתי בו ולא נתתי לו סיבה, הנה הוא ממשיך לשלוח לי הודעות (ה.ח. מציגה בפני הודעות ששולח החשוד בזמן שיושבת מולי, הודעות בעלות תוכן כ"לכי לפועלים הערבים שלך, עם מי את נמצאת עכשיו? תלכי לטיפול גמילה מגברים"... במהלך הויכוחים (הוא) אוחז לי ביד ומטלטל אותי, זה קרה הרבה פעמים (ה.ח. - המתלוננת מבקשת הפסקה)... הייתי צועקת... (במהלך מריבה ארעה אלימות פיזית)... לפחות... עשר פעמים... ההתפרצויות... פעמיים בשבוע לפחות... (ואם לא היו דחיפות) אז זה קללות והשפלות וצעקות, אלימות מילולית קשה ביותר... (הנאשם - ג'נ') היה אומר לי שאם אני יעזוב אותו הוא ירסס את השם שלי ברחובות שאני זונה... ליד מקומות העבודה שלי שכולם ידעו, ואז (השבוע) הוא לקח את רשימת הטלפונים שלי ואמר שישלח לכולם הודעות שאני זונה... כל הזמן הוא שולח לי הודעות שאני לא יוכל ללכת ברחובות ולא יוכל לעבוד יותר... הוא אמר לי לפני שבוע שאם ניפרד הוא יראה אותי עם מישהו אז הוא ידקור אותי... אמרתי לו שהוא מקנא לי יותר מדי ושאני לא הולכת עם אף אחד, אז הוא אמר לי שבכל מקרה שיראה אותי עם גבר אחרי שניפרד אז הוא דוקר אותי... (היא לא התלוננה קודם כי)... ניסיתי לעשות כל מה שאפשר אבל אני מרגישה פחד ואני רוצה צו הרחקה ולא רוצה שהוא יתקרב אליי יותר, אני חייבת עזרה ואני לא מוכנה להיות במחיצתו יותר, הוא עושה מניפולציות ומאיים כל הזמן שאם ניפרד אז הוא יסחוט אותי בכספים, והבעיה שלי שהוא כל הזמן בא לעבודה שלי והעבודה במרחק 100 מטר מהבית והוא כל הזמן מגיע לשם ואני לא בטוחה להיות במקום העבודה שלי, אם לא ככה אז כבר הייתי הולכת מהבית ומשאירה אותו שמה אפילו שיש לי לשלם עוד שנה שכר דירה..." (ת/61, מיום 1.4.14, עמ' 1-4).

8. בתצהיר מיום 1.4.14 של המנוחה (ב-ת/32), בתמיכה לבקשתה מבית המשפט לענייני משפחה למתן צו הגנה, הצהירה המנוחה: "אני חשופה לצעקות השפלות אלימות מילולית, קנאה, התקפי קנאה בלתי נשלטים, הכוללים השלכת וניפוץ זכוכיות, כלים, תנור, חלונות וכו'. השלכת חפצים לעברי, ביזוי, איסור להיות בקשרים, לעניות דעתי מדובר באדם שחייב טיפול פסיכיאטרי... אני פוחדת שיהיה בקרבת, במקום העבודה שלי ושל ביתי, הוא עלול להגיע ולנקום בי ואני פוחדת מכך מאוד הוא שולח לי עשרות ולעיתים מאות הודעות נאצה מפחידות ומשפילות, אינו מאפשר לי לעבוד ולהתפרנס אני נתונה לסחטנות כלכלית, אינו מפרנס כלל ועושק אותי מאלץ אותי לשלם כל תשלום שלו הכל". בדיונים מיום 1.4.14 ו-3.4.14 בבית המשפט לענייני משפחה, המנוחה סיפרה, בין השאר, על איומים והשפלות, התקפי קנאה מטורפים, הטרדות, נזק לרכוש ומסרוני נאצה מצד הנאשם, שגורמים לה לחשוש לחייה. בעקבות בקשתה הוצא נגד הנאשם צו הרחקה, שהוארך מעת לעת (ראו את מלוא דבריה של המנוחה בדיון בבית המשפט לענייני משפחה (ת/32) ביום 1.4.14, עמ' 1 לפר', שו' 9-22; בדיון מיום 3.4.14, עמ' 3-4).

9. ודוק: הנאשם הצהיר במסגרת ההליך בבית המשפט לענייני משפחה (ת/32; ביום 5.4.14) שתלונתה של המבקשת (המנוחה - ג'נ') במשטרה, וכן בקשתה לצו הגנה בבית משפט לענייני משפחה, הינה בקשה "טורדנית, מופרכת אשר

בינה לבין המציאות אין וולו דמיון קל שבקלים" (שם, בסע' 15), והנאשם אף העיד בבית המשפט בחקירתו הנגדית כך: **"...זה מופרך כן... (עמ' 135 לפר', שו' 18) לא חושב שהיא הייתה מפוחדת... (עמ' 136 לפר', שו' 6-7) שום סיבה לפחד... לא הייתה לה סיבה לפחד... לא הייתי מפריע לנהל את האורח חיים שהיא ניהלה... לא הפרעתי... במסעדות... כמעט ולא הייתי מגיע גם לשם..."** (עמ' 138 לפר', שו' 1-5), והנאשם הרהיב עוז להעיד גם כך בחקירתו הנגדית: **"...כל עניין של צו ההרחקה היה בהפתעה ולא היה קשור לשום דבר, שום דבר מיוחד שקרה. אני חושב שהיא פשוט החליטה שאנחנו לא חיים ביחד... לא הייתה סיבה מיוחדת לצו הרחקה. לא קרה שום דבר אלים, לא קרה שום דבר מאיים לא פגעתי בה..."** (עמ' 138 לפר', שו' 7-11). ואולם, (גם) דבריו אלה של הנאשם הם בלתי מהימנים ומיתממים - אמרות המנוחה לעיל ולהלן, אמרות בני משפחתה וחברים שיפורטו להלן והתנהגותו הפוגענית של הנאשם המתוארת בהן, ומסרוני הנאצה הבלתי פוסקים שהנאשם שלח למנוחה כמפורט לעיל ולהלן, מעידים בעליל מחד על זעמו של הנאשם כלפי המנוחה ועל האובססיביות שלו, ומאידך על הבסיס הממשי לפחד שהמנוחה חשה לאורך תקופה מהנאשם, ועל צדקת צו ההרחקה שניתן נגדו הן במשטרה והן בבית המשפט לענייני משפחה.

10. בעימות שבוצע במשטרה בין הנאשם לבין דפנה (המנוחה - ג'נ') ביום 2.4.14 (ת/2), נאמרו הדברים הבאים - המנוחה סיפרה בין השאר: **"אני פה כי אני חשופה לקללות, ביזוי, השפלות, גידופים וכל מה שאפשר לגרום לנפש שלי להתעללות נפשית שאני עוברת במסגרת הנישואים, יש לו התקפי זעם והתקפי קנאה בלתי נשלטים... הוא צועק צעקות בלילות שאי אפשר לעצור אותו... לקח לי את הפלאפון והשאיר אותי חסרת אונים ואני ניסיתי לדבר אל ליבו ודבר לא עזר, יום יומיים הכל חוזר... היו כמה מקרים שבהם הוא ניפץ זכוכיות, השאיר אותי סגורה באוטו תוך תנועה, שפך עליי כוס קפה, זרק עליי סיגריה בוערת נסתפק בזה... נסע עם הרכב כיבה את הרכב באמצע הכביש ונתן לי לשבת לכודה בתוך הרכב כשמכוניות עוברות מצד ימין ושמאל ואני צועקת לעזרה וצועקת באמצע יפו, כשחזר ניסיתי להוציא את המפתח מהסווץ' והוא נתן לי מכה בפנים ובגללה שבוע הייתי במיטה ולא יכולתי לתפקד... ה.ח. - המתלוננת בוכיה קמה ויצאה מהחדר... קרע רשתות של הבית והפלאפון ושבר תנור ולקח את האוטו רחוק מהבית שלא אוכל לברוח..."** (ת/2, עמ' 1, שו' 2 עד עמ' 2, שו' 22). בין השאר המנוחה סיפרה שהנאשם איים עליה: **"...אם הוא יראה אותי יוצאת עם מישהו אז הוא ידקור אותי ואותו, שאם הוא יראה אותי יושבת על בר עם מישהו אז הוא ירצח..."** (ת/2, עמ' 2, שו' 29-31). בעימות הנאשם הכחיש אלימות ואיומים כלפי המתלוננת, טען שהתגונן מפניה, שהיא תקפה אותו, ובד בבד הוסיף: **"יש לי בעיה עם האישה הזאת שהיא ידועה בעיר הזאת כעובדת ח"י לילה, איבדתי אמון בה ואז התפרץ איזשהו ריב ובעטתי בדלת..."** (ת/2, עמ' 3, שו' 51-50). דפנה אמרה: **"יש לו אובססיה שאני יוצאת עם גברים אחרים למרות שמעולם לא קרה וזה הזוי לחלוטין... אז הוא מקנא. אילן: "מותר לי אחרי שאספתי אותך מהכביש... זרקתי אותו (את העציץ - ג'נ'), כי חשבתי שאת בוגדת ביי..."** (ת/2, עמ' 3, שו' 57-63), **"...את מתחילה עם גברים על הבר... דפנה: זה לא נכון... אילן: יש לה (למנוחה - ג'נ') בעיה של גברים וכולם יודעים ונכנסתי לחדרה..."** (ת/2, עמ' 4, שו' 67-69). בסופו של העימות נמסר לנאשם צו הגנה המרחיק אותו מהמתלוננת וממקום מגוריה (ראו פירוט בדו"ח העימות ת/2, עמ' 4, שו' 79-82).

11. אמרות המתלוננת - המנוחה, קבילות כראיה: התביעה טענה שאמרות המנוחה (ב-ת/61, ת/62, ת/32, בעימות ת/2, ובמסרוני ת/17) עונות על התנאים שנקבעו בסעיף 10(2) לפקודת הראיות ("אמרה של קרבן אלימות"), שקובע: "עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר... ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:..." (2) היא נוגעת למעשה האלימות

לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה". ההגנה התנגדה לקבילות אמרות המנוחה (ראו את טענות ההגנה בעמ' 36-40 לסיכומיה). אני קובע, שלפי פסיקת בית המשפט העליון ונסיבות תיק זה, יש לקבל את אמרות המנוחה כקבילות כראייה לאמיתות תוכן, ולבסס גם עליהן ממצאים; אלה נימוקיי: א. בע"פ 7832/00 יעקובוב קבע בית המשפט העליון כי: "...דברי המנוחה (ההדגשות שלי - ג'נ') על אלימותו המתמשכת של המערער כלפיה ועל התעללותו בה במשך שנים נאמרו ביום שבו שלחה יד בנפשה, והם נמנים על שרשרת המעשים שהובילו אל מותה, לכן הם עומדים בתנאים הקבועים בסעיף 10(2) לפקודה ומהווים חלק מן הארוע." (סע' 9 לפסה"ד). ובענייננו: דברי המנוחה באמרותיה דלעיל, אודות התנהגות הנאשם כלפיה על פני התקופה מכחצי שנה לאחר נישואיהם בשנת 2012 ואילך עד לפני מועד הרצחה בחודש אוגוסט 2014 (ראו גם בעדויות העדים שיפורטו להלן), נמנים במובהק על שרשרת המעשים שהובילו אל מותה, שארעו במשך חודשים רבים, שעמוסים שוב ושוב, באלימות מילולית, גידופים, כלשון ההגנה בסיכומיה - "אוקיינוס" של הודעות אובססיביות ומשפילות ששלח הנאשם למנוחה (עמ' 6), לעיתים איומים מצד הנאשם, שוב ושוב התקפי קנאה מרובים, צעקות ולעיתים שבירת חפצים, וזאת לעבר שיא זעמו של הנאשם כשהבין מהמנוחה שיחסייהם הסתיימו סופית, ואז הוא רצח את המנוחה. ודוק: בפרשת יעקובוב דלעיל דובר על תקופה של שנים; לא כל שכן בענייננו - תקופה של כשנה וחצי שבמהלכה ארעה התנהגותו האובססיבית המתוארת לעיל של הנאשם כלפי המנוחה, ועד ליום הרצחה. ב. ההגנה טענה (עמ' 38 לסיכומיה) שבפרשת יעקובוב הנאשם לא התנגד להשמעת עדויות על דברי המנוחה. ואולם, בפרשת יעקובוב בית המשפט העליון דן בסוגיה גם לגופה ואף אמר זאת במפורש (בסע' 8-9 לפסה"ד), והחליט שדברי המנוחה קבילים לתוכנם לגבי התנהגות הנאשם כלפיה במשך שנים (!). ג. בפרשה אחרת, בית המשפט העליון הוסיף וקבע, שבאירועים שבהם העבירה מבוצעת על רקע מערכת יחסים ארוכה פנים משפחתית, יש לתת פרשנות מרחיבה לכלל שבסע' 10(2) לפקודה, בפוסקו כך:

"לעניין קבילות התלונה...אני מסכים לקביעתו של בית המשפט המחוזי כי התלונה עומדת בחריג לקבלת עדות מפי השמועה בדבר אמרה של קורבן אלימות הקבועה בסעיף 10(2) לפקודת הראיות...באירועים דוגמת המקרה הנוכחי, בהם לא מדובר בעבירה המבוצעת על רקע מפגש מקרי, כי אם עבירה המבוצעת על רקע מערכת יחסים ארוכה פנים משפחתית, יש לתת פרשנות מרחיבה לכלל האמור. מערכת היחסים בין הנאשם לקרבן העבירה היא הבסיס לבחינת העבירה כולה, והיא מהווה חלק בלתי נפרד ממנה. לא פעם בעבירות אלימות ובעבירות מין במשפחה אנו מוצאים עצמנו מול הידרדרות שיטתית של היחסים, המובילה כמכלול לביצוע העבירה." (ע"פ 4178/10 פרג', מיום 19.8.13, בסע' 76-79 לפסה"ד).

12. יפים הדברים הללו גם לענייננו: יחסו המתעלל והמשפיל של הנאשם כלפי המנוחה הוא הבסיס לבחינת ההתרחשות כולה, החל מכחצי שנה לאחר נישואיהם, וכלה ברציחת המנוחה. זאת לא כל שכן כשמדובר גם באמרות המנוחה שניתנו החל מכ-4.5 חודשים בלבד לפני הרצחה, כחלק מרצף התנהגות קשה, חוזרת ונשנה ומסלימה, של הנאשם כלפי המנוחה, עד שהיא חשה שהיא בסכנה ונאלצה לפנות למשטרה; ליבת תוכן אמרות המנוחה - בענין אלימות הנאשם בעיקר מילולית, קנאתו הבלתי פוסקת במנוחה, זעמו הרב והאובססיביות שלו כלפיה - נוגעת במישרין לרציחתה של המנוחה בידי הנאשם, לפי סדר האירועים, עד כדי היות אמרות המנוחה חוליה בלעדית איין בשרשרת הנסיבות הקשורות במישרין לרציחתה על ידי הנאשם; הנאשם הסלים את התנהגותו הפוגענית המתמשכת דלעיל כלפי המנוחה, כפי שתארה המנוחה באמרותיה, והדבר, כמכלול, הסתיים ברציחתה על ידי הנאשם.

על כן: אני קובע שאמרותיה במשטרה של המנוחה **ת/61 ו-ת/62**, אמרות המנוחה בעימות במשטרה **ת/2**, דבריה ב-**ת/32**, ובמסרונים **ת/17**, מהוות חריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה, והן **ראיות קבילות לאמיתות תוכן. בנוסף**, על בסיס אותו רציונל האמור לעיל בדבר קבילות אמרותיה דלעיל של המנוחה, יש לקבל כראיות קבילות לתוכן גם את אמרות המנוחה לבני משפחתה ולחבריה, כפי שהם גם העידו על כך; מה גם, **שתוכן** אמרות המנוחה הקבילות דלעיל, **תואם** לליבת עדויות בני המשפחה והחברים שהעידו בבית המשפט, כשאלה גם **מחזקות** את אמרות המנוחה. **ההגנה טענה** בסיכומיה (עמ' 38): בענייננו לא מתקיים החיזוק לאמרות המנוחה שהתקיים בפרשת יעקובוב. **ואולם אין** לקבל את טענת ההגנה: **להלן יפורטו חיזוקים** למכביר לחלקים המהותיים שבאמרות המנוחה וזאת בעדויות בני משפחה וחברים, בדברים מפי הנאשם עצמו ובמסרונים הזעם, הקנאה, הנאצה והאיומים שכתב לה הנאשם, **כמפורט להלן**:

חיזוקים לדברי המתלוננת בתלונתה ת/61 ובעימות במשטרה ת/2 מ-4/2014 (כארבעה וחצי חודשים בלבד לפני הרצחה) **לגבי אלימות הנאשם, איומיו, האובססיביות, הקנאה וזעמו כלפי המנוחה**:

13. עת/13 נטע בר ציון, בתה של המנוחה, סיפרה במשטרה ביום 3.4.14 (**ת/64**), כ-4.5 חודשים לפני רצח אמה, בין השאר: "אני הייתי גרה עם אמא שלי ואילן (הנאשם - ג'נ')...לפני כשלושה חודשים, הייתי שומעת את הצעקות והריבים, הריב הראשון שאני זוכרת ששמעתי אותה צועקת שיחזיר לה את הפלאפון ושיעזוב אותה, והריבים היו כאלה **על למה היא בטלפון**...כשיניב (החבר של נטע - ג'נ')...היה בבית ואני לא הייתי אז הוא (הנאשם - ג'נ') היה צועק ממש...ראיתי את התוצאות של החלון השבור שזה היה בנווה צדק ושל הרשתות הקרועות שזה היה בצפת (**ת/64**, עמ' 1, שו' 2-12)...**אמה, דפנה, סיפרה לה**...**הוא חשב שהיא בוגדת בו** עם הגנן של צפת **והתחיל לשבור את הכלים ולקרוע את הרשתות והשתולל וצעק** (**ת/64**, עמ' 1, שו' 15-16)...**היא סיפרה לי על התקרית עם האוטו שהם נסעו**...והוא **התחיל להגיד לה דברים על גברים אחרים** ושהוא נסע מסוכן...**היא אמרה שקיבלה מכה חזקה בראש**." היא לא ראתה את הנאשם משתמש באלימות כלפי אמה, דפנה. היא לא שמעה אותו מאיים עליה "..."**הוא חשב שהיא מאוהבת בשותף שלה של המסעדה ושהיא מחייכת לידו**...אני יודעת **שאילן חשב שאמא שלי מאוהבת בינינו**...הוא באובססיה מטורפת מכל ההודעות שהוא שולח לה בכמויות, וכל זה שהוא חושב כל הזמן **שהיא בוגדת בו**." (**ת/64**, עמ' 2, שו' 18-44, ראו גם את הודעותיה של **עת/13** נטע במשטרה, מיום הרצח - 14.8.14 **ת/65 ו-ת/66**; גם הודעות העדה במשטרה **ת/64-ת/66** הוגשו בהסכמת ההגנה); בחקירתה הנגדית בבית המשפט העדה נטע העידה שהיא לא היתה עדה באופן ישיר לאירוע אלים שהנאשם תקף את המנוחה, אלא היא שמעה מהמנוחה (עמ' 47 לפר' מיום 18.10.15, שו' 24-25).

14. ברענון (ת/67 - הוגש גם הוא בהסכמת ההגנה) של עת/13 נטע בר ציון, בתה של המנוחה, נרשם, בין השאר: "**המנוחה הראתה לנטע מסרונים שהנאשם שלח היה כתוב בהם שהיא שוכבת עם הפועלים הערבים במסעדה, שכל אחד מהם רואה היא מזמינה לצייסרים, שהיא מגעילה ושאיך אחד לא ירצה אותה. בוקר אחד היא הראתה לה מספר רב של מסרונים שהנאשם שלח לה באותו הלילה. יום אחד ניב התקשר אליה וסיפר לה שהוא בבית ושומע שהנאשם צועק על המנוחה ומקלל אותה ולקח לה את הפלאפון**...באשר לצילומים - המנוחה צילמה את החלון השבור והיא (נטע - ג'נ') **צילמה את כל התמונות האחרות (ת/49 - ג'נ')**, (**ת/67**, עמ' 1, שו' 13-19)...התקרית עם המכונת (ראו הודעה מיום 3.4.14 עמ' 2 שו' 18-20)...נטע זוכרת ששמעה את המנוחה מדברת עם הנאשם בטלפון ואמרה לו: **אתה לא קולט מה עשית לי? נתת לי מכה בראש**...המנוחה סיפרה לה על אירוע בו הנאשם שבר עציץ...באשר לאירוע בצפת בו קרע הנאשם את הרשתות, הוא גם העיף את הפמוטים על הרצפה ואמר למנוחה שאין אלוהים, שהוא האלוהים שלה. המנוחה הראתה לה מכתב שכתב

הנאשם למנוחה בו כתב שהיא כל הזמן רוצה להיות עם גברים אחרים, שיש לה הרבה כסף והוא עני...שליניב יש מקום יותר משמעותי ממנו (ת/67, עמ' 2, שו' 34-47)...כשעבר לגור איתם בדירה, המשיך להעביר שיעורים ולאט לאט, מספר התלמידים פחת, עד שנשאר עם תלמיד אחד. למרות שפנו...הוא לא רצה" (ת/67, עמ' 2, שו' 58-60).

15. ההודעות ת/2א: עוצמת כעסו של הנאשם כלפי המתלוננת וקנאתו העזה לה לנוכח גברים אחרים בחייה כנטען על ידו, באו לידי ביטוי גם בהודעות ת/2א שהנאשם שלח לה, וביניהן: "התגעגעתי ליניב הוא...חתיך...בוגדת תמיד היית...עשיר רזה גבוה חתיך...איך את אוהבת אותם?? או שאין קונצפט...כלבה תנתקי לגברים שלך...יש לי את הטל של כולם...לכי לפועלים...שלך...את הבעל שלך הזנחת. רק את ויניב...תמיד חלמת גבר אחר...את איתו עכשיו?...לכי לטיפול גמילה מגברים...חפסי (כך במקור - ג'נ') עוד גבר שיציל אותך...לכי תמזגי בלילות ציסרים לגברים שלך...כל לילה עם מישו אחר. כל העיר יודעת..." (ת/2א, עמ' 1-3).

16. ביום 7.5.14 נחקרה המנוחה במשטרה כחשודה בתקיפתו של הנאשם ובאיומים כלפיו. בהודעתה במשטרה ת/62, המנוחה הכחישה את הנטען כלפיה, וסיפרה: "...לא היו דברים מעולם...הוא תקף אותי... אם עניתי בהרמת כוס זה היה מתוך מקום של מצוקה ומגננה..." (ת/62, עמ' 2, שו' 4-8). המנוחה הכחישה שזרקה נעל על הנאשם (ת/62, עמ' 2, שו' 23-28). "... (הוא מקנא)...ובנוסף בכל עובד וגבר שיש לי איתו אינטרקציה ואפילו אם מדובר בטעמים קורקטיים של עבודה בלבד מקנא ומבזה בצורה משפילה..." (ת/62, עמ' 2, שו' 29-31). היא לא איימה על הנאשם (ת/62, עמ' 2, שו' 32-35). "...הוא (הנאשם - ג'נ') מצידו שלח לי הודעות שאני מאוהבת בפועלים וזה מבחיל...נשכתי אותו כי הוא סגר אותי ברכב באמצע הלילה ביפו והייתי צריכה להתגונן ולחלץ את המפתח מהרכב...הוא הכה אותי ואז נשכתי אותו ואז הוא נתן לי מכה בפנים...אני שלחתי את ידי למפתח שהיה בסוויץ' וניסיתי למשוך אותו אז הוא דחף לי את היד ואז נשכתי אותו ביד כי רציתי להחלץ מהרכב ואז הוא סטר לי, זו הייתה מהלומה שבגללה הייתי בזעזוע מוח מס' ימים..." (ת/62, עמ' 2, שו' 35 עד עמ' 3, שו' 44).

17. הנאשם העיד בבית המשפט: הוא לא חושב שדפנה (המנוחה - ג'נ') היתה מבועתת ממנו. הוא לא חושב שהיא הייתה מפוחדת (עמ' 136 לפר', שו' 5-7), "אולי קצת דפנה הייתה מבוהלת" (עמ' 136 לפר', שו' 20). "לא קרה שום דבר אלים, לא קרה שום דבר מאיים" (עמ' 138 לפר', שו' 10-11). ואולם, מעדויות עדים (שגם הודעותיהם במשטרה הוגשו כראייה בהסכמת ההגנה) עולה שההיפך הוא הנכון:

עת/1 דן בן ארי, בעלה של ענת, אחותה של המנוחה, העיד בעדות ראשית: "...היא (המנוחה - ג'נ') הלכה למשטרה כי היא לא יכלה יותר...ראיתי את המסרונים שהוא (הנאשם - ג'נ') מאיים עליה במכות, היא הראתה לי מסרונים כי היא הלכה למשטרה היא לא יכלה יותר, היא הייתה מבועתת. בחיים שלי לא ראיתי אותה כל כך פוחדת ומבועתת. היא הלכה למשטרה לא הייתה ברירה...כל הזמן היה לה את האמון הזה שהכל יהיה בסדר והיא תצליח לשכנע אותו להפסיק... (עמ' 21 לפר', שו' 19-25) (לגבי תוכן המסרונים) זה היה איומי קללות...הכפשות...זה היה מבעית. באותו יום אמרתי לדפי (המנוחה - ג'נ') שאנחנו מסיימים את הסיפור הזה והיא משלמת לו כמה שהיא רוצה, ניתן לו כסף, נלך להסכם גירושין ובזה נסיים את הסיפור הזה כי זה מסוכן..." (עמ' 22 לפר', שו' 13-16). "היא (המנוחה - ג'נ') סיפרה שהיא לא מבינה, לא מאמינה, איך הוא התהפך אחרי החתונה ואיך התחיל לרדוף אחריה ואסור לה לדבר בטלפון ולא ללכת לעבודה, וכל היום הוא רק מנסה לבודד אותה מכל העולם, היא הייתה אשת עסקים...לא רוצה שהיא תלך לעבודה, הוא פשוט ניתק אותה מכל העולם, אני הייתי בהלם...זה היה מקרה שהיינו צריכים לפעול באותו רגע, היא הבטיחה לי שזה ייגמר...היא רק עשתה טעות שהיא הלכה לפגוש אותו בביתו לבד. טעות שעלתה לה בחיים" (עמ' 22 לפר', שו' 19-25). בעדותו בחקירתו הנגדית,

עת/1 בן ארי, הוסיף והעיד: "ראיתי את המסרונים (בטלפון) וקיבלתי את המידע מדפנה (המנוחה - ג'נ') (עמ' 23 לפר', שו' 8)". ליבת עדותו דלעיל של העד, לגופו של ענין, לא לובנה, וממילא לא נסתרה, בחקירתו הנגדית (עמ' 22-23 לפר').

18. עת/2 יניב כהן, בן זוגה של נטע בר ציון, בתה של דפנה, המנוחה, העיד בעדות ראשית: "ניהלתי את המסעדה של דפנה (המנוחה - ג'נ'), מסעדת רג'ינה במתחם התחנה...הכל התחיל בערך בנובמבר 2013 (כ- 9 חודשים וחצי לפני רצח המנוחה - ג'נ'), אני גרתי בבית באותה תקופה...יום אחד...שומע שחלון נשבר... שמעתי אותו צועק לה "שרמוטה, זונה" ואני שומע קללות ושמעתי שהוא שבר את החלון...המשכתי לשמוע צעקות, "זונה, את מוכרת שווארמות, זה מה שאת יודעת לעשות, אני הולך למסעדה שלך לרשום שאת זונה ושרמוטה" אני זוכר שהוא גנב לה את הטלפון והיא ביקשה ממנו שיחזיר לה את הטלפון, היא אמרה לו לעוף ולמה הוא שובר לה את החלון בבית..." (עמ' 24 לפר', שו' 15-29). נטע, בתה של המנוחה, צילמה ביום 7.11.13 תמונות ובהן החלון השבור [(התמונות 1-3 - ת/49) (עמ' 25 לפר', שו' 4-11)]. "...זה היה בנובמבר 2013...היא אמרה שזה לא פעם ראשונה...אני יודע שהוא היה קנאי בצורה מטורפת...היה מקנא בה, בדוור, היה מקנא בבן אדם שמנקה את הרחוב, היה מקנא בי, הוא היה אומר לה דברים נוראיים עליי, שהיא אוהבת אותי ומעדיפה אותי עליו ושהיא רוצה להיות איתי בקטע רומנטי...אבל זה לא רק עליי זה על כל גבר, אם זה על השותפים שלה, אם זה על המלצרים שהיו מתקשרים אליה, כל בן אדם שהיה לה איתו אינטרקציה, גם עם נשים, הוא היה אומר לה לא לדבר איתן" (עמ' 25 לפר', שו' 23 עד עמ' 26, שו' 6)...דפנה (המנוחה - ג'נ') עשתה הכל בשביל הבן אדם הזה (הנאשם - ג'נ'), נתנה לו בית, נתנה לו כסף, היה פותח לה את הארנק ולוקח לה כסף, מלקחת בן אדם קבצן מהרחוב עשתה אותו מלך ועד שהוא לא רצח אותה הוא לא נרגע, פשוט רדף אחריה ועשה לה את המוות, לא נתן לה מנוחה" (עמ' 26 לפר', שו' 18-20). בחקירתו הנגדית אמר העד יניב שהוא לא ראה את הנאשם מרביץ למנוחה אך הוא שמע אותו צועק (עמ' 26 לפר', שו' 23-25). ליבת עדותו דלעיל של העד, לגופו של ענין, לא לובנה, וממילא לא נסתרה, בחקירתו הנגדית (עמ' 26 לפר').

19. עת/3 רונית ביטון, אחותה הבכורה של דפנה, המנוחה, העידה בעדות ראשית: "...חודשיים שלושה אחרי החתונה (עם הנאשם-ג'נ')...היא אמרה לי שזה התחיל נורא יפה ופתאום הוא התהפך, פתאום זה לא אותו בן אדם...היא מרגישה שהוא החזיק את עצמו זמן ואז אחרי החתונה הוא מרשה לעצמו להתנהג איך שהוא באמת...מה שהיא אמרה לי שהוא מאוד לא אוהב את זה שהיא עובדת עד שעות מאוחרות בלילה, יש לה לנהל מסעדות והיא מפרנסת יחידה מאחר והוא בא חסר אמצעים, וזו העבודה שלה...זה הרגיש אותו שהיא מגיעה מאוחר ומדברת לבבית לאנשים אחרים, בעיקר לגברים...קנאה, הוא לא אהב שהיא נחמדה לאחרים ואז התחיל לעקוץ אותה ולהגיד לה...שהיא נורא נחמדה לאחרים ולגברים ושהוא בעלה...ושתחזור מוקדם הביתה יש לה משפחה, יש לה את בעלה, היא ניסתה להסביר שזו העבודה שלה...וזה לא היה מקובל עליו, ואז היא אמרה לי שעם הזמן הוא נהיה יותר ויותר אגרסיבי, התחיל לדבר מאוד לא יפה, לצעוק, לכעוס, להרים את הקול שלו" (עמ' 27 לפר', שו' 20 עד עמ' 28, שו' 11)...כחלק ממסע ההרחקה שלה מכל מי שרק יכול לעזור לה, הוא אמר לה שאני רוצה להרחיק אותה ממנו מפני שככה אנחנו פשוט נשאר קרובות מאחר ואני גרושה ושאיני רוצה אותה בשבילי. באותו רגע פשוט הבנתי שהנאשם רוצה להרחיק את אחותי מאנשים שתומכים בה, שאוהבים אותה...הוא (הנאשם - ג'נ') רדף אותה...התעלל בה, הוא לא נתן לה רגע אחד לנשום...טקסטים במסרונים, הוא יכפיש את שמה, היא שוכבת עם כל אחד...כל מה שהיא מציעה וכל מה שהיא עוזרת ונותנת וכל מה שהיא תומכת לא מספיק...

הוא פשוט...סגר עליה לאט לאט" (עמ' 28 לפר', שו' 27 עד עמ' 29, שו' 20).

20. בהודעתה במשטרה מיום 26.8.14 - ת/50א (גם ראייה זו הוגשה בהסכמה), עת/3 רונית ביטון, סיפרה: "...כשהיא (המנוחה - ג'נ') הייתה חוזרת מאוחר בלילה מהמסעדה הוא היה מתקשר והיה מסמס לה והוא חשב שהיה לה כל הזמן רומן עם גברים שיש לה רומן עם השותף שלה ניר ורומן עם החבר של הבת שלה והיא אמרה שאם הוא רואה אותה צוחקת עם מישהו מדברת עם מישהו והיה רואה שהיא נותנת נשיקה בלחי למישהו הוא היה מתחרפן והוא כל הזמן היה מדבר על זה (ת/50א, עמ' 1, שו' 10-13)...היא (המנוחה - ג'נ') סיפרה לי שהם הגיעו לדירה בצפת...הוא התעצבן זרק צלחות שבר זכוכיות... יום אחד היא התקשרה אליי...היא אמרה לי שהיה ריב גדול והוא צעק ושבר את הזכוכית של הדלת בסלון והוא רץ לרחוב וצעק בקולי קולות...הסתבר לי שבזמן שהוא צעק החבר של הבת שלה היה בחדר ושמע את הריב...יום אחד היא התקשרה אלי והיא נשמעה מאוד מבוהלת ואמרה שהוא לקח עציץ וזרק אותו על הרצפה וניפץ אותו לרסיסים ואז היא אמרה לי שהיא רוצה להוציא לו צו הרחקה ושאיני יבוא איתה...כל הזמן הזה הוא היה שולח לה הודעות עם מסרים מזויעים שהיא זונה ובטח אתה יודע על כל ההודעות האלה זה היה פשוט התעללות נפשית הוא ידע בדיוק מה שהוא עושה, והיא אמרה לי כמה פעמים שיש לו התנהגות של עברין שהוא מניפולטיבי (ת/50א, עמ' 2, שו' 18-32)...הלכנו לבית משפט... היא אמרה לי...הוא כל הזמן מלמל לה שהיא מליונרית וגם שם הוא לא הפסיק להציק לה...ואז היא אמרה שלמרות שיש צו הרחקה שהוא לא מפסיק לסמס לה ולהטריד אותה...ואז היא אמרה שאחרי שהיה 3 חודשים של הרחקה שהוא מוכן להגיע להסכם גירושין בתנאי שתיתן לו כסף ותבטל את צו ההרחקה...היא עשתה עסק איתו ושיש הסכם כתוב והיא מוכנה לשלם לו את הכסף הוא רצה משהו כמו 25 אלף שקל והיא הייתה מוכנה לשלם לו ורק שילך אבל אני יודעת שהיא מאוד פחדה ושהוא יכול להתהפך ברגע, ואז היא כל הזמן פחדה איך אני יעשה את זה ברוח טובה כדי שלא יתעצבן (ת/50א, עמ' 2, שו' 34-46)...היא אמרה לי משהו כמו 3 שבועות לפני הרצח שגם אבא של אילן היה כנראה היה אלים ואז נודע לה חודש לפני הרצח שגיסתו של אילן הלכה מהבית והיא יעצה לה תעזבי אותו תלכי...אני והיא נפגשנו בערך שבוע וחצי לפני המקרה היא באה אלי הביתה והיא אמרה שהיא מבינה שהיא חייבת להיפרד ממנו שהיא חייבת להוציא את הגט ושהיא לא יודעת איך לעשות את זה ושהיא פוחדת מהתגובה שלו כי הוא כל הזמן מנסה להחזיר אותה והיא לא מצליחה כבר והיא כל הזמן אמרה שהוא משחק לה עם המוח שהוא מניפולטור מאוד גדול והיא כל הזמן חזרה ושיננה איך היא תגיד "אז אני יגיד לו שאנחנו צריכים לבנות אמון מחדש שהמערכת יחסים בינינו היא אפשר כבר לתקן אותה" (ת/50א, עמ' 2, שו' 49 עד עמ' 3, שו' 56). רונית תארה שחודשים על גבי חודשים הנאשם לא הפסיק לסמס למנוחה ולכתוב לה דברים מזעזעים, שהיא זונה, שהיא שוכבת עם כל הגברים בתל אביב, שהוא יכפיש את שמה והוא יהרוס לה את החיים (בתמליל ת/50ב, עמ' 6, שו' 11-14). במשטרה רונית סיפרה עוד שהנאשם מניפולטור ושהמנוחה אמרה לה שהוא מתנהג כמו עברין, שהוא כוחני, ששיג מה שהוא רוצה ושההתנהגות שלו מפחידה אותה (בתמליל ת/50ב, עמ' 6 שו' 21-29; ת/50א עמ' 23, שו' 54-55, וראו עוד בתמליל - ת/50ב, עמ' 3-11, ודיסק ההודעה - ת/50ג - הוגשו גם הם בהסכמת ההגנה).

21. עת/4 ליאור אליעזר - במשטרה (הודעת העד במשטרה מיום 15.8.14 - ת/51א הוגשה גם היא בהסכמת ההגנה) העד סיפר, בין השאר: "אני מכיר את דפנה...הקשר בינינו התחיל כלקוח במקום החדש שלה שהיא פתחה...הפכנו להיות ידידים ודיברנו מדי פעם...ביום שישי האחרון...במהלך השיחה...היא סיפרה לי על מערכת היחסים שלה עם הבן זוג שלה היא אמרה שהייתה אלימות היא גילתה לי שהיא נתנה עדות במשטרה...היא אמרה לי שהוא היה מקנא לה לכל בן אדם שהיא הייתה מדברת איתו אבל לא היה לה רומן עם אף אחד...היא אמרה לי שהוא היה חושד בכל מי שהיה מדבר איתה אפילו עם המנהל משמרת, עם הפועלים, כל מה שהיה

עולה לו בראש... (ת/51א, עמ' 1-2; תמליל ההודעה דלעיל - ת/51ב ודיסק ההודעה דלעיל - ת/51ג - (גם ראיות אלה הוגשו בהסכמה). **אליעזר הוסיף ואמר במשטרה, שהמנוחה סיפרה לו שהנאשם היה אלים מילולית כלפיה, קילל אותה, שבר חפצים, עד שבסוף היא הגישה תלונה במשטרה** (בתמליל ת/51ב, עמ' 5, שו' 20-32), וכי המנוחה אמרה לו **שהנאשם מקנא בכל בן אדם שהיא מדברת איתו** (בתמליל ת/51ב, עמ' 14, שו' 10-11; ראו עוד בתמליל ת/51ב, עמ' 14-3). בחקירתו הנגדית העד העיד שהוא לא ראה אקט פיזי של אלימות (עמ' 31 לפר', שו' 4). ליבת עדותו דלעיל של העד, לגופו של ענין, לא לובנה וממילא לא נסתרה, בחקירתו הנגדית (עמ' 31 לפר').

22. הנאשם העיד בבית המשפט: הוא לא זוכר שהוא התנהג ליד אנשים בצורה אובססיבית (עמ' 135 לפר', שו' 22-26). **ואולם, למשל, מעדותו של עת/5 עולה אחרת - עת/5 דאריאש נגאט חיים** העיד בעדותו הראשית: הוא הכיר את המנוחה משנת 1985-1986. הם היו ידידים מאוד קרובים...הוא חי בחו"ל ותמיד שמר על קשר. דפנה באה להתארח עם הנאשם אצלו בבית בתקופה הראשונית שהם הכירו (עמ' 32 לפר', שו' 1-3). הוא פגש את הנאשם ואת המנוחה בפעם האחרונה כחצי שנה לפני הרצחה (עמ' 33 לפר', שו' 9). "יש שני אירועים, אחד במסעדת רג'ינה ואחד בסוזנה...כשנכנסנו למסעדת רג'ינה...אילן (הנאשם - ג'נ') היה מאוד מאוד עצבני, נגטיבי...הרבה אובססיביות כלפיה שלא גילינו ולא ראינו את זה עד אז, איפה היא הולכת ומה היא עושה, עוד פעם עם גברים ועוד פעם מדברת עם אנשים וכדו'. לא ציפינו לזה, הייתה...הרגשה לא נעימה של רכושנות ואחרי כמה שבועות אחרי זה גם דפנה ארגנה מסיבה...של יום הולדת בסוזנה ואותה אווירה שוב פעם...הוא אמר לה לשבת לידו ולמה לא יושבת לידו וכו'. אז אותה אווירה של למה היא הולכת ומדברת וכו'." (עמ' 31 לפר', שו' 20-28); בחקירתו הנגדית (עמ' 32-33 לפר') ליבת עדותו דלעיל של העד, לגופו של ענין, לא לובנה, וממילא לא נסתרה. **במשטרה** (הודעת העד במשטרה מיום 15.8.14 - ת/52א - גם ראיה זו הוגשה בהסכמה), **העד סיפר:** "...לפני חצי שנה נכנסנו (הוא ודפנה - ג'נ') לשותפות עסקית במסעדת אבטליון...כשהיא הכירה את אילן (הנאשם - ג'נ')...היו יחסי ידידות של ארבעתנו...התחלנו לגלות בקעים ביחסים ביניהם, בכל פגישה, התחלת להרגיש את היחסים נשברים...הוא (הנאשם - ג'נ') היה שולח מסרונים קבוצתיים לדפנה ולחברים הקרובים שלה שבהם היו ניבולי פה וכדומה, לא ממש איומים. אני נכחתי באירוע מילולי ביניהם, הוא צעק עליה ברחוב מחוץ לבית... (המנוחה סיפרה לו - ג'נ')... דלתות שנשברו וחלונות שנשברו, שהוא נעל אותה באוטו היא אמרה שהוא היכה אותה והיא אמרה שהיא היכתה אותו...אני לא נכחתי אף פעם. דפנה סיפרה לי את זה...שלשום בעבודה...היא אמרה שעדיין כואב לה לראות אותו (את הנאשם - ג'נ'). מצד שני היא גם אמרה שיום אחד הוא יהרוג אותה...דיברנו על צו ההרחקה..." (ת/52א; דיסק ההודעה - ת/52ב - גם ראיות אלה הוגשו בהסכמה - עמ' 31 לפר').

23. עת/6 אשר אטדגי העיד בעדותו הראשית: הוא חבר של דפנה (המנוחה - ג'נ') מאמצע שנות ה-90. הם נפגשו תקופות פעמיים בשבוע והיו תקופות של פעם בחודשיים (עמ' 33 לפר', שו' 14-13). **במשטרה** (עדות העד במשטרה מיום 27.8.14 - ת/53א גם ראיה זו הוגשה בהסכמה), **העד סיפר:** "אני אשר חבר של דפנה מ-94...אני מעצב תאורה...שנים היינו נפגשים 3 פעמים בשבוע לפחות...דפנה בשבילי תמיד הייתה חברה הכי טובה...את אילן (הנאשם - ג'נ')...הכרתי אותו בגלל דפנה (שו' 2-4)...הוא טוען שהיא מאוהבת בחבר של הבת (שו' 13)...היא סיפרה שהוא הרים עליה יד...שהוא מקלל אותה (שו' 23)...היא מספרת לי שאילן לא מפסיק לשלוח לה הודעות...אמרה שהוא קילל ומאיים...היא נורא פחדה (שו' 26-28)...בתוך צו ההרחקה...אילן המשיך עם ההודעות האלה...היא אמרה שהוא רשם לה שהיא מזדיינת עם לקוחות בשירותים..." (שו' 30-32). הוא לא ראה את הנאשם פוגע בדפנה פיזית (שו' 42-43). **דפנה סיפרה לו ש"..." הוא (הנאשם - ג'נ') הרים עליה יד..."** (שו' 44-49) [ת/53א; תמליל העדות דלעיל - ת/53ב, עמ' 18-9, ודיסק העדות - ת/53ג - גם ראיות אלה הוגשו בהסכמה]

(עמ' 33 לפר'), ליבת עדותו דלעיל של העד, לגופו של ענין, לא לובנה, וממילא לא נסתרה, בבית המשפט (עמ' 34 לפר').

24. עת/7 דולב גבעון-רוטר - במשטרה (הודעת העד במשטרה מיום 17.8.14 - **ת/54א** גם ראה זו הוגשה בהסכמה) **העד סיפר:** "אני הכרתי את הזוג דפנה ואילן כשהם נכנסו לדירה באבטליון ביפו...באזור פברואר או מרץ התחילו להיות צעקות באופן קבוע בבית וכל השכנים שמעו" (**ת/54א**, עמ' 1, שו' 2-4; ראו גם: בתמליל **ת/54ב**, עמ' 4, שו' 19-22) "...בשלב מסוים הצעקות הפכו לבכי של דפנה ואז...היה גם צו הרחקה...הוא (הנאשם - ג'נ') התקשר אליי ואמר שהוא במצוקה. הוא נראה הומלס, מוזנח, הוא התחיל לבכות שהוא רוצה לחזור לדפנה...הוא (הנאשם - ג'נ') נכנס למנטרה היא שוכבת עם יניב החבר של נטע (**ת/54א**, עמ' 1, שו' 7-12)...**(דפנה סיפרה)** שהוא (הנאשם - ג'נ') צועק עליה, שהוא זרק עליה עציץ ענק והוא נשבר ואת זה ראיתי את השברים...היא חששה ממנו...אילן פתח קבוצת SMS...קצת אחרי צו ההרחקה...**(מטרת הקבוצה)**...להשפיל את דפנה...**(הערת החוקרת - הנ"ל מציג בפניי הודעות צולמו וצורפו לעדות שלו)**..." (**ת/54א**, עמ' 2, שו' 33-47).
במשטרה דולב הוסיף וסיפר: המנוחה תמיד אמרה לו שהיא אוהבת את הנאשם, אך גם אמרה שמפחדת מפניו, שהוא ימצא אותה, שיחבל לה במסעדה, שיבוא אליה. הנאשם שלח למנוחה מסרונים, שירסס לה את המסעדה, שיעשה לה גרפיטי **(בתמליל ת/54ב, עמ' 12, שו' 6-17, עמ' 14, שו' 12-14)**. דולב סיפר עוד, שהמנוחה התלוננה כל התקופה על המסרונים ששלח לה הנאשם, הודעות מגעילות שכינו אותה "דפנה בר זיון" במקום דפנה בר ציון, הודעות בהן כתב שהיא שוכבת עם כולם, כשחלקן גם הועברו אליו **(ת/54ב, עמ' 13, שו' 5-11; ראו עוד בתמליל העדות דלעיל - ת/54ב בעמ' 4-17; דיסק העדות דלעיל - ת/54ג - גם ראיות אלה הוגשו בהסכמה)**. ליבת עדותו דלעיל של העד, לגופו של ענין, לא לובנה, וממילא לא נסתרה, בחקירתו הנגדית (עמ' 36 לפר').

25. עדי טוראל תורג'מן - במשטרה (הודעה מיום 21.8.14 - **ת/55א** גם ראה זו הוגשה בהסכמה) **העד סיפר:** "לפני חודשיים-שלושה...קיבלתי...טלפון מחברה בשם מור...סיפרה לי על חבר משותף שלה ובן הזוג שלה...שהוא במצוקה קשה שהוא זקוק דחוף לגמילה מאלכוהול ואם אני יכול לעזור לו. הוא (הנאשם - ג'נ') היה לידה והיא נתנה לי את הטלפון כבר אחרי כמה דקות ראיתי שאני לא יכול לעזור לו ויש לו בעיה של סמים וכדורים ככה הוא דיבר וסיפר שהוא משתמש בסמי הפיצוציות...אחרי זה הוא התקשר אליי איזה פעמיים שלוש וסיפר לי שהוא במצב קשה בעיקר פיזי כלכלי...הוא דיבר הרבה על המנוחה בכעס רב...כשהוא שמע שהמנוחה התקשרה אליי הוא הפסיק להתקשר...כשהיא התקשרה...הסברתי...למנוחה שאי אפשר לטפל באדם שחושב שאין לו בעיות היא סיפרה לי שהוא היה מטריד אותה **(ת/55א, עמ' 1, שו' 2-16)**...**(אילן - הנאשם - ג'נ', סיפר לו)**...הוא מתוסכל והוא ישן על ספסל והיא מליונרית...הוא אמר שהיא הוציאה נגדו צו הרחקה...היא אמרה לי שהוא מטריד אותה ואת כל החברים שלה והוא מואץ בטלפון ומלכלך עליה. אני רק ניסיתי לשכנע אותו שיגיע לקבוצת תמיכה כלשהי והוא לא רצה לשמוע **(ת/55א, עמ' 2, שו' 24-27)**...**הרגשתי שיש אצלה פחד מההתנהגות שלו ומצד שני הייתה בה חמלה כלפיו...במהלך...שיחת טלפון...הוא כזה השתהה כששמע שדפנה דיברה איתי וזה לא מצא חן בעיניו שדפנה דיברה איתי** והוא מיהר לסגור את אותה שיחה ומאז לא יצר קשר" (**ת/55א, עמ' 2, שו' 35-49**) **(ת/55א; בתמליל ההודעה - ת/55ב, בעמ' 1-7; דיסק ההודעה דלעיל - ת/55ג - גם ראיות אלה הוגשו בהסכמת ההגנה)**.

26. מור איאש סיפרה במשטרה בהודעתה מיום 21.8.14 **(ת/56)** שגם ראה זו הוגשה בהסכמה, בין השאר: "את

דפנה הכרתי... לפני מספר חודשים... האבטליון הבר של דפנה... כל יום היינו הולכים לדפנה... הפכנו להיות חברות נפש... בשיחות שלי עם דפנה היא סיפרה לי שהם בהליכי גירושין. שהוא ירד מהפסים שהמצב הנפשי שלו לא טוב. **שהיא לא יכולה לעמוד יותר בהודעות שהוא שולח לה... בהודעות האלה הוא מקלל אותה כמו זונה, יא מזדיינת, שרמוטה וכו'.** היא אמרה שאילן התחיל לעשן ניס גאי והוא היה שותה אלכוהול והשילוב הזה גרם לו להשתבש ושיבש לו את השכל... ערב אחד פגשנו... את אילן בבר של דפנה... אילן סיפר שהוא... שבוי במעגל של האלכוהול... אמרתי לו שאני מכירה בחור בשם אדי (עדי טוראל דלעיל - ג'נ') חבר טוב שלי שהוא אלכוהוליסט לשעבר ואני מוכנה לחבר ביניהם ואולי אדי יכול לעזור לו. התקשרתי לאדי... אילן שוחח עם אדי בטלפון... אחרי כמה ימים... דפנה דיברה עם אדי בטלפון ואילן התחיל לצרוח עליה בטלפון ואמר לה **שהיא שרמוטה ובטח היא מזדיינת גם אדי** (עדי טוראל דלעיל - ג'נ'). **את זה היא סיפרה לי שאילן אמר לה... (ת/56, עמ' 1, שו' 2-16);** (האם דפנה השתמשה בסמים)... לא, בגדול לא, כן יכלה לעשן ג'וינט פעם ב... אבל לא סמים... (האם דפנה צרכה אלכוהול באופן קבוע)... ממש לא, היו פעמים אני ביקשתי ממנה לעשות צ'ייסר... והיא אמרה לי שמוקדם לה... **היא אמרה שיש לה צו הרחקה כי הוא הפך להיות אלים** אבל היא לא אמרה לי על מקרה... שהוא הרביץ לה... (ת/56, עמ' 2, שו' 40-46).

27. ההגנה הפנתה בסיכומיה (סע' 125) להודעתה במשטרה של שירה אליאס (הודעתה מיום 21.8.14 - ת/57א) - בעלת תואר שני בפסיכולוגיה חברתית, מטפלת (ת/57א, עמ' 1, שו' 2); שירה מסרה בהודעתה גם את המידע הבא, בין השאר: "...אני הייתי אצל דולב (בן זוגה של מור איאש - ג'נ')... אילן הגיע... הוא סיפר לי על מצבו שהיה קשה מאוד, הוא בכה הרבה... הוא (הנאשם - ג'נ') סיפר לי שדפנה עזבה אותו ושהוא רוצה לחזור אליה... די מהר קלטתי שהוא תלוי בה בצורה קיצונית, הסברתי לו שהוא צריך להשתחרר ממנה ולבנות את החיים שלו מחדש... היה לו כאב מטורף שהוא לא יכול להכיל אותו... (תאריך הפגישה)... יוני 2014... (ת/57א, עמ' 1, שו' 7 עד עמ' 2, שו' 19) הוא היה זקוק לטיפול פסיכיאטרי אבל הבנתי מדולב שהוא לא רוצה טיפול כזה... דולב נתן לאילן את הטלפון שלי והוא לא התקשר אליי אף פעם...". **במהלך הפגישה הנאשם לא דיבר איתה על כך שהוא רוצה להתאבד והיא לא הבינה דבר כזה ממנו.** "...הוא אמר שהיא (דפנה - ג'נ') שותה צ'ייסרים על הבר, זה עיצבן אותו... הוא היה במצב נפשי מאד קשה... (הוא) טען שכואב לו בלב..." (ת/57א, עמ' 2, שו' 29-51; בתמליל ההודעה דלעיל - ת/57ב, בע' 2-10; דיסק ההודעה דלעיל - ת/57ג, וראו גם מזכר מיום 21.8.14 - ת/57ד-הוגשו גם הם בהסכמת ההגנה).

28. הנאשם הכחיש בבית המשפט שהוא איים מספר פעמים לפגוע במנוחה ולהתנקם בה (עמ' 110 לפר', שו' 3-6, 13-15), ואולם, עת/9 שלמה בר העיד בבית המשפט בעדות ראשית, בין השאר: הוא מכיר את הנאשם 25 שנים, הנאשם היה חבר בלהקה שלו... הוא לא הכיר את הנאשם כאלים, ולא ראה אלימות מצידו (עמ' 43 לפר' מיום 14.10.15, שו' 24 עד עמ' 44, שו' 9). "...זו הייתה אהבה וקנאה זה מה שהבנתי משניהם, זה היה הדדי... ידעתי שזה ייגמר רע, אני הרגשתי שלא טוב לו, גם לא טוב לה..." (עמ' 44 לפר', שו' 22-24) (אחרי רענון זכרון מהודעתו במשטרה) **"...אני אמרתי במשטרה שהוא איים לפגוע בה אבל לא לקחתי את זה ברצינות, הוא אמר לי שהוא רוצה להתנקם בה כי היא כל כך השפילה אותו. ש. מתי זה היה? ת. לא פעם ולא פעמיים, זה היה לפני חודש, לפני מספר חודשים היו ריבים. כך אמרתי בהודעתי מיום 15.8.14"** (עמ' 44 לפר', שו' 27 עד עמ' 45, שו' 3). **בחקירתו הנגדית העד שלמה בר** הוסיף והעיד, בין השאר: הוא ראה שחבר עולמו של הנאשם. הנאשם אמר לו שהוא מושפל... הנאשם אמר לו שהמנוחה "נטולה לעבודה כל כולה ובקושי ראה אותה בלילה, הוא רצה זוגיות, חיי משפחה". בפראג הוא ראה את הנאשם - "שהבן אדם יש לו סוג של רוצה להתאבד...", "...לעולם לא בבדל מחשבתי הייתי חושב שאילן מסוגל לעשות את המעשה הזה (לפגוע במנוחה - ג'נ')... הנאשם לא איים לפגוע בה. **"אולי הייתה פליטת פה**

מה שאמרתי בהודעה במשטרה... (עמ' 45 לפר', שו' 11 עד עמ' 46, שו' 12). היינו, לעצם התוכן של דברי העד, הרי שאכן, הנאשם איים גם איים לפגוע במנוחה, גם באוזניו של העד שלמה בר.

29. עת/11 שלג בן שטרית העידה בעדותה הראשית: היא הכירה את המנוחה היכרות ארוכה, קרוב ל-10 שנים (עמ' 48 לפר' מיום 14.10.15, שו' 14). היא מפיקה ומנהלת אמנותית (עמ' 48 לפר', שו' 22-24). היא נפגשה עם המנוחה פעם בשבוע אצלה בדירה ועשו הכנות למופע. היא היתה גם המפיקה של להקת הברירה הטבעית (עמ' 49 לפר', שו' 1-10). "פז היא חברה מאוד טובה שלנו, מאוד מאוד קרובה לדפנה...יום אחד פז מתקשרת...**היא אמרה שהיא ראתה סיטואציה אלימה ביניהם, הוא (הנאשם - ג'נ') ממש ניער אותה (את המנוחה - ג'נ') והחזיק אותה ודיבר בשפה מאוד מלוכלכת גם כלפי פז וגם כלפי דפנה, וזה נראה לה מאוד לא טוב...**(עמ' 50 לפר', שו' 4-12). **אני שאלתי אותה (את המנוחה - ג'נ') בצורה מאוד ישירה אם אילן הרים עליה יד והיא לא הגיבה, שאלתי את זה חמש או שש פעמים ואז בפעם השישית היא החלה לבכות ועשתה לי עם הראש תנועה של כן, חיובית...היא אמרה שהוא מגיע למצב קיצון והוא נהיה מאוד אלים וורבלי והיא לא הסכימה לפרט...היא לא הייתה במצב טוב, המבט שלה היה כבוי** (עמ' 51 לפר', שו' 11-27)...**(המנוחה סיפרה לה - ג'נ') שהתחיל להיחשף בו (בנאשם - ג'נ') רובד אחר של בן אדם שהיא לא הכירה, רובד אליים...היא השתמשה במילה שיש לו פה ג'ורה... (המנוחה אמרה לה - ג'נ') שהנאשם היה נצמד אליה לכל מקום בצורה קצת אובססיבית, אפילו בהופעות, הייתה הופעה שדפנה הופיעה... והוא היה שם, אני הפקתי את הערב הזה, הוא היה אמור להיות מאחורי הקלעים או בקהל והוא עמד על הבמה ומסתכל עליה כמו פריק שלא משחרר את האישה לרגע, לכל מקום היה מגיע איתה, גם היה אובססיבי אליה בהמון הודעות אס אס וששלב מסויים הגיעו הודעות נאצה בלשון המעטה** (עמ' 52 לפר', שו' 3-21)...**הוא לקח את הטלפון שלה ואנשי הקשר והתחיל להטריד אנשים מסביב...וההודעות האלה היו תכופות, אחת אחרי שניה, זה גם משהו שדפנה אמרה בשיחה הזו שהוא מטריד אותה בהודעות ובכל מיני דרכים** (עמ' 52 לפר', שו' 25-28)...**בחדש האחרון היא (המנוחה - ג'נ') לא אהבה ללכת אליו, זה היה מעין סחטנות כזו...היא מאוד ריחמה עליו...**" (עמ' 53 לפר', שו' 3-10). **בחקירתה הנגדית העדה העידה:** היא לא היתה עדה לאיומים או לפגיעה פיזית של הנאשם. ליבת עדותה דלעיל של העדה, לגופו של ענין, לא לובנה, וממילא לא נסתרה (עמ' 53-54 לפר' מיום 14.10.15).

30. עליזה כתב, אמה של המנוחה, סיפרה במשטרה בעדותה מיום 26.8.14 **(ת/48)** גם ראה זו הוגשה בהסכמה: "הרגשתי שבחודשיים האחרונים המצב רוח שלה (של דפנה, המנוחה - ג'נ') היה ירוד וכל הזמן ביקשה ממני חיבוק...וגם אמרה לי אמא משהו קורה לי היא פחדה ממנו...בערך חודשיים שלוש היא הייתה במצב רוח ירוד, לא אכלה ירדה במשקל, כל היום סימס לה כל היום מדבר איתה שיגע לה במוח **(ת/48)**, עמ' 1, שו' 6-11)...**בחיים שלי לא ראיתי אותה מפוחדת ומבוהלת ככה הרגשתי שעבר עליה מכבש...היא אמרה שכל הזמן הוא מציק לה ומשגע אותה חמש מאות פעם ביום הוא משאיר לה הודעות באמצע הלילה הוא מתקשר אליה, היה לה פחד אימים...גם הייתה אומרת שהיא משתגעת שהוא לא נותן לה מנוח וזהו והחלטנו סופית שהיא צריכה להיפרד ממנו ולקבל ממנו את הגט והיא קיבלה את הגט...פעם סיפרה הוא שבר את החלונות וזרק עליה וואזה זה היה בערך לפני שלושה חודשים והתיש אותה נפשית..."** **(ת/48)**, עמ' 1, שו' 18 עד עמ' 2, שו' 32). **עליזה גם סיפרה שהמנוחה שיתפה אותה שהנאשם לא עוזב אותה במנוחה, כל הזמן מטלפן אליה באמצע הלילה, במשך היום והיא לא יודעת מה לעשות, איך להתמודד עם זה** [בתמליל **ת/48א**, עמ' 5 שו' 22-24; ראו עוד בתמליל **ת/48א**, בעמ' 3-6]. **עליזה כתב אמרה במשטרה שהמנוחה, בתה, "רעדה" מהנאשם, "פחדה" מהנאשם** (ראו ושימעו גם בדיסק

הודעתה של כתב במשטרה - ת/48ב, מונה 11:22-11:29, ובתמליל ת/48א, עמ' 3, שו' 32-33).

31. עת/14 עיישה גבריאלי רזנטל, שניסתה לסייע לנאשם ולמנוחה, העידה בעדותה הראשית: היא מגדירה עצמה "כמטפלת לא קונבנציונלית מנטורית רוחנית" (עמ' 48 לפר' מיום 18.10.15, שו' 3-4). המנוחה סיפרה לה "שיש לה בן זוג שיש עליו צווי הרחקה ושהוא מסוכן ושהוא מפחיד אותה ושהיא... התחתנה איתו... הוא (הנאשם - ג'נ') היה כותב לה (למנוחה - ג'נ') איזה 70-80 מסרונים ביום. היא (המנוחה - ג'נ') הראתה לי רצף של מסרונים שבה הוא מדבר אליה... (עמ' 48 לפר', שו' 16-30). העדה נפגשה עם הנאשם. היא כינתה אותו השור הזועם ומאסטרו בגלל שהוא נגן עוד (עמ' 49 לפר', שו' 4-15). "...כל הזמן הוא איים שהוא רצה מאוד לדעת אם היא באמת אוהבת אותו. היא לא יכלה לאהוב אותו ואי אפשר לאהוב כזה בן אדם... הוא לא אדם קל, הוא שור זועם והיו רגעים קטנים מאוד שהנה הוא מאסטרו והוא מנגן בעוד ועושה את הבייבי בום שלו (עמ' 49 לפר', שו' 23-27)... לא היה לי קול כבר מרוב שהוא חפר לי ביום ובלילה... המנוחה... מאוד פחדה ממנו, פחדה מאוד, פחד מוות... אחר כך הבינה שהיא לא אוהבת אותו והוא כפה את עצמו עליה, הוא היה חמדן לכסף שלה, אמרתי לו להרגע..." (עמ' 50 לפר', שו' 8-14). המנוחה סיפרה לה על מערכת היחסים שביניה לבין הנאשם: "...מהר מאוד היא הבינה שהוא קנאי כרוני והוא רצה להשתלט עליה ועל הכסף. כל הזמן הוא דיבר שלה יש ולו אין (עמ' 50 לפר', שו' 26-27)... קודם כל הוא קינא באיך שהיא נראית היא הייתה אישה מאוד יפה (עמ' 51 לפר', שו' 1)... היא הסבירה לי שהיא במצוקה... הוא קינא בחבר של הבת שלה והוא חשב שהיא מנהלת רומן עם יניב... זה היה פרי דמיונו (עמ' 51 לפר', שו' 7-14)...". העדה העידה בעקבות מה קרה המשבר ביחסי הנאשם והמנוחה - "...היא העבירה את הבת שלה עם החבר יניב לגור אצלם... הוא השתגע מזה הנאשם, אני זוכרת שהנאשם נטרף מהקטע הזה... היניב הזה הוא בחור מאוד עדין, לא אחד ששותה... ילד טוב, בחור בסדר, ממוצע... היא גרה איתו באבטליון... אולי 4 חודשים... שם הנאשם התחרפן לגמרי. הוא היה מאוד אליים, אליים מילולית..." (עמ' 51 לפר', שו' 29 עד עמ' 52, שו' 16). לגבי צו ההרחקה: "זה הטריף את הנאשם, זה שיגע אותו... המנוחה אמרה לי שהיא פחדה ועשתה צו הרחקה. היא אמרה לי כי הוא שובר דברים והרס חצי בית... כל הזמן הוא איים על החיים שלו ושהוא מוכן להתאבד ולהרוג את עצמו. הוא אמר לי שאם היה רוצה להזיק לה או לעשות לה משהו צו ההרחקה לא ימנע אותו" (עמ' 52 לפר', שו' 19 עד עמ' 53, שו' 9). בעקבות החלטת המנוחה לא לבטל את צו ההרחקה: "...הוא (הנאשם - ג'נ') הרים אליי טלפון ואמר לי שהיא לא ביטלה את הצו והוא מבקש ממני לזוז הצידה כי הוא לא רוצה לפגוע בי. אמרתי לו "...אל תעשה את זה, אני מבקשת ממך, אני לא אזוז לשום מקום ואני יעזור לך... אני אדבר איתה, עוד שבועיים אתה מקבל... את ביטול צו ההרחקה" הוא אמר לי "לא, תזוזי הצידה כי אני לא רוצה לפגוע בך..." (עמ' 54 לפר', שו' 2-6).

32. בחקירתה הנגדית עת/14 עיישה גבריאלי רזנטל הוסיפה והעידה: "הטיפול הופסק על ידי הנאשם כי הנאשם אמר לי שהוא לא רוצה יותר טיפול... אתה מגיע לנקודה שבה הנאשם מבקש ממני לזוז הצידה כי הוא לא רוצה לפגוע בי... באותו יום... ביקש ממני הנאשם לזוז... המנוחה אומרת לי שהיא לא יכולה לעשות את זה (לבטל את צו ההרחקה - ג'נ')..." (עמ' 55 לפר', שו' 17 עד עמ' 56, שו' 10). האלימות מצד הנאשם כלפי המנוחה היתה מילולית, רק בהודעות (עמ' 57 לפר', שו' 15-17)... דפקה לו צו הרחקה... לא דיברה איתו, לא ענתה לו למסרונים, לא רצתה אותו אבל הנאשם לא איפשר לה את זה, לזה התכוונה המנוחה... הוא כל הזמן איים עליה מילולית, הוא דיבר אליה לא יפה עוד לפני שהוא הכיר אותי... היא רצתה לפגוש אותו בכדי לראות שבאמת תצליח לשקם אותו (עמ' 58 לפר', שו' 1-9)... הנאשם... ממש התחרפן מזה שאין לו כסף (עמ' 58 לפר', שו' 30)... לא

הייתי חולמת שהנאשם ידפוק לה פטיש בראש ויהרוג אותה...הוא שור זועם..." (עמ' 59 לפר', שו' 11-13) [ראו גם: הודעת העדה במשטרה מיום 17.8.14 - נ/א, תמליל ההודעה - נ/ב2 (דיסק - נ/ג2)].

33. מסת המסרונים שהנאשם שלח למנוחה (ת/17 ו-ת/73): **חיזוקים נוספים לדברי המנוחה שתארה את האובססיביות של הנאשם, ואת כעסו וקנאתו הרבים כלפיה, ניתן למצוא גם במסרונים הרבים שהנאשם כתב למנוחה - ת/17** (ראו מזכר מיום 24.8.14 מהשוטר רועי בדר + תדפיס מסרונים) **החל מחודש אוגוסט 2013 ואילך, לפני הוצאת צו ההרחקה, וגם לאחר הוצאתו, שוב ושוב, חלקם רצופים, בזה אחר זה, באותו יום, חלקם יום אחרי יום, בזעם מצד הנאשם, וללא הרף, ובהם, בין השאר:**

34. עד מועד הוצאת צו ההרחקה ביום 1.4.14 - 22.8.13 שעה 16:52: "אחכ את עוברת לצפת? אהובתי... הכל מתוכנן עם מי? אוהב אתכם..סליחה שהפרעתי"; **17.10.13** שעה 10:00: המנוחה: "אני האדם היחיד בעולם שצריך רשות כדי לעבוד ולפרנס את המשפחה שלו! ולקבל הצקות מפגרות כל פעם מחדש!"; **20.10.13** שעה 08:05: הנאשם: "...לא אתפלא אם לא טסת לבד. או שתכירו בטיסה..תבלו...תמיד תבחרו באחר..מתחיל להבין תעניין איך זה עובד אצלך ברציון."; **20.10.13** שעה 09:06: "הראשון שיחייך יעשה עיניים לעברך יזכה...ב"י תעשו חיים...אין בך אהבה וסיפוק אמיתי מהקיים תמיד מחכה למישו שיבוא כבר ויציל."; **21.10.13** שעה 19:30: "מצאת לך מתקן אח...קחי אותו לבלות..עכשיו הבנתי למה את לא עונה לי יא מאניקית"; המנוחה: "מה???????? אני לבד אילן תירגע!"; **22.10.13** שעה 11:20: "... מחכים לך רוצי אליו...מי אוסף אותך לרכבת?? ששש שלא נדע"; **3.12.13** שעה 12:53: "מצטער דפ על האתמול..." המנוחה: "...אני באיכילוב בבדיקות." הנאשם: "אוי לא...בקרוב אתאבד. אשמה גדולה..."; **4.12.13** שעה 16:53: המנוחה: "אני עוד במיטה עם אוזן מצלצלת וכאבי ראש מהמכה שנתת לי..."; **6.12.13** שעה 11:03: המנוחה: "גבר אלים ומכה כבר 4 ימים במיטה מהמכה שהכנסת לי. ואין לך בעיה להמשיך להתעלל בי. אתה סכנה אמיתית." הנאשם: "סליחה..אני כבר חודש...מהמכה שהכנסת לי..."; **27.3.14** שעה 13:45: "...רק את ויניב הרמטכל שלך..."; **27.3.14** שעה 16:17: "...תגמלי את מגברים..."; **27.3.14** שעה 16:34: "ניר זרק אותך. אני יודע שהיית מאוהבת בו...סיפרו לי. לקחת את הטל השחור כי כל רשימת הגברים שלך שם. כלבה את רוצה להעלים אותי..כדי שתסתובבי. שם רווקה. פנויה לכל נער. עם מי את ישנה בנוה צדק..אני מכיר אותו?"; **27.3.14** שעה 17:37: "...תשני שם עם הגבר החדש שלך בלונדה מזדקנת"; **1.4.14** שעה 00:45: "כלבה תנתקי לגברים שלך...יש לי את הטל של כולם..."; **1.4.14** שעה 00:45: "לכי לפועלים הערבים שלך אותי מכרת..חולה."; **1.4.14** שעה 13:51: "יש לידך גבר..אני מבין אומללה. אל תעני לי."; **1.4.14** שעה 14:02: "...הבלומדחנית מאבטליון פנויה..כל ערב..מוזמנים!! ...חולת גברים".

35. ועוד ועוד הודעות רבות, שוב ושוב, חלקן בזו אחר זו, שבהן קללות ונאצות ואותה רוח של קנאה אובססיבית, כעס, ולעיתים איומים מצד הנאשם כלפי המנוחה (ראו, למשל, הודעות מהמועדים הבאים: 5.11.13 שעה 13:11, 5.11.13 שעה 13:58, 5.11.13 שעה 14:44, 6.11.13 שעה 22:08, 8.11.13 שעה 14:41, 18.11.13 שעה 13:39, 2.12.13 שעה 23:41, 3.12.13 שעה 12:53, 4.12.13 שעה 12:20, 4.12.13 שעה 18:11.13 - "אם תתפקי לי תעבודה עם שלמה זה התהפך עליך כמו שלא תתארי..."; 4.12.13 שעה 15:42, 5.12.13 שעה 10:24, 6.12.13 שעה 03:10, 6.12.13 שעה 10:51, 11.12.13 שעה 04:26 - "חולת גברים אלימה. בוגדת. זקרת את בעלך בשביל מלצר..."; 11.12.13 שעה 04:45, 11.12.13 שעה 06:03, 11.12.13 שעה 12:32, 11.12.13 שעה 12:46, 11.12.13 שעה 13:01, 11.12.13 שעה 13:50, 13.3.14 שעה 09:32, 25.3.14 שעה 08:05, 25.3.14 שעה 08:41, 25.3.14 שעה 16:02, 25.3.14 שעה 17:26, 25.3.14 שעה 17:48).

שעה 18:07, 25.3.14 שעה 19:20, 25.3.14 שעה 19:36, 25.3.14 שעה 19:47, 25.3.14 שעה 20:20, 25.3.14 שעה 23:32, 26.3.14 שעה 00:00, 26.3.14 שעה 00:15, 26.3.14 שעה 00:30, 26.3.14 שעה 01:04, 26.3.14 שעה 01:19, 26.3.14 שעה 03:50 - "...ממליץ לך לטפל בעצמך יש גמילה לנשים בגיל עמידה ממשיכה כפיתית לגברים..." 26.3.14 שעה 21:01, 26.3.14 שעה 22:05, 27.3.14 שעה 12:54, 1.4.14 שעה 21:40 - "...גב ברציון אני מחזיק ברשימה של טלפונים מאייל עד ראול...צעד אחד שתפעלי נגדי אני מתקשר לכולם ומספר להם את הצד שלי ביחסים האלה..."; כך מסרונים ללא הרף מהנאשם למנוחה, בתכנים של כעס וקנאה, לפני צו ההרחקה;

36. וגם אחרי מועד מתן צו ההרחקה ביום **1.4.14** - זעמו, קנאתו והאובססיביות של הנאשם כלפי המנוחה היו עוצמתיים, והוא לא הירפה ממנה (גם) במסרונים (ת/17) ששלח לה: **1.4.14** שעה 19:04: "כל השכנים יודעים...שיכורה חולת גברים"; **1.4.14** שעה 19:16: "כשבולנד פגש אלוהול וגברים...כל השכונה יודעת...תעלמי מפה עדיף לך"; **1.4.14** שעה 19:34: "שאת עושה איתו סקס תסתכלי לו בעניים...שלא אפריע לך לפלרטט עם גברים על הבר..."; **1.4.14** שעה 20:09: "אני אתקשר לכל הגברים שלך מהרשימה...מאדאם ברים..."; **1.4.14** שעה 22:43: "התגעגעו אליך הפועלים הערבים שלך...ואל תשכחי להוריד את הטבעת נשואין שאתם יחד במיטה..."; ביום 2.4.14 שעה 00:40: הנאשם: "מי עשה לך את זה עידו או סרגיי...כולם מכירים את ברציון"; ביום 5.5.14, החל מהשעה 12:45 ועד לשעה 22:23, הנאשם שלח למנוחה סדרת מסרונים (ת/73, עמ' 40-35), ובהם: "...ואת מסתובבת כל היום עם זרמים פנויים מדביקים חרסיות..." (שעה 14:34), "תשוקתך היחידה לה הוא בבר ממול" (שעה 15:24), "יש לי טל של כל הגברים שלך. אל תחמירי מצב בובה" (שעה 16:02), "מה כבר יקרא בקרוב תמצאי זרג חדש..." (שעה 19:27), "מלכת חיי הלילה של אבטליון...זכית את והזג החדש שלך. תעשי לו אמבטיה וקצף...חולרע" (שעה 19:42); בתאריך 10.5.14, בשעה 01:45 כתב הנאשם למנוחה (ת/17, עמ' 41): "העפת אותי מנוה צדק כדי לחזור לחיות איתו?...את כל הזג בלעת לו. עד הסוף סוטה...". ביום 18.6.14, בשעה 23:56, שלח הנאשם למנוחה מסרון מאיים: "חולרע. אני יעשה לכם יח"צ למסעדה שלא תשכחו...כל בוקר מחכה מאחורי הדלת עם קפה ליניב שיתעורר...זאת אישתי בולנד אלוהול וגברים"; ביום 20.6.14, בשעה 23:38, הנאשם כתב למנוחה מסרון (ת/17, עמ' 56): "זונת ברים!...ואדי הזג החדש שלך.. יבוא היום שלך בר זיון". ביום 22.6.14, בשעה 04:03, שלח הנאשם למנוחה מסרון (ת/17, עמ' 55): "...לכי לרחוב לאסוף קליינטים. עוד נתראה. שלך בעלך". ביום 23.6.14, בשעה 08:32, שלח הנאשם למנוחה מסרון (ת/17, עמ' 52): "מאוננת על יניב בלילה...או שגומרת עם אחד הקלינטים שלך אצלו שיכורה במיטה.. 200 גברים היו לך...חחחח כל העיר יודעת". (וראו ב - ת/17 עוד מסרונים מהנאשם למנוחה, באותה רוח - (8.5.14 שעה 14:30, 10.5.14 שעה 20:05, 10.5.14 שעה 20:42, 13.5.14 שעה 16:20, 13.5.14 שעה 16:31, 13.5.14 שעה 19:45, 18.6.14 שעה 12:01, 18.6.14 שעה 12:41, 18.6.14 שעה 17:02, 19.6.14 שעה 13:15, 20.6.14 שעה 10:19, 20.6.14 שעה 17:09, 20.6.14 שעה 17:33, 20.6.14 שעה 19:29, 20.6.14 שעה 23:38, 21.6.14 שעה 00:06, 22.6.14 שעה 04:17, 22.6.14 שעה 04:31, 22.6.14 שעה 04:51, 22.6.14 שעה 06:48, 22.6.14 שעה 07:04, 22.6.14 שעה 07:22, 23.6.14 שעה 09:03). בנוסף: לאחר מות המנוחה נמצאה בדירתה אסופה של 22 דפים שנכתבו על ידי הנאשם טרם עזיבתו את הדירה (ת/74). מה שכתב הנאשם בדפים הללו מעיד גם הוא על עוצמת הקנאה והזעם של הנאשם כלפי המנוחה, ובין השאר, כפי שכתב הנאשם: בעניינו של יניב שגר איתם בבית, והמנוחה שמתפעלת מיניב, ושמעדיפה, לדידו של הנאשם, את יניב ואת אחרים, על פניו, ומעדיפה שיניב יגור איתם בבית, יניב, האחר, הוא המועדף ולא הנאשם (ראו באסופה ת/74, למשל: בעמ' 3, 4, 5, 11, 12, 19, 21).

37. ועוד מסרונים (שלא ניתן לשייכם לזמן המדויק שבו נשלחו) מתוך ת/17 - הנאשם: "...זאת את שהתעקשת שהוא

יעבור לגור איתנו..זוכר הכל. לא הספיק לך גבר אחד" (ת/17, עמ' 1); הנאשם: "...אני עולה לישון ואחכ אני בדיכאון...ידעתי שרק בשביל עוד פגישה עם מישו את חוזרת לעיר..". (ת/17, עמ' 3); הנאשם: "...מכרת את הנישואין שלנו עבור מלצר..." (ת/17, עמ' 4); דפנה: "אני לא מתכוונת להמשיך בדיאלוג המטורף הזה **הלכתי לתקן את האח שניפצת! אני חיה במציאות של טרור ואני מפחדת על החיים שלי**. איבדת אותי..." (ת/17, עמ' 4); דפנה: "באמת לא הבנתי מה זאת אהבה עד **ששברת עליי צלחות תנורים וחלונות**...תגיד ליעל להצטרף או שבטח כבר עשיתם את זה כמה פעמים...ואתה תראה שאני אספר הכל" (ת/17, עמ' 5); הנאשם: "ותמצאי מישו שיוהב את השירים שלך..מתווך זקן מלצר צעיר או סתם איזה תמהוני שתבחרי על הדרך...אגב את נהנת שם איתו..תשנו תנוחות שלא יהיה משעמם כמו איתי" (ת/17, עמ' 5); הנאשם: "לא ראיתי אמא ובת מאוהבות באותו גבר...שינית לו את מסלול החיים רק שלא ילך. נו איך ללטף את הגוף שלו..כמו שאת אוהבת!?" (ת/17, עמ' 9); הנאשם: "...חולת גברים. מיליונרית חסרת מזל..." (ת/17, עמ' 11); הנאשם: "לכי תמזגי בלילות ציסרים לגברים שלך..כל לילה עם מישו אחר. כל העיר יודעת ברציון" (ת/17, עמ' 12); הנאשם: "תמיד חלמת גבר אחר..את איתו עכשיו?... שיציל אותך מעצמך. לכי לטיפול גמילה מגברים ואני אלך לפסכולוג..זה הדיל" (ת/17, עמ' 12); הנאשם: "שמן עשיר רזה גבוה חתיך..איך את אוהבת אותם??" (ת/17, עמ' 13); הנאשם: "בני 20 מנהלים לך תחיים. זנחת את בעלך בשבילם..." (ת/17, עמ' 14); הנאשם: "תקחי את הגבר החדש שלך לחדר המטוהר שלך" (ת/17, עמ' 14); הנאשם: "בבוקר..אמרתי לך לא לפרלטט...שמרי על הכבוד שלך..." (ת/17, עמ' 16); הנאשם: "**אני יגרום לך להתבייש להכנס למיסעדה המזורגת שלך...**" (ת/17, עמ' 39); הנאשם: "**אם תעשי איזה צעד נגדי אני מרסס לך בכתובות את כל המסעדה..אל תתקרבי לפה עד סוף החוזה...**" (ת/17, עמ' 40).

38. תלונת המנוחה במשטרה מיום 1.4.14 (ת/61), דבריה בבית המשפט לענייני משפחה (ת/32), ודבריה בעימות (ת/2) על התנהגות הנאשם כלפיה, **חוזקו** גם בחלק מדברי הנאשם עצמו - בהודעתו במשטרה ת/1 מיום 2.4.14 (כ-4.5 חודשים לפני שהוא רצח את המנוחה), אמר הנאשם לגבי **קנאתו** כלפי המנוחה: "**... פועלים...היא עובדת במסעדה בהקמה וזה גם מושא לקנאה שלי עכשיו, היא כל היום יושבת שם לידם סתם...**" (ת/1, עמ' 5, שו' 125-126; ראו גם עמ' 2, שו' 19-20), ועוד מפי הנאשם: "**אני מקנא בגבר בלונדיני שמוריד אותה מג'יפ מתחת לדירה באמצע הלילה, היא אשת חיי לילה ואושייה מאוד מוכרת, היא סוג של פלרטטנית.**" (ת/1, עמ' 5, שו' 129-130), ועוד מפי הנאשם: "**...היא פנתה אליכם כי עכשיו היא פותחת מסעדה חדשה והיא רוצה להרחיק אותי משם כדי שתוכל לדבר עם גברים חדשים, היא אומרת לי שאני אפריע לה לדבר עם גברים.**" (ת/1, עמ' 6, שו' 182-183). הנאשם נשאל במשטרה **אם הוא חושד בדפנה שהיא בוגדת**, והוא השיב: "**נכון, דפנה ידועה בתוך אשת חיי לילה ואני חושש.**" (ת/1, עמ' 6, שו' 162-163). בחקירתו מיום 17.8.14 במשטרה [ת/3], (ובתמליל ת/3א); (ראו את אופן דיבורו שלעיתים כועס של הנאשם בדיסק ת/3ב)], 3 ימים אחרי רצח המנוחה, **וביום שבו הוא נעצר, הנאשם אמר** כדלקמן: "**...הגיע שלב שהיא אומרת לי איזה גבר אני, שאני צריך לקום בבוקר וללכת לעבודה...היא התחילה לזלזל בי, אומרת לי מה אני צריכה אחד כמוך בחיים שלי...**" (ת/3, עמ' 2, שו' 19-22, וראו גם בתמליל ת/3א, עמ' 59, שו' 13-26)...אז נטע הבת שלה אחרי חודשיים שלושה מביאה את החבר שלה (יניב כהן, **עת/2 - ג'נ'**) שעובד אצל דפנה במסעדות לגור איתנו בבית, **אני עוד לא התרגלתי שאני נשוי והנה מישוה יושב לי באמצע הסלון...הוא נהפך להיות יורש העצר, היא נתנה לו לנהל את כל העסק שלה...אני חי עם עוד גבר גבר, כמו שאת מבינה מוזיקאי הוא לא ממש גבר, אני לא יודע לקדוח חורים ולצבוע את התקרה והוא היה הנדימן, הכוונה לבן הזוג של נטע ואז הוא מתחיל לנהל את המסעדות שלה וצומח לי גבר בבית ואני מוזיקאי...**" (ת/3, עמ' 2, שו' 29 עד עמ' 3, שו' 40, ראו גם ב-ת/3א, עמ' 60, שו' 25 עד עמ' 61, שו' 28). ועוד: "**...אני סבלתי...מהתקפי קנאה בלתי נשלטים ו...אני עוצר את עצמי ואני ארבעה חודשים לבד... מתבשל...מקווה שאולי...שהעורך דין שלה אמר שהזמן ירפא את...**" (ת/3א, עמ' 45, שו' 27-35). וגם בחקירתו השניה במשטרה

מיום 26.8.14 (ת/5), הנאשם נשאל והשיב: "ש. בכל היומנים והמחברות שלך יש כל הזמן שנאה וכעס. ת. זה משהו לא רגיל שהאישה נמצאת במסיבה ואני לא נמצא שם... בחודשים האחרונים הרגשתי רע מאוד עם הסיטואציה הזו שהיא חוגגת במסיבה ולא חושבת להביא אותי." (ת/5, עמ' 8, שו' 227-229). ועוד מפי הנאשם, שנשאל במשטרה (ת/5א), והשיב: "...אני מודע לזה שאני רוצה אה...להרוג אותה ואני רץ להתאבד..." (עמ' 24, שו' 1-2; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 41:32-41:38). "...חוקרת: אז למה הרגת אותה...מה היא אמרה לך? אני לא רוצה אותך יותר? הנאשם: ...ביום האחרון זה היה ברור לי יותר מתמיד...שאלתי אם היא נוסעת עם מישהו (לצפת - ג'נ'), היא אמרה שזה לא ענייני..." (ת/5א, עמ' 28, שו' 25 עד עמ' 29, שו' 13). ועוד מפי הנאשם (בתמליל ת/5א): "...היא (המנוחה - ג'נ') עשתה...את כל הערבי יין, את כל המסיבות האלה, וכל ההופעות האלה...גם זה פגע בי נורא...היא לא רצתה שאני אתקרב..." (ת/5א, עמ' 40, שו' 29-32). "...הייתי במעמד די משפיל...הנה זרקו אותי מהמדרגות, הנה תראו כולם...פשוט העפתי אותך מהחיים שלי...זה דיי קשה לי היה לעכל את העניין הזה שהיא עם החברים שלי ועם החברים שלה כמובן..." (ת/5א, עמ' 47, שו' 37 עד עמ' 48, שו' 20). ועוד מפי הנאשם בחקירתו במשטרה מיום 26.8.14 (ת/7), כשנשאל והשיב: "חוקר: אתה הרגשת שאתה כלום בשבילה, נכון? איך אמרת שאריות שזורקים... הנאשם: נכון, נכון...חוקר: ואתה רצית...שסוף סוף היא תלמד להעריך את אילן (הנאשם - ג'נ') בחיים שלה, שהיא תהיה הפעם תלוייה באילן ולא אילן תלוי בה... הנאשם: נכון זה נכון..." (ת/7, עמ' 16, שו' 24-32). "...שנאתי את העיסוק שלה..." (עמ' 20, שו' 30). הנאשם: "...זרקתי עציץ נכון...לא שברתי לה את האף..." (עמ' 24, שו' 20-24). ועוד מפי הנאשם, שנשאל והשיב: "חוקר: אני קורא...ביומנים שלך...שנאה...כעס, שנאה...הנאשם: היה המון כעס, שנאה...זה מצב שהאישה פשוט נמצאת באיזה מסיבה אתה לא נמצא שמה...בחוודשים האחרונים הרגשתי רע מאד עם זה שאני...היא חוגגת בעצם באיזה מסיבה והיא לא חושבת אפילו להביא אותי...זה לא דבר שקרה בבת אחת...וכל פעם שמעתי ממקום אחר שפתאום היא עושה עם החבר הכי טוב שלי...ערב יין...ואני לא חלק מזה...מאוד כעסתי...היא לא הזמינה אותי...הרבה אכזבה מהצד שלי...נורא נפגעתי שדווקא מישהו כמוהו (אדי - ג'נ')...הוא זה שצריך להתערב בכלל במה שקורה בינינו...נורא נעלבתי מזה שבמקום שאני והיא נדבר...מגיעים כל מיני מתווכים..." (ת/7, עמ' 65, שו' 26 עד עמ' 69, שו' 14).

39. הנאשם המשיך בחייו המקצועיים והחברתיים והיה מתוסכל מהקשיים ביחסיו עם המנוחה: עת/8 יעל סיפרה במשטרה (הודעתה מיום 17.8.14 - ת/58א גם ראינו זו הוגשה בהסכמה), בין השאר: "...בשנת 91 והתחלתי לנהל את להקת (הברירה הטבעית - ג'נ'). אני בת זוג של שלמה בר, אנחנו חיים כרגע בנפרד 4 שנים...אילן ניגן בלהקה...והכרנו, היה קשר רצוף כל השנים האלה...נפגשתי איתו ביום רביעי בבוקר (יום לפני רצח המנוחה - ג'נ') ודיברנו על ענייני העתיד, דיברנו דברים חיוביים, על הופעות קרובות, על הופעות שלנו, על בייבי אוריינטל...תקופה קודם לכן, כמה חודשים, הייתה לו מישהי חדשה, קשר חדש, עם מיכל...היא גרה באיזור שלי (ת/58א, עמ' 1 שו' 12-2)...ביום רביעי בערב...אילן היה אצל שלמה היו צריכים לצאת להופעה בחמש...ש. כשהיה צריך עזרה מה היה עושה? ת. אליו ולא.א. גם עם שלמה. דיבר איתו המון בתקופה האחרונה...ש. הוא היה שותה אלכוהול? ת. ממש בכיף, בתקופה שהיה ביחד עם דפנה אז היו שותים הרבה. ש. אילן משתמש בסמים? ת. היה מעשן קצת גראס" (עמ' 2, שו' 18-52). היחסים בין הנאשם למנוחה היו מעורערים לאורך זמן והוא סיפר שהמנוחה השפילה אותו בעניין הכספי (ת/58ב, עמ' 7, שו' 3-5), והנאשם היה מתוסכל מכך שהמנוחה לא שיתפה אותו כשהיה מגיע איתה לאירועים, שהוא תמיד ישב בצד ולכן לא מגיע לאירועים (בתמליל ת/58ב, עמ' 9, שו' 23-30; דיסק ההודעה דלעיל - ת/58ג). בנוסף, עת/8 יעל, העידה בבית המשפט בעדותה הראשית: היא מכירה את אילן (הנאשם - ג'נ') 25 שנים, חברות מאוד מאוד קרובה (עמ' 39 לפר' מיום 14.10.16, שו' 1-6, ראו פירוט נוסף בחלק של עדות העדה שניתן בדלתיים סגורות - בעמ' 56-57 לפר'). ביבי

אוריינטל זה פרוייקט למוסיקה לפעוטות, בביצועים אוריינטליים, זה היה רעיון של אילן...עקב ההצלחה, יצא עוד אלבום, שהיא הפיקה אותו... היו מעט מאוד הופעות, אבל הייתה אחת די גדולה...במרץ 2014. הופעה מאוחרת יותר בספטמבר (2014 - ג'נ') בזאפה, כבר לא הגענו אליה בעקבות מה שקרה. לגבי תדירות ההופעות של הברירה הטבעית בשנים האחרונות- בין 3 ל-8 בחודש (עמ' 39 לפר', שו' 7-22). בחקירתה הנגדית העדה העידה בין השאר: בתקופה שהנאשם היה עם המנוחה הוא שתה אלכוהול בכמויות גדולות. הנאשם אמר לה שהוא רוצה להתאבד, והוא ניסה להתאבד כמה פעמים. היא לא נכחה במקרים הללו (עמ' 41 לפר', שו' 15-29). ודוק: עת/8, יעל, נשאלה והשיבה במשטרה: "ש. הוא (הנאשם - ג'נ') היה שרוי בדיכאון לאחרונה? ת. קצת יאוש, היה לו קשה עם החלום שהתנפץ שיהיו הוא ודפנה יחד." (ת/58א, ע' 2, ש' 41-42; ראו גם בתמליל ת/58ב, עמ' 11, שו' 16-19). כעולה מהדברים דלעיל - הנאשם חש קצת יאוש, היה לו קשה, הא ותו לא.

40. הנאשם המשיך בחייו המקצועיים והחברתיים והיה קנאי, מתוסכל ואובססיבי כלפי המנוחה: עת/10 א.א. (הוצא צו איסור פרסום של שמו ופרטיו של העד) סיפר במשטרה (הודעתו במשטרה מיום 14.8.14-ת/59א - גם ראה זו הוגשה בהסכמה): "ש. מתי דיברת עם אילן פעם אחרונה? ת. לפני חמישה ימים. דווקא על הקלטות מאוד מוצלחות שהיו לנו יחד. שבוע שעבר הוא הקליט איתי...ש. איך הוא היה בזמן האחרון? ת. בכללי לא טוב, מצב נפשי מעורער...דפנה יזמה...טיפול אצל...עיישה...אילן הוא חבר מאוד טוב שלי...דפנה לפני 4 חודשים...פנתה למשטרה והוציאה לו צו הרחקה וזה שבר אותו, ממש התערער מבחינה נפשית. הוא כל הזמן סבל מחרדות לא היה נרדם בלילות והיה מושך ימים בלי לישון והיה נראה לא טוב ומוזנח...הוא היה נוטל קלונקס. זה נגד חרדות שבלעדיהם הוא לא היה מצליח להרדם...ש. מתי הוא התחיל עם הכדורים? ת. מאז המשבר שהיא גרשה אותו מהבית...הוא היה אובססיבי אל דפנה...ש. מה הכוונה אובססיבי? ת. הוא כל הזמן רק היה מדבר עליה, כל הזמן דעתו רק אליה, ממש...היו לו המון תסכולים שהיא הייתה כאילו המליונרית והוא האביון התפרן...זה שהיא התחילה לערב את המשטרה ועורכי דין ובתי משפט הוא נכנס לאנרגיה של שְנָאָה בהחלט...הוא היה מדבר עליה לא יפה, היה אומר העירקית המכשפה המליונרית (ת/59א, עמ' 1, שו' 14 עד עמ' 2, שו' 42)...דפנה פחדה מאילן... הוא יכל לסמס לה משהו שמאוד פגע בה כאילו היא אישה של גברים על הבר...הוא היה קנאי לה...אני יודע ש...היא לא בגדה בו. אבל היא אשת חיי לילה והוא היה נגנב מזה...הוא די בודד. יש לו אותי...יש לו את שלמה בר שהוא המון אצלו בבית ואתמול שלמה בילה איתו ערב שלם (עמ' 3, שו' 57-66)...הוא היה בתקופה האחרונה אובדני...הוא כל הזמן דיבר על המוות בתקופה האחרונה שהוא רוצה לגמור עם החיים שלו..." (עמ' 3, שו' 75-77). העד א.א. הוסיף ותיאר במשטרה את האלימות המילולית שהפגין הנאשם כלפי המנוחה וציין שלאחר שהיא פנתה למשטרה, במקום להניח לה הנאשם המשיך להיות אובססיבי כלפיה ודיבר עליה ללא הרף (בתמליל ת/59ב, עמ' 4 שו' 24 עד עמ' 5, שו' 6). א.א. סיפר עוד, שכשהמנוחה החלה לערב את המשטרה ועורכי הדין, הנאשם נכנס לאנרגיות של שְנָאָה [בתמליל ת/59ב, עמ' 5, שו' 8-17; ראו עוד בתמליל ההודעה דלעיל - ת/59ב (דיסק ההודעה דלעיל - ת/59ג)]. עד תביעה מס' 10 א.א. סיפר במשטרה (הודעתו הנוספת של העד במשטרה מיום 28.8.14-ת/60א): "...אני נכה צה"ל...כל חודש אני מקבל תרופות ממשד הבטחון...יש לי...ציפרלקס וקלונקס...אילן...לא הסכים...לגשת לפסיכיאטר... אני אישית לא נתתי לו (כדורים - ג'נ') (ת/60א, עמ' 1, שו' 13-3)...ציפרלקס...השארתי לו איזה 3 כדורים בקופסה והוא הראה לה את זה כאילו הוא לוקח כל בוקר כדורים...אילן...אהב להשתמש בסמים ולשתות...כאשר דפנה היתה שותה הוא היה שותה כפול ממנה ואז היה יוצא ממנו כל הארס...אילן בן עמי שרץ אצלי יום ולילה...אילן בזמן המשבר ניפנף בדגל ההתאבדות..." (ת/60א, עמ' 2, שו' 22-35). [תמליל ההודעה דלעיל - ת/60ב (דיסק ההודעה דלעיל - ת/60ג)]. בחקירתו הנגדית בבית המשפט, העד א.א. הוסיף והעיד: "...אני בן אדם שסובל מבעיות פסיכיאטריות...יש לי כמות גדולה של קלונקס וגם של ציפרלקס... אילן לקח ממני ללא הסכמתי את התרופות

האלה...הוא (הנאשם - ג'נ') סבל בצורה מאוד מאוד קיצוני מחרדות נוראיות ודכאונות מאוד קשים, הוא היה מאוד אובדני בשנה השנייה של הזוגיות שלהם..." (עמ' 47 לפר' מיום 14.10.15, שו' 21-6). **במסמך ובו מידע ברענון לגבי העד א.א. - ת/60, נרשם: "...הוציאו שני דיסקים ביחד. דיסק היה אמור לצאת סמוך לרצח. הופיעו לעיתים. בערך פעם בחודש. הופיעו במחסן 2 ביפו כחודש לפני הרצח, הנאשם היה בחרדה. בתקופה האחרונה הנאשם היה מעורער, לא ניגן רגיל. הנאשם היה אצל א.א. כמעט כל יום, בעיקר בתקופה האחרונה. כל הזמן הוא רק דיבר על המנוחה ועלה קשיים שלו איתה. היה אובססיבי. הנאשם התקשה עם קיומו של בן הזוג של בתה של המנוחה. צו ההרחקה שהוציאה המנוחה - גמר אותו. גם אחרי שעברו לגור...לא יכול היה לסלוח לה על זה. א.א. היה כל הזמן אומר לו (לנאשם - ג'נ') שהוא צריך טיפול, פחד שהוא יעשה משהו לעצמו..."**

41. קנאת הנאשם גם עלתה מדבריו שלו בחקירתו הנגדית: "...בשעה שלוש רק מתחילים מסיבה... וחוזרים בבוקר...הנעלם יותר גדול מהגלוי, היא גם לא טרחה להגיד לי איפה היא...אז קינאתי...כשהיא נכנסה למקום בתל אביב...בין 20-40 איש שחיבקו ונישקו אותה...הייתי נכנס איתה ל...פאב...במשך חצי שעה יחבקו את דפנה..." (עמ' 113 לפר', שו' 12-19); במסרון ת/17 (עמ' 30) הנאשם כתב: "2 צייסרים ותאספי כל גבר ברדיוס שלך..איכס לכי לעזזל". **הנאשם העיד על מסרון זה בחקירתו הנגדית: "...לפעמים כשלא הייתי נוכח במסיבות ערב האלה ולא הייתי שומע ממנה...אז כן יצאו לי מילים כאלה, שתאספי...הרבה גברים ברדיוס שלה...יש הרבה סטוצים שנגמרים בברים של תל אביב..."** (עמ' 113 לפר', שו' 21-29). במסרון ת/17 (עמ' 39) הנאשם כתב: "התגעגעו אליך הפועלים הערבים שלך..אה ואל תשכחי להוריד את הטבעת נשואין שאתם יחד במיטה", **הנאשם העיד על מסרון זה בחקירתו הנגדית: "כן. אני אמרתי את זה בכמה מקומות...אם זה ממשיך לרומן במיטה שלפחות היא תוריד את הטבעת נישואין"** (עמ' 113 לפר', שו' 30 עד עמ' 114, ש' 5).

42. "ערב" רציחתו את המנוחה - תחושות הזעם והקנאה של הנאשם כלפי המנוחה כחודש לפני רציחתה, ומספר ימים לפני רציחתה על ידו, באו לידי ביטוי גם במה שהוא כתב במחברת החומה (ת/26) - נתפסה בפארק הלאומי, שבה הנאשם כתב כחודש לפני הרצח (בתמליל ת/5א, עמ' 26, שו' 35 עד עמ' 27, שו' 17, עמ' 27, שו' 36-37), ובמחברת הכתומה (ת/27) שבה הנאשם כתב בימים האחרונים שלפני הרצח (בתמליל ת/5א, עמ' 26, שו' 2-11). **הנאשם כתב במחברת החומה, בין השאר (ת/26): "...אשתי על הבר משפריצה איתו, ובעלך...על ספסל בשדרות ירושלים..." "דפנה בר זיון"...כלבת ברים צהובה...דפנה בר זיון...אשתי על הבר איתו...ואני על הספסל...כלבת ברים אשתי..." (עמ' 2, וגם בעמ' 12 ו-56); האהבה שלנו... כמו פיצה תמיד עם תוספות !!! האהבה נועדה לשניים. לאהוב אחד. לא מאתיים !!! (עמ' 6). "...את הולכת להיות אלמנה...רק לא לחגוג עלי עם אלכוהול...וערימת גברים קחי אותם ערב ערב אחד אחד רועת גברים כזאת אשתי ה-2...סופה של אנטיגונה שנקברה בגל אבנים במערה עם האהוב שלה מי שלך יניב אח של דולב או ההוא ממול!?" (עמ' 8), "...והלכה לפתוח בר זיונים הרבנית בר ציון דפנה..." (עמ' 9); "...בחרת בו ההוא שישב על הבר עוד שבועיים..." (עמ' 10); "...גבר חדש ערן צור שפריץ, אבטליון...חחח..." (עמ' 12); "...עוד מעט 4 חודשים ואני גר בחניה והיא חוגגת במקום החדש שלה עשתה לי צו הרחקה מהמשטרה ועכשיו לחגיגות...הופעות ולצייסרים ואתה אתה אל תתקרב תזכיר לי מאיפה אנחנו מכירים..." (עמ' 17); "...כל החברים הקרובים מזלזלים בי...באת עם 2 שקיות אליה, וזרקה אותך עם שקית 1...ככה לבנות מסעדה להכניס שותפים...ולמזוג צייסרים בבר החדש שלך אבטליון ואתה תיזרק לרחוב !!!...ידעתי שרצית לחזור לחיי הרווקות...ולהתמזג עם מי שבא לך אמרת לי אני אבכה כשתקרא לי בעלי ביזית אותי..." (עמ' 18); "...כשאוהבים באמת זה גבר אחד לא 200" (עמ' 20). "...נתן אלתרמן- מילים...אך אם פעם תהי צוחקת בלעד"י במסיבת מרעיך תעבור קנאתי השותקת ותשרוף את ביתך עליך" [ת/26, עמ' 21, ובעמ' 55; ת/27 (מזכר תפיסה ת/31), בעמ' 4].**

"...זרקת אותי לספסל ביפו מה עשיתי?!...טיפחת סוס פוני בין הרגליים וזרקת אותי כמו נעל בית בפינת החדר...תישארי עגונה ונואפת..." (ת/26, עמ' 24, וגם בעמ' 26 ו-60); "...היא טלטלה אותי...וסילקה אותי בבוש פנים!..." (עמ' 29); "...תישארי...עגונה ונואפת זאת הנקמה...על ההשפלה...פצעת לי את הלב כמו דוכסית על סוס אבטליון..." (עמ' 33, וגם בעמ' 37-38); "...כולך זיוף...היית עסוקה בלמגר ולהוקיע אותי...חולת גברים...כולך זיוף... הוא מחכה לך בר ציון..." (עמ' 34); "...לא אהבת אותי יום אחד...את בראת את הטיגריס!" (עמ' 36). "זוהי נקמתו של חסר כל!!!...זונת ברים!..." (עמ' 37); "...ערן צור...ושפריץ על הבר איתו...נקמתו של בעלך חסר כל! מתוכננת!!!" (עמ' 38); "...דפ אני לא שורד בשטחים האפורים שאשארתי (כך במקור - ג'נ' לי - אני טיפוס של שחור לבן! זוכרת ??) (עמ' 41); "...עזה כמוות האהבה והקינאה רשפי אש!" (עמ' 47); "...יש גבול לבזיון אתה בעלי עם צו משטרה ואני...100 מטר ממך מוזגת לקליינטים החדשים ויסקי...2 ציטורים ושתתפוס אחד מהם..." (עמ' 51); "...עם הפתיש (כך במקור - ג'נ') אנחנו יכולים לפסל את יופי הפסל ויצירתו או לרוצץ את גולגולתו!..." (עמ' 54); "רועת גברים..." (עמ' 58); "...את כבר משפריצה על הבר לגבר הבא מולך שלך בעלך על הספסל בשדרות ירושלים פינת סלמה" (עמ' 60); "...פרסת את בעלך לשני צ'קים...חולת גברים עקרבית צהובה כלבת ברים צהובה..." (ע' 61). **הנאשם אישר במשטרה, שהוא כתב בחוברת ובמחברת הכתומה דברים שהוא הרגיש (ת/5, עמ' 10, שו' 320-331; בעמ' 11, שו' 342-353).**

43. יום רצח המנוחה ע"י הנאשם - יום חמישי, ה- 14.8.14 (הנאשם אותר ונעצר ביום 17.8.14 - דו"ח פעולה - ת/20; דו"ח מעצר - ת/22, לפיו הנאשם נעצר בשעה 19:40; מזכר - ת/24): ביום 14.8.14, בשעה 19:39, המשטרה, שהוזעקה לדירה בתל אביב, מצאה את גופת המנוחה (דו"ח הפעולה ת/9; ראו גם מזכר מיום 15.8.14 - ת/11; מסמכי מד"א - ת/13-14; התמונות ת/28, תמונות מס' 5-10; התמונות ת/43א, ת/43ב; חו"ד מומחה - ת/40). על פי חו"ד מומחה ת/42 מיום 12.10.14, בבדיקה טוקסיקולוגית בגופתה של המנוחה - "בדמה של המנוחה לא נמצאו אלכוהול, סמים או תרופות...". **ע/ת 12 רפ"ק אסף ברנס, האחראי על החקירה, בחקירתו הנגדית נשאל והשיב לגבי שתיים מפעולות החקירה שבוצעו: א. הנאשם נעצר ב-17.8.14, שזה שלושה ימים לאחר האירוע, ולכן לא היה רלבנטי לקחת דגימת דם מהנאשם (עמ' 43 לפר' מיום 18.10.15, שו' 12-25). ב. על הפטיש נמצאה טביעת אצבע אחת והיא של הנאשם (ת/72, עמ' 1; עמ' 45 לפר', שו' 21 עד עמ' 46, שו' 2).**

חיזוק לגירסת התביעה, שלפיה הנאשם רצח את המנוחה בכוונה תחילה, על רקע רצונה של המנוחה לסיים את הקשר הזוגי ביניהם, בעוד שהנאשם קיווה מאד לשקם את הקשר, והוא אף הציע להצטרף אל המנוחה לבילוי משותף בדירתה בצפת, הצעה שנדחתה על ידי המנוחה, ועקב כך הנאשם חש תסכול וזעם - חיזוק לגירסת התביעה דלעיל נמצא בגירסת הנאשם עצמו בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 17.8.14 בשעה 23:35 - ת/3, ביום שבו הנאשם נעצר ע"י המשטרה, וכך אמר הנאשם (תמצית העיקר):

44. תחושת הנאשם לפני הגעת המנוחה לדירה: "...ביום חמישי...כל זה תלוי רק במילה של דפנה אם היא תגיד לי שכן ושנחנו חוזרים. נתן אלתרמן כתב בניגון עתיק שאם לא תהיי איתי אז אשרוף את ביתך עלייך וזה מה שכתבתי על הקיר. תחושת הנאשם כשהמנוחה הגיעה לדירה: ש. דפנה הגיעה אליך לבית שלך ברחוב בן עטר, מה קורה בדירה? ת...קיבלתי יחס מזלזל, יש לי שעתיים, בוא אני אעזור לך לקפל את הבגדים אבל אתה לא חוזר לבית, היא הודיעה לי בצורה קרה, כמעט מחושבת שאנחנו לא חוזרים להיות ביחד וממני היא ממשיכה לסופ"ש בצפת ושאלתי אם זה לבד והבנתי ממנה שזה לא ממש העניין שלי עם מי היא נוסעת, אמרתי בואי תצילי את היחסים האלה, בואי נשחרר את מה שהיה לנו בצפת, היא אומרת אתה כבר לא חלק מזה. ואז אני

מנסה לשכנע אותה ובגדול לא מצליח לי, היא באה בתחושה שהיא באה לעזור לי לקפל כמה בגדים ושהיא ממחרת לסופ"ש...ראיתי שזהו שהיא הולכת ונגמר הסיפור העצוב הזה וכל הארבעה חודשים שהמתנתי וחשבתי...וקיוויתי ובמקום שהפער יצטמצם בינינו נהיתה זרות. (ת/3, עמ' 3, שו' 42-56).

45. מדוע הנאשם היכה בראשה באמצעות פטיש - בכוונה תחילה כדי שהיא והוא יעזבו את העולם הזה ויסתלקו ממנו - הנאשם נשאל והשיב: "ש. אז למה לקחת את הפטיש? ת. היא אמרה לי שאני כמו זר אליה ושהיא לא יכולה לבלות 4 לילות איתי בצפת וזהו שהאהבה הזו נגמרה לגמרי. אני לא זוכר כלום מרגע שלקחתי את הפטיש. פשוט יאוש גדול תפס אותי. אמרתי שנינו מסתלקים מהעולם הזה..." (ת/3, עמ' 3, שו' 57-60), "...אמרתי אני לא נשאר בדירה הזו ומסיים את החיים שלי, היא נתנה לי 2 צ'קים לדירה ואמרה זהו. ש. אבל אמרת שהלמת בה פעם אחת בהתחלה ושהיא ניסתה להגן על עצמה ואפילו הרימה את היד שלה לכיוון הראש. ת. נכון. ש. אחרי זה...המשכת שוב ושוב להלום בה בראשה, למה המשכת? ת...אני רציתי באותו זמן פשוט שנינו נעזוב את העולם הזה...זה פשוט אהבה שלא הצליחה...אני הולך לשלם על זה ביוקר, לא לראות את הבנות שלי, את אמא שלי, חבל שלא הצלחתי להתאבד...ש. אתה מבין את המשמעות בכך שאתה מספר את האמת ובעצם מודה שאתה רצחת את דפנה? שאתה יכול לקבל מאסר עולם בכלא? ת. זה תחת התקף פסיכוטי...תחת לילות ללא שינה, אם בשביל זה אני הולך לקבל את המאסר הזה אז עדיף לי מותי מחי...ש...אתה צריך להבין שאתה מודה ברצח של דפנה בר ציון. ת. מה את רוצה אני לא טיפוס של שומר על זכות השתיקה, אתם בני אדם יושבים מולי. ש...אחרי שהיא היתה על הרצפה המשכת לתקוף אותה בפטיש ואח"כ כיסית את פניה בשמלה כחולה שהיתה בדירתך, האם זה נכון? ת. אני חושב שבהתקף פסיכוטי אתה לא סופר את המכות...זה היה רק בראש שלה..." (ת/3, עמ' 3, שו' 60 עד עמ' 4, שו' 86).

46. מעשי הנאשם אחרי שרצח את המנוחה - הנאשם נשאל והשיב: "ש. אחרי זה יצאת מהדירה נכון? ת. כן. ברחתי. לקחתי כבל ותיק ואת הפלאפונים של שנינו. ש. איפה הפלאפונים? ת. זרקתי את שלי קודם כל באיזה פח זבל בפלורנטין...כשהגעתי לספארי לחפש את העץ לקחתי את הפלאפון שלה...זרקתי אותו לאיזה פח זבל שמה...היה לי 250 שקל ולקחתי מונית...יש שמה עצים...חיפשתי עץ עם ענף שאני יכול לתלות את הכבל ואז במקום זה...הלכתי לגן הטרופי...ניסיתי לתלות את עצמי...לא הצליח כי קפצתי והכבל נקרע...אמרתי נקפוץ ממקום גבוה ואני מכיר את מגדלי יו...בביליה אני עולה ומטפס במדרגות בטון לקומה 10 ורואה שזה מספיק גבוה...וזה היה מבהיל...לא יכולתי לחשוב איך אני נמרח על הרצפה (ת/3, עמ' 4, שו' 89-109) ...היה צבעים שכותבים על הקירות, כתבתי אפילו לכם...ש. למה לא ניסית להסגיר את עצמך למשטרה? ת. כי מה אני הולך להגיד עשיתי את זה ואנמק בחיים שלי כל הכלא? והנה זה קרה. אני לא יכול, כבר עדיף לי להתאבד (ת/3, עמ' 5, שו' 112-118)...ש. מה עשית עם הפטיש לפני שיצאת מהבית? ת. זרקתי אותו לבוידם שנמצא מעל האמבטיה שירותים...לא התכוונתי להעלים אותו...ש. אתה רצית שדפנה תמות באותו רגע? ת. לא בחי שלא...אני על התקף, תנסו אתם לבלוע 40 כדורי קלונקס וכדורי הרדמה ואלכוהול ואהבה שפשוט גמרה אותי (ת/3, עמ' 5, שו' 131-147)...אני לקחתי לפעמים 4 ו-5 כדורים ביום כי פשוט האכזבה הזו הייתי מחפש רק לישון (ת/3, עמ' 6, שו' 156)...אם באמת הייתי מתוכנן הייתי דואג להעלים את הפטיש..." (ת/3, עמ' 7 בסוף). (ודוק: כמפורט להלן, הנאשם כן ניסה להעלים גם את הפטיש).

47. דברים נוספים מפי הנאשם בחקירתו הראשונה במשטרה דלעיל (17.8.14) מתוך התמליל ת/3א - פירוט טענת ההתקף, כביכול הפסיכוטי, שאינו אלא כעס מרובה: "הנאשם:...התקף פסיכוטי, את יודעת מה זה אומר?...כעס מרובה. זה כעס שעבר את הגבול שלו...חוקרת: ואז מה קורה?...הנאשם: אתה יכול פתאום לזרוק עציץ...הרי את לא תכעסי סתם על בן זוג שלך...אתם תכעסו כי הצטבר אצלכם משהו...מטען. בגידה חלילה...זריקה של

קללות... (ת/א, עמ' 11, שו' 37 עד עמ' 12, שו' 32). "הנאשם... זה התקף... אתה מקבל פיק לראש שהכעס שלך... עבר את הגבול..." (ת/א, עמ' 37, שו' 13-14; ראו ושמעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/ב, מונה 01:18:48 - 01:19:02).

48. תחושות האכזבה והתסכול של הנאשם כשהמנוחה הגיעה לדירה עובר להרצחה - הנאשם: "...נכנסה לדירה די מזלזלת... חוקרת: היא נכנסת, היא כבר חסרת סבלנות? הנאשם: כן. חוקרת: איך שהיא נכנסה? הנאשם: כן." (ת/א, עמ' 29, שו' 39 עד עמ' 30, שו' 17). "חוקר: ...דפנה איפה היא חנתה את הרכב? ...הנאשם: היא לקחה את האוטו ושמה את זה בדאבל פרקינג כזה... חוקר: למה דאבל פרקינג? הנאשם: כי... יאללה יש לי בגדים אני צריכה להגיע לצפת... חוקר: ...אחרי שהיא שמה את האוטו כבר מתחיל ליפול לך האסימון שדפנה עוד חמש דקות גג עשר דקות... הנאשם: עוזבים אותכם... וזהו גמרנו... חוקר: ...בשלב הזה שהיא שמה דאבל פרקינג אתה כבר מתחיל להבין שזה כמה דקות אחרונות שלך עם דפנה בחיים. הנאשם: כן... זה חלק מהזלזול זה שהיא... חוקר: אתה הבנת שזהו היא עולה לוקחת את הדברים ונגמר הסיפור. הנאשם: ברור... ברור, אחרי זה נגמר... ולא רק זה... נגמר שאתה אומר טוב... שנינו עוזבים את העולם הזה..." (ת/א, עמ' 51, שו' 28 עד עמ' 53, שו' 5). "הנאשם: היא (המנוחה - ג'נ') באה עם יחס מזלזל... של "אני ממחרת... ויש לי... שעתיים..." (ת/א, עמ' 63, שו' 27-29). "...היא אמרה לי בצורה... קרה... שאנחנו לא חוזרים להיות ביחד..." (ת/א, עמ' 63, שו' 33 עד עמ' 64, שו' 4).

49. באותו בוקר הנאשם לא לקח כדורים, אלא שני כדורי שינה (וציפרלקס) בלילה שלפני: "הנאשם: מתפתח איזשהו ריב... הכל קורה שם באיזשהו התקף של כדורים פסיכוטטיים... חוקרת: לקחת כדורים באותו יום...? הנאשם: באותו יום... לא... חוקרת: אז לא לקחת כדורים... הנאשם: לא, אבל לקחתי כדורים... כל התקופה..." (ת/א, עמ' 32, שו' 30 עד עמ' 33, שו' 2; ראו ושמעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/ב, מונה 01:09:47 - 01:10:25). "הנאשם: **לקחתי בלילה לפני... חוקרת: מה לקחת בלילה... הנאשם: כדורי שינה כי אני לא נרדם... הייתי לוקח שניים... חוקרת: מה עוד לקחת? הנאשם: ציפרלקס...**" (ת/א, עמ' 34, שו' 4-16; ראו ושמעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/ב, מונה 01:12:37-01:13:06).

50. הכאת המנוחה בפטיש וגרימת מותה ע"י הנאשם: "הנאשם: אני... הכיתי אותה עם הפטיש... על הראש... היא עמדה לצאת (מהדירה - ג'נ')... לא על מנת להרוג הבאתי מכה... היא לא רוצה לחיות איתי יותר... חוקרת: היא נופלת... מה קורה אז? הנאשם: נתתי לה עוד כמה מכות בראש... לא התכוונתי להרוג אותה, התכוונתי לפצוע..." (ת/א, עמ' 43, שו' 4 עד עמ' 45, שו' 7).

51. הנאשם היכה שוב ושוב את המנוחה בכוונה לגרום למותה - שניהם עוזבים מתים את העולם הזה: "חוקרת: מה שעבר לך בראש שאתה נותן בה את המכות, שהיא על הרצפה... הנאשם: אמרתי שנינו עוזבים את העולם הזה ביחד... חוקרת: זאת אומרת שניכם מתים ביחד. הנאשם: בטח, בטח... סבלתי... מהתקפי קנאה בלתי נשלטים וכל זה אני עוצר את עצמי ואני ארבעה חודשים לבד... ארבעה חודשים מקווה... שאולי... הזמן ירפא..." (ת/א, עמ' 43, שו' 4 עד עמ' 45, שו' 35; ראו ושמעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/ב, מונה: 01:34:50 - 01:35:58). "...כמה מכות בראש וזהו... לא הכיתי אותה בנוף בהמשך הנוף..." (ת/א, עמ' 70, שו' 5-7).

"חוקר: מה חשבת כשאתה נותן...לדפנה מכות בראש עם פטיש מה חשבת שיקרה? הנאשם: חשבתי שאני והיא עוברים מהעולם הזה...זאת אומרת אם אנחנו הולכים אז שנינו...לא רק אני אתאבד..." (ת/א, עמ' 76, שו' 24-27; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א3, מונה 02:53:44-02:53:57). "הנאשם: אני עם פטיש מכות לאשתי על הראש...אני הולך להירקב לכל החיים שלי...על אהבה אין מה לעשות...על חתיכת אדמה אנשים מתים, אז זהו גם על אהבה..." (ת/א3, עמ' 79, שו' 28-36, ראו גם בעדותו של הנאשם בביהמ"ש בעמ' 203 לפר', שו' 6-7). ועוד מדברי הנאשם במשטרה: "אני לא רציתי שהיא תמות...חוקרת: אבל אמרת בעצמך...מה שעניין אותי באותו רגע זה שאני והיא כבר לא בעולם הזה. הנאשם: "...זה מה שרציתי..." (ת/א3, עמ' 88, שו' 33-39; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א3, מונה 03:16:25-03:16:37). שוב ושוב עולה אפוא מדברי הנאשם עצמו, שהוא התכוון ורצה להמית את המנוחה - שהיא והוא יעזבו את העולם הזה - וזאת כאמור, אחרי ארבעה חודשים שבהם הנאשם "עצר את עצמו", כשהתקפי הקנאה וזעמו כלפי המנוחה, מציפים אותו, והכעס בקירבו מתגבר, ואז, לדידו של הנאשם, זלזול מצד המנוחה, ופרידתה הסופית ממנו.

חיזוק לגירסת התביעה בשחזור (התמליל ת/א4) מיום 18.8.14 (הדיסק ת/א4 ובו סרט השחזור), שבו הנאשם תיאר, בין השאר:

52. תחושותיו של הנאשם כמניע להכאתו למוות את המנוחה: הנאשם: "...אני הבנתי שזה בעצם הפעם האחרונה שאני...יכול...ליצור את ההזדמנות הזאתי כדי...לדבר איתה, וזהו הבנתי שזה אבוד...אבוד לנו...ביקשתי שלפחות תיתן לזה עוד הזדמנות אחת...כדי להציל...את הזוגיות...שרק...מלפני...שנתיים התחילה..." (ת/א4, עמ' 4, שו' 26-39).

53. כשהנאשם הבין שהמנוחה נפרדת ממנו סופית, הוא היכה בה שוב ושוב בראשה בפטיש: "חוקר: אז מה קרה? הנאשם: כשהבנתי שאין מה להציל כבר יותר היא לא...מעוניינת בזה...הבנתי שבגיל חמישים אני מפה מתחיל את החיים עוד פעם אין לי דפנה ואין לי את כל האור הזה בחיים...הכאתי בה עם הפטיש..." (עמ' 4, שו' 26 עד עמ' 5, שו' 29). "חוקר:...ברגע שהיא רוצה לעזוב? הנאשם:...הלמתי בראש שלה...בראש...אני לוקח את הפטיש...מכה פעם ומכה עוד פעם...היא...ממשיכה לעמוד...ואז היא נפלה לרצפה...שוכבת על הרצפה...היא שוכבת נתתי...שתי מכות...שלוש מכות ארבע...חוקר: אני מבין שכיסית את הפנים והכאת על הבד? הנאשם: כן...חוקר: אתה יכול להגיד כמה מכות הבאת? הנאשם: ...אולי חמש, אולי שש מכות..." (ת/א4, עמ' 7, שו' 30-36, עמ' 10, שו' 27 עד עמ' 13, שו' 8).

54. הנאשם היכה את המנוחה בפטיש כי היא הרסה לו את החיים: "חוקר: אמרת משהו בזמן שהכאת אותה? הנאשם:...אמרתי הרסת לי את החיים. הרסת לי את החיים..." (ת/א4, עמ' 7, שו' 30-36; עמ' 10, שו' 27 עד עמ' 13, שו' 13). ודוק: כבר עתה אומר, שבסרט השחזור שבדיסק ת/א4 - שחזור שהחל ביום 18.8.14, בשעה 03:30 - היינו פחות מ-12 שעות אחרי שהנאשם נעצר (בשעה 19:40 - ת/א22), הנאשם נשמע ונראה מספר מה שהוא עשה בקול ברור וצלול, בדיבור שוטף ויציב, ללא בלבול, ללא סימנים של מצב רוח ירוד, לא כל שכן שהנאשם כלל לא נראה ולא נשמע בדכאון. בפעמים הבודדות שהנאשם בכה בשחזור, היה זה למשך מספר שניות, ואחרי כן הנאשם התעשת מהר, ללא סימנים של סערת רוח או לבכי שהיה לפני מספר שניות ונמוג, והנאשם המשיך לתאר את פעולותיו בפירוט, ולעיתים אף בפרטי פרטים ותוך מתן הסברים [ראו ושימעו בדיסק השחזור ת/א4, מפי הנאשם,

למשל: הדיבור עם השכן (מונה 00:5:26 - 00:5:36), איך בדיוק המנוחה עמדה לפני שהוא היכה בה (מונה 00:17:34 - 00:18:10), איך בדיוק המנוחה שכבה אחרי שהוא היכה בראשה (מונה 00:14:45-00:15:20), המשאית, והצופר של המשאית (מונה 00:16:58-00:17:13), לרבות כשהוא סיפר מדוע (לגירסתו) פעולות שהוא עשה אחרי שרצח את המנוחה עם הפטיש, והטלפונים, (כביכול) לא נעשו כדי לשבש ולהעלים (מונה 00:26:58-00:27:45). **אופן ביצוע השחזור ע"י הנאשם הינו אפוא הוכחה נוספת לכך שהנאשם לא היה בדכאון סמוך יחסית לאחר רצח המנוחה, וממילא הוא לא היה בדכאון ולא סבל מהפרעה נפשית, לא כל שכן הוא לא סבל מהפרעה נפשית "חמורה", בעת שהוא רצח את המנוחה.** ודוק: זהו אותו נאשם, שבבדיקה הפסיכיאטרית שלו, שנערכה ע"י מומחה ההגנה פרופ' זלצמן, אחרי השחזור, באותו יום **18.8.14**, נרשם (נ/8, בעמ' 11, בסע' 5) שהנאשם נראה בתחילה "נסער מאד, לא מבין איפה הוא, בהמשך נרגע...", "ריכוז חלקי", "זיכרון - קשה למדוד מאד מבולבל", נע ממצב של "בכי קשה...ושוב למצב של דמעות וחרדה", "מהלך חשיבה... קטוע ומבולבל" - ואולם, כאמור, **קודם באותו יום - 18.8.14**, בשחזור, הנאשם **כלל לא נראה ולא נשמע כך בכל מהלך השחזור** (ראו ושימעו בסרט השחזור - ת/4א), אלא הנאשם נראה ונשמע כמי **שהבין היטב איפה הוא, הוא היה ברור בדבריו ולא קטוע, היה מרוכז, זכר היטב והזכיר גם פרטים**, ובכה קצרות (בכי שנ ג ד מהרה) וזאת לעיתים רחוקות.

55. חיזוק נוסף לגירסת התביעה שלפיה הנאשם רצח את המנוחה בכוונה תחילה, על רקע רצונה של המנוחה לסיים את הקשר הזוגי ביניהם, וזאת בגירסת הנאשם עצמו, בחלקים מהודעתו השניה במשטרה מיום 26.8.14 - ת/5, בחלופ' 9 ימים מהודעתו הראשונה (ת/3) - ודוק: באותה הודעה ת/5, לפני שהתחילו לשאול את הנאשם דבר מה, הנאשם אמר מיוזמתו, באופן תמוה: "כל מה שקרה לי זה מה שקוראים לזה התקף פסיכוטי של הריגה.", "אין פה שום מהלך שמתוכנן" וגם "אני בטוח שאין לכם שום עדות לכך שתכננתי את זה, הדבר היחיד שתכננתי זה להתאבד..." (ת/5, עמ' 2, שו' 3-5). ניכר שינוי גירסה של הנאשם לעומת גירסתו בהודעתו הראשונה במשטרה מיום מעצרו, תוך שימוש ברכיבים/ביטויים משפטיים. הנאשם הוסיף באותה רוח: "...אני השתגעתי, זה סוג של שגעון שמעורב בעוד משהו שחוויתי והייתי תחת דכאון" (ת/5, עמ' 2, שו' 15). בנוסף, מפי הנאשם, לא היה תכנון להרוג את דפנה, זה לא שהוא לא יפגוש עוד את דפנה, לא היתה לו כוונה לתת את הפטיש בראש של מישהו, והוא בכלל לא חשב על דבר כזה (ת/5, עמ' 3, שו' 43-45, עמ' 4, שו' 94). (כל זאת בניגוד למה שאמר לעיל בהודעתו הראשונה במשטרה, ותוך שימוש במונחים שנראה שאינם "מקוריים" שלו). ואולם, בהמשך דבריו במשטרה, **הנאשם שב וחיזק את גירסת התביעה דלעיל, כשנשאל והשיב:**

56. הנאשם במודע השתמש בפטיש דווקא כדי לקדם התנגדות מצד המנוחה: "ש. אז למה לקחת את הפטיש דווקא ולא סכין שגם היה מונח שם, למה לא הרבצת לה מכות ואגרופים? ת. כי היא יותר חזקה ממני." (בהודעה ת/5, עמ' 4, שו' 95-96; בתמליל ת/7, עמ' 35, שו' 33-35; ראו ושימעו את דברי הנאשם בדיסק החקירה ת/7א, מונה 01:11:15 - 1:11:48; וראו גם בדברי הנאשם בחקירתו הנגדית - המנוחה היא "אישה מאד חזקה" - עמ' 107 לפר', שו' 4). "ש. אז ידעת שבפטיש היא לא תוכל לך. במילים אחרות אתה תכננת שהפטיש יהיה האמצעי איתו תוכל לפגוע בדפנה. ת. החשוד שותק." (ת/5, עמ' 4, ש' 97-99).

57. לעצם מספר המכות שהוא נתן עם הפטיש בראשה של דפנה, הנאשם אמר: "...חמש שש שבע, אולי עשר? ...כשהיא עומדת שתי מכות וכשהיא שכבה לא יודע אולי עוד 3, 4, 5 מכות..." (ת/5, עמ' 5, שו' 115-118; וראו גם בתמליל ת/7, עמ' 46, שו' 24 עד עמ' 47, שו' 23).

58. הנאשם התכוון לקטול את המנוחה - המנוחה והוא עצמו עוזבים את העולם יחד: הנאשם נשאל והשיב: "ש. וגם אמרת שבזמן הזה מהאוטו לבית שם החלטת ששניכם עוזבים את העולם הזה נכון? ת. כן, זה משהו שעבר לי בראש...כן זה מה שהרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/5, עמ' 6, שו' 151-155)... "ש. אז כל הזמן הזה עוד המשכת לחשוב שהיא לא יוצאת מהבית חיה גם כשהיא מסדרת לך את הבית? ת. נכון אבל חשבתי שנמשיך עוד לפתח איזה נושא שלהישאר ביחד, כל הזמן היתה לי התקווה הזו..." (ת/5, עמ' 6, שו' 160-161), "...היכיתי אותה רק בראש...היא (המנוחה - ג'נ') הייתה... עם הגב אליו בפעם הראשונה." (ת/5, עמ' 7, שו' 216-220).

59. כשהנאשם יצא מהדירה הוא ידע שהמנוחה מתה מהמכות שהיכה בה באמצעות הפטיש: "ש. כשאתה יוצא מהדירה אתה מבין שדפנה מתה? ת. כן. ש. אתה מבין תוך כדי המכות שאתה הורג אותה? ת. כן..." (ת/5, עמ' 6, שו' 162-165; וראו גם: ת/5א, עמ' 20, שו' 28-38; ת/7, עמ' 54, שו' 37 עד עמ' 55 שו' 13).

60. ביום הרצח הנאשם לא נטל כדורים - הנאשם נשאל והשיב: "ש. אמרת בעדות הקודמת שלך שביום המקרה שפגשת בדפנה אתה לא לקחת שום כדור? ת. כן. אולי עישנתי סיגריה אחת של נייס ג'יי. ש. הסיגריה שמצאנו בדירה זו הסיגריה שאתה עישנת? ת. כן. ש. למה לא לקחת כדורים בבוקר המקרה? ת. כי...הייתי נורא שמח שהיא באה לבקר אותי וחופץ מזה את הכדורים הייתי לוקח לקראת הלילה... באמת 4 חודשים שלא ישנתי." (ת/5, עמ' 8, שו' 244-250; ת/5א, עמ' 3, שו' 23 עד עמ' 4, שו' 28).

61. כשהנאשם היכה את המנוחה הוא ידע שהוא הורג אותה - הנאשם נשאל והשיב: "ש. אתה הבנת טוב מאוד מה אתה עושה מרגע שהתחלת לחבוט ועד לרגע שמצאנו אותך, אתה ידעת שאתה הורג אותה. ת. כן, ידעתי שאני הורג אותה." (ת/5, עמ' 11, שו' 335-337).

62. מעשי הנאשם אחרי שהוא רצח את המנוחה נעשו להעלמת ראיות (הטלפונים שלו ושל המנוחה, הפטיש, הדם, חלונות הדירה) ולשיבוש החקירה - הנאשם נשאל והשיב: "...ש. מה עוד לקחת איתך? ת. את הפלאפון שלי ושל דפנה...ש. למה לקחת את הטלפון של דפנה? ת. בלי שום כוונה...ש. אבל אמרת בחקירה הקודמת שלך שרצית לראות אם יש לה מישור ולכן לקחת את הטלפון שלה? ת. יכול להיות שזה מה שרציתי." (ת/5, עמ' 6, שו' 183 עד עמ' 7, שו' 196; וראו גם: ת/7, עמ' 55, שו' 29 עד עמ' 58, שו' 20). "...ש. החלונות בדירה היו פתוחים או סגורים? ת. יכול להיות שסגרתי אותם...ש. מתי סגרת אותו? ת. אחרי, פחדתי שיראו מה קרה (לה - למנוחה - ג'נ'). " (ת/5, עמ' 7, שו' 201-204; וראו גם: ת/7, עמ' 59, שו' 12-13). "ש. אתה היכית את דפנה עם הפטיש, מה עשית איתו אחרי? ת. זרקתי אותו לבידום...ש. למה זרקת אותו לשם? ת. הבוידום נמוך שמה, כדי שלא יראו אותו..." (ת/5, עמ' 8, שו' 257-262; ראו גם: ת/5א, עמ' 5, שו' 37-38; וראו גם ת/5א, בעמ' 10, שו' 23) "ש. על הפטיש היה דם? ת. כן. ש. איפה היה דם על הפטיש? ת. גם בידית שלו וגם בראש הפטיש...ש. אתה שטפת את הפטיש מהדם. ת. שטפתי אותו בכיור של האמבטיה..." (ת/5, עמ' 9, שו' 267-280; ראו גם: ת/5א, עמ' 8, שו' 36-5; עמ' 9, שו' 38; עמ' 10, שו' 32-36). "ש. אם היה חשוב לך לשטוף ידיים למה שטפת את הפטיש? ת. לא יודע...ש. לא רציתי שיתקשרו אלי...ש. למה זרקת את הטלפון של דפנה? ת. לא יודע...ש. אתה בעצמך אמרת שאתה יודע מה היכולות של המשטרה. ת. נכון להגיע לדירה מהר מאוד, תיארתי לעצמי שגם יחפשו את דפנה

וגם המשאית והמספר טלפון... (ת/5, עמ' 10, שו' 314-300).

63. בתמליל ההודעה דלעיל במשטרה (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/5א, הנאשם הוסיף ואמר את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב, וחזק את גירסת התביעה: הנאשם רצח את המנוחה בכוונה תחילה, במודעות, ובשלבים בביצוע, כשהוא הבין שהם לא יהיו יותר ביחד - הנאשם נשאל והשיב: "חוקר: אתה באת וחבטת בדפנה. הנאשם: זה נכון. חוקר: וכשהיא היתה על הרצפה המשכת לחבט בה. הנאשם: זה נכון. חוקר: ואתה גם כיסית לה את הפנים והמשכת לחבט בה. הנאשם: זה נכון." (ת/5א, עמ' 11, שו' 39-33). "הנאשם: אני מודע לזה שאני רוצה... להרוג אותה ואני רץ להתאבד... לזה אני מודע." (ת/5א, עמ' 24, שו' 4-1; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 41:32-41:38). "חוקר: אז למה הרגת אותה? הנאשם: הרגתי... אותה מבין... שזה כבר לא... לא יהיה שום דרך חזרה... להיות ביחד... זה קשור לזוגיות, לאהבה... הזוגיות הזאת, לי היא כאבה." (ת/5א, עמ' 28, שו' 33-25).

64. בתמליל נוסף של ההודעה דלעיל (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/7, הנאשם הוסיף את הדברים הבאים כשנשאל והשיב: תחושות הנאשם לפני שהרים את הפטיש כדי בכוונה ובמודע לרצוח את המנוחה - תסכול, אובדן תקווה לשיקום היחסים: "היא (המנוחה-ג'נ') מגיעה... בממש חוסר סובלנות כזה "טוב יאללה אתה תעשה את המטבח אני אקפל את הזה אין לי זמן אני צריכה זה, יש לי את... ואני צריכה עוד להגיע גם לצפת", וכאלה... וראיתי שפשוט זה לא ממש הולך לכיוון של לשבת ולדבר... כל הזמן חשבתי שבמשך החודשים האלה... אני החזקתי... קצה של תקווה... שבאמת נוכל לדבר ובאמת היא עדיין אוהבת אותי, ובאמת עדיין חשוב לה..." (ת/7, עמ' 12, שו' 34-26). "...תקווה גדולה אספתי... שבאמת היא תבוא ואנחנו נשב ונדבר על דברים... וכן אני יצליח... אם לשכנע אותה..." (ת/7, עמ' 13, שו' 25-21). "הרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/7, עמ' 52, שו' 3). "חוקרת: מה השגת בזה שאתה נותן לה מכה והיא מתמוטטת?... הנאשם: זה תסכול שהצטבר לי..." (ת/7, עמ' 63, שו' 31 עד עמ' 64, שו' 1).

65. מעשי הנאשם אחרי שרצח את המנוחה נעשו במודע להעלים ראיות ולשבש החקירה - הנאשם נשאל והשיב: "...החזרתי שלא יראו אותו (את הפטיש-ג'נ'), אני לא ישאיר פטיש לידה..." (ת/5א, עמ' 6, שו' 20). "...שלא יראו את הפטיש..." (ת/5א, עמ' 10, שו' 23; וראו גם: ת/5א, בעמ' 5, שו' 38-37). "הנאשם: ...מהרגע שאני נכנס, שוטף את הידיים, שוטף את הפטיש... זרקתי אותו למעלה... לא רציתי לצאת... עם הידיים... אני יצא עם ידיים עם דם? באמת..." (ת/5א, עמ' 12, שו' 37 עד עמ' 13, שו' 16). בתמליל נוסף של ההודעה דלעיל (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/7, הנאשם הוסיף ואמר את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב: "חוקר: החלונות בדירה שלך היו פתוחים או סגורים? הנאשם: אני חושב שסגורתי אותם... חוקר: מה הייתה המטרה של סגירת החלון? הנאשם: פחדתי שיראו מה קרה לה... חוקר: זאת-אומרת עוד לא רצית שימצאו את דפנה שמישהו יראה... הנאשם: כן, כן, פחדתי... אז סגרתי את החלון... אם מישהו יחפש אותה... וזה הייתה שעה שהיא הייתה צריכה ללכת ברור שמישהו..." (ת/7, ע' 59, ש' 21-6; עוד בסוגיית שיבוש מהלכי המשפט שביצע הנאשם - יפורט בהמשך).

66. בבית המשפט הנאשם העיד אודות יום הרצח - בעדותו הראשית, בין השאר: "...היא (המנוחה - ג'נ') באה לעזור

לי לקפל את הבגדים...ביקשתי ממנה שתבוא (עמ' 87 לפר', שו' 26-27)...מתחילים לסדר... לנקות...מוציאים דברים...**מתפתח כמו אחת מהמריבות שלנו**...דפנה...כל הזמן איימה..."אני אלך ואספר שיש לך רומן בתוך הלהקה עם יעל שהיא בת זוג של שלמה"...בפעם הזו באותו יום של האירוע הייתה עוד אמירה קונקרטיה שהיא הולכת לבצע את זה ולהגיד לשלמה...והולכת להרוס לי 25 שנה של קריירה והיא מספרת לו שיש לי רומן (עמ' 88 לפר', שו' 20 עד עמ' 89, שו' 10)...**את הפטיש אני הרמתי בתנופה ונתתי מכה על הראש של דפנה**, כשהמריבה הגיע לשיא שהוא כואב, אני לא חושב שבכלל הרגשתי שאני שולט במשהו...זה כמו שהיד הניפה את עצמה...לא הבנתי כל כך מה קורה...נכנסתי להתקף מאוד חזק של צער ויאוש. **נתתי לה מכה בראש עם הפטיש ומה שאני זוכר שדפנה נפלה...נתתי לה עוד 2-3 מכות עם הפטיש בראש...לקחתי כבל...הבזעתי לשם את הפטיש, לקחתי את התיק, שמתי כבל, לקחתי את שני הפלאפונים, הכל קרה מתוך בהלה, יצאתי החוצה ונסעתי...החלטתי לנסוע לפארק הירקון לתלות את עצמי...הפארק היה עם אנשים...החלטתי להיכנס לגן הזיאלוגי...קשרתי את...החבל לצוואר וקפצתי. כנראה מהעוצמה של הקפיצה והמשקל של הגוף נקרע החבל...המשכתי למגדלי "יו"...עליתי לקומה עשירית...משם אני מנסה גם לקפוץ...אני לא מצליח לעשות את זה, אין לי את הכוחות לקפוץ...נתפסתי..." (עמ' 89 לפר', שו' 27 עד עמ' 90, שו' 29).**

אי אמינות הנאשם וחוסר מהימנות גירסתו בחלקים מהותיים בעדותו בביהמ"ש, יפורטו להלן:

67. תחילה, תמצית מלוא עיקר עדותו הראשית של הנאשם בבית המשפט: הוא מוסיקאי ומורה למוסיקה. הוא גרוש, אחרי 10 שנות נישואין, עם שתי ילדות (20, 15) (עמ' 80 לפר', שו' 12-20). כשהוא הכיר את דפנה הוא גר בשכונת התקווה, מרושש לגמרי. הוא עבר לגור אצל דפנה (עמ' 81 לפר', שו' 3-26). הם התחתנו ב-14.9.12 (עמ' 82 לפר', שו' 3-4). "...מתחיל שבר ביחסים מכיוון שיש ימים רצופים שאני כמעט ולא רואה אותה...כמעט והיא לא הייתה בבית...מתחילה מסכת הטחות כבדה אחד כלפי השני... במיוחד שלי כלפיה, ואני מתחיל...לכתוב לה...אני...מידרדר נפשית במהירות גבוהה...מאוכזב מאוד מאוד (עמ' 82 לפר', שו' 21-30)...אני חושב שאני נכנס לדיכאון גדול מאוד עם עצמי...היחסים בינינו החלו להידרדר וזה היה המון שיחות בליווי של שתייה כבדה, לפעמים כל מיני נסיונות של סמים...כשהוגשה נגד דפנה תביעה, היא נכנסה למשבר והחלה לקחת קלונקס וציפרלקס וכדורי שינה, על בסיס יומי...באיזה שלב...אני מתחיל לקחת כדורים...הגיע לפעמים לצריכה של 5-6 כדורים ביום...אני חייתי למרותה, כל העניין הכלכלי...חייתי לפי מה שהיא ביקשה...אורח חיים שהוא ברור שדפנה היא יוצאת החוצה... להתפרנס...לפעמים שלושה ימים לא הייתה חוזרת הביתה שבעקבות זה החלו ההודעות הטורדניות שלי, זה חיפושים...עם מי היא, איפה היא גמרה את הלילה..." (עמ' 83 לפר', שו' 1 עד עמ' 85, שו' 15). **לגבי עיישה** - דפנה אמרה שעיישה (עת/14 - ג'נ') תעזור להם בנישואין ובמשבר שקרה. הם הפכו למטופלים שלה. זה נמשך 3 חודשים. זה היה בין חצי שנה ל-4 חודשים לפני המקרה (עמ' 85 לפר', שו' 20 עד עמ' 86, שו' 9). **לגבי מצבו הנפשי** - "...אני זוכר את עצמי 4 חודשים לפני המקרה יושב מהרהר בצורה אובססיבית על איך אני מסתלק מהעולם...אני די ב"דכאון מז'ורי" לא יודע איך לקרוא לדבר הזה, כמעט פסיכוטי מתמשך 4 חודשים לפני המקרה ולדעתי עד עצם היום הזה...הסיטו הכי גדול שלי זה היה לפתוח את העיניים בבוקר, לפעמים זה גם ב-12 או אחת בצהריים...זה כתם שהולך וגודל, כתם פנימי, מה שמכניס עוד יותר לחץ, בחוץ חייב להיות נורמלי, לשדר שהחיים כסדרם, אני צריך לפרנס את הילדים, את המשפחה...אני חושב שהדבר היחידי שהייתי עושה זה הולך ומנגן את מה שהייתי צריך בצורה הכי מינימלי ועושה את מה שצריך לעשות וחוזר הביתה ומסתגר...מצאתי חדר דל ברח' סלמה פינת בן עטר בתל אביב...הכל היה נראה כאילו זה לסיים את החיים שלי...ניתקתי טלפון, ניתקתי קשרים מאנשים, לא שמעו ממני קרוב ל-3 ארבעה חודשים...לא היה לי מה לאכול...הבן אדם היחידי ששמרתי איתו על קשר הוא העיד פה, א.א...הוא עשה לי עם היכרות של הכדור קלונקס...הייתי בולע עוד

כדורים..." (עמ' 86 לפר', שו' 10 עד עמ' 87, שו' 15). **ההתרחשות עובר לארוע** - "...כבר הכרתי מישהי אחרת...הבנתי שעם דפנה זה נגמר...לא היה לי שום רצון להמשיך, הכל הזדהם סביבנו, זה אומר המשפחה, הקרובים, החברים...פשוט היא לא בנויה לנישואין...המשכתי עם הכדורים...הכל היה בתוך איזה יאוש שמתמשך די המשכתי לשתות, לעשן, הייתי מעשן ניס גאי...קניתי וויסקי ושתיתי, עישנתי, בלעתי..." (עמ' 87 לפר', שו' 20 עד עמ' 88, שו' 12). **ההתרחשויות ביום הארוע** - דפנה הגיעה בסביבות השעה 12:00. כשפתח את הדלת הוא היה די סהרורי. "...מתחילים לסדר את הבית...לנקות...מוציאים דברים...זה מתפתח למריבה...", "...היה לדפנה קלף מאוד חזק, היא כל הזמן איימה, מקור הפרנסה שלי העיקרי הייתה הברירה הטבעית... ובעצם זה חזר על עצמו בהמון מריבות "אני אפרק את הלהקה ממך", "אני אלך ואספר שיש לך רומן בתוך הלהקה עם יעל שהיא בת זוג של שלמה"...בפעם הזו באותו יום של האירוע הייתה עוד אמירה קונקרטיה שהיא הולכת לבצע את זה ולהגיד לשלמה...והולכת להרוס לי 25 שנה של קריירה והיא מספרת לו שיש לי רומן...". הוא לא סיפר את זה במשטרה כי "...אני חבר בלהקה וחבר מאוד מאוד קרוב של שלמה והפרנסה העיקרית שלי מגיעה משם...יש לי פרנסה שממנה אני משלם לילדות שלי מזונות והדבר הזה בסכנה זה די מערער אותי...זה הכניס אותי לסוג של לחץ, הייתי בטוח שהיא הולכת...להגיד לשלמה את הדברים, אני לא אמרתי את זה כי די ניסיתי לא להוציא החוצה את הסיפור...כדי לא לפגוע לא ביעל ולא כדי ששלמה ישמע ויפגע מזה, זו הסיבה שלא דיברתי" (עמ' 88 לפר', שו' 14 עד עמ' 89, שו' 20). אחרי חילופי הדברים ביניהם, **הנאשם היכה את המנוחה וגרם למותה** - "...בין שאר הדברים שהיו שם (בחדר-ג'נ') היה גם פטיש...את הפטיש אני הרמתי בתנופה ונתתי מכה על הראש של דפנה, כשהמריבה הגיעה לשיא שהוא כואב, אני לא חושב שבכלל הרגשתי שאני שולט במשהו...זה כמו שהיד הניפה את עצמה, היה לה מן רצון משלה, לא הבנתי כל כך מה קורה, רק אחרי כמה דקות התעוררתי מתוך הביעותים האלה, נכנסתי להתקף מאוד חזק של צער ויאוש. נתתי לה מכה בראש עם הפטיש ומה שאני זוכר שדפנה נפלה ואני פשוט לא שלטתי במה שקורה, נתתי לה עוד 2-3 מכות עם הפטיש בראש..." (עמ' 89 לפר', שו' 25 עד עמ' 90, שו' 2). **מעשי הנאשם לאחר שגרם למותה של המנוחה** - "...לקחתי תיק, לקחתי כבל, לקחתי את הפטיש מהבידעם שזה מעל הראש שלי והעפתי לשם את הפטיש...הכל קרה מתוך בהלה, יצאתי החוצה ונסעתי...לפארק הירקון לתלות את עצמי...קשרתי את עצמי, את החבל לצוואר וקפצתי...כנראה מהעוצמה של הקפיצה והמשקל של הגוף נקרע החבל...המשכתי למגדלי "יו"...עליתי לקומה עשירית... משם אני מנסה גם לקפוץ...ואני לא מצליח לעשות את זה, אין לי את הכוחות לקפוץ...כתבתי דברים על הקירות...מוציאים אותי...לא רחוק מאיפה שגרתי...וכשאני...נתפסתי...מהלך ברחוב דיזינגוף...ואז התחילו החקירות כשאני במצב נפשי שכזה, עם חושך פנימי" (ע' 90 לפר', שו' 31-3). **בהתייחס לטענה שהוא ניסה לברוח, להתחמק** - "ניסיתי...להסתלק מהעולם...לא ניסיתי...לברוח...הייתי בין להסגיר את עצמי לבין להסתלק מהעולם... לא הייתי משאיר את הפטיש בבית אם זה היה מכון, הייתי בטח מחביא אותו" (עמ' 91 לפר', שו' 21-11).

68. עדותו של הנאשם בבית המשפט בחקירתו הנגדית - ניכרו בנאשם כשהעיד בבית המשפט בעיקר בחלקים מהותיים בחקירתו הנגדית, אי אמינותו וחוסר מהימנות גירסתו/אותו - שוב ושוב הנאשם נראה ונשמע מיתמם, וכמי שמנסה לצייר בעדותו תמונה מלאכותית שלפיה כביכול הוא היה שרוי בדכאון, שכביכול הוא אהב את המנוחה אהבה טהורה - כביכול אהבה נטולת אינטרסים מצידו, וכביכול עשה כדבריה, ונשאב לחייה של המנוחה, כשהוא מקופח, נזנח, ודחוי, שכביכול הוא לא רצה ולא ידע ולא הבין ולא תכנן לרצוח את המנוחה, וכביכול הוא עשה כן בגלל גירסת קינטור כבושה, שלפיה המנוחה קנטרה אותו באומרה לו שתתקשר לשלמה בר ותספר לו שהנאשם ביחסים רומנטיים עם יעל. וכל זאת, בניגוד לראיות לאשורן, בין השאר לגבי התנהגותו שלו, הזועמת והאלימה, המוצפת בהתקפי קנאה, השפלות ואובססיות כלפי המנוחה, כעולה מדבריו שלו במשטרה כמפורט לעיל, במסרונים שהוא כתב למנוחה, במחברות שכתב, ובעדויות. זאת ועוד: שוב ושוב עלו על פני השטח **סתירות בגירסת הנאשם**, בעיקר בין גירסתו בבית המשפט לעומת גירסתו במשטרה, ובין גירסתו בפני מומחה ההגנה פרופ' זלצמן, לעומת גירסתו במשטרה; שוב ושוב הנאשם

נראה ונשמע בבית המשפט כמי שמתכנן את תשובתו בחקירה הנגדית על מנת שהיא תתאים לגירסתו האחרונה, זו ש"סופרה" על ידו בעדותו הראשית; הנאשם לעיתים טען טענות כבושות שלא בא זכרן בחקירותיו במשטרה; שוב ושוב הנאשם לא השיב לגופה של השאלה שהופנתה אליו בחקירתו הנגדית, וכדי לקבל מענה ענייני לשאלה, היה צורך לשאלו את השאלה שוב ו/או לבקש ממנו שישב לגופה של השאלה, וזאת לא מפאת שכביכול הנאשם לא הבין את ששאל, אלא משום שהנאשם נראה ונשמע מתחמק מלעשות כן ו/או לוקח לעצמו זמן לחשוב מהי התשובה "הנכונה" עבורו ו/או חשב מה להשיב לשאלה כשאין בפיו מענה "טוב" מבחינתו לאותה שאלה (ראו, למשל: עמ' 135, 137, 138, 140, 141, 142, 143, 144, 151, 152, 153, 154, 167 לפר'). **בנוסף** לסתירות ולחוסר המהימנות בחלקים בגירסת הנאשם שכבר פורטו לעיל בפרקים השונים של הכרעת הדין, להלן יפורטו עוד סתירות וחוסר המהימנות שבגירסת/אות הנאשם בחלקים מהותיים בעדותו **בחקירתו הנגדית:**

69. הנאשם היה אלים (בעיקר מילולית) **ואיים על המנוחה:** הנאשם **העיד בבית המשפט**, שמה שהוא אמר בתצהיר **ת/32** (בסע' 3) - נכון, בהעידו: **"מעולם לא הרמתי יד, מעולם לא השתמשתי בשום אלימות, האלימות היחידה הייתה אלימות מילולית וגם היא עם גבולות אין קללות, אין איומים, לא תמצאו מילה אחת מתוך מאות ואליפות מכתבים או הודעות שכתבתי מילה לא תמצאו שהיא מאיימת."** (עמ' 98 לפר', שו' 1-4). **בבית המשפט הנאשם העיד:** **"מעולם לא קיללתי או איימתי."** (עמ' 92 לפר', שו' 31), **"מעולם לא היה שום איום"** (עמ' 137 לפר', שו' 8). **ואולם, בניגוד** לעדותו דלעיל, הנאשם **כן נקט באלימות וכן איים על המנוחה, ולא פעם אחת** - הנאשם **סתר** בגירסתו את **דבריו שלו**, לגבי שימוש באלימות מצידו, ואיומים כלפי המנוחה: **אלימות כלפי רכוש** - הנאשם עצמו אמר **שבעט ברשת ונהיה בה פתח, הוא שבר צלחת** (בהודעתו **במשטרה ת/1**, עמ' 4, שו' 111-116; **בעימות במשטרה ת/2**, עמ' 3, שו' 51; וראו גם: **ת/1**, עמ' 3, שו' 49), **הוא זרק עציץ** (**בעימות ת/2**, עמ' 3, שו' 62-63), וגם בבית המשפט הנאשם גם העיד: **"...העציץ אכן נזרק...לא עליה, נזרק מתוך להפיל את זה על הרצפה, לשבור את העציץ."** זאת ועוד: **בהמשך חקירתו הנגדית, הנאשם עצמו העיד** שבארוע בצפת **הוא העיף צלחת, בעט בתנור שנשבר, (קרע רשת בחלון), הפיל פמוטים** (עמ' 104 לפר', שו' 1-10, 22; עמ' 105 לפר', שו' 19-23; עמ' 106 לפר', שו' 24; ראו גם בהודעת הנאשם **במשטרה - ת/1**, עמ' 4, שו' 109-116); הנאשם העיד בבית המשפט **שהוא שבר את החלון, ניפץ את הזכוכית, בנווה צדק** (עמ' 105 לפר', שו' 10-26, **ת/49** - תמונה 1). **איומי הנאשם כלפי המנוחה:** במסרונים שכתב לה (**ת/17, ת/73**): 1.4.14 שעה 19:16: "כשבולנד פגש אלוהול וגברים...כל השכונה יודעת...תעלמי מפה עדיף לך"; 1.4.14 שעה 20:09: **"אני אתקשר לכל הגברים שלך מהרשימה...מאדאם ברים...";** 1.4.14 שעה 21:40 - **"...גב ברציון אני מחזיק ברשימה של טלפונים מאייל עד ראול...צעד אחד שתפעלי נגדי אני מתקשר לכולם ומספר להם את הצד שלי ביחסים האלה ...";** 1.4.14 שעה 00:45: "כלבה תנתקי לגברים שלך...יש לי את הטל של כולם..."; 5.5.14 (**ת/73**): **"יש לי טל של כל הגברים שלך. אל תחמירי מצב בובה"** (שעה 16:02), 18.6.14 שעה 23:56: "חולרעע. אני יעשה לכם יח"צ למסעדה שלא תשכחו..."; 20.6.14 שעה 23:38: "זונת ברים!...ואדי הזרג החדש שלך..יבוא היום שלך בר זיון"; **"אני יגרום לך להתבייש להכנס למסעדה המזורגת שלך..."** (**ת/17**, עמ' 39); **"אם תעשי איזה צעד נגדי אני מרסס לך בכתובות את כל המסעדה..אל תתקרבי לפה עד סוף החוזה ..."** (**ת/17**, עמ' 40); **ב - ת/17** (עמוד 34), 4.12.13, שעה 14:09: **הנאשם איים: "אם תתפקי (כך במקור - ג'נ) תעבודה עם שלמה זה התהפך עליך כמו שלא תתארי..."**, למיקרא מסרון זה הנאשם העיד בבית המשפט באופן **מיתמם:** **"...איך זה יתהפך? ... המזל יתהפך עליה, אם תפגע לי בעבודה עם שלמה...שהיא תפגע בי והיא תפרק לי 25 שנות קריירה..."** (עמ' 110 לפר', שו' 22-24). חריפות הביטוי שהנאשם השתמש בו במסרון דלעיל - **"זה התהפך עליך כמו שלא תתארי"** - אינה מתיישבת עם כביכול שינוי מזל גרידא, אלא על פי פשוטו של מיקרא, השכל הישר וניסיון החיים, זהו **איום מפורש** מצד הנאשם כלפי המתלוננת. **הנאשם העיד בבית המשפט:** לא היה ולא נברא מה ששלמה בר אמר במשטרה - **שהנאשם, מספר פעמים, איים לפגוע בדפנה ולהתנקם בה על כך**

שהיא השפילה אותו - והוא, הנאשם, מעולם לא איים על המנוחה (עמ' 110 לפר', שו' 3-17). ואולם, אחרי רענון זכרון, העד שלמה בר העיד בבית המשפט שהנאשם איים באוזניו על המנוחה (עמ' 44 לפר' מיום 14.10.15, שו' 27-32), ובחקירתו הנגדית שלמה בר העיד שהיתה זו פליטת פה (עמ' 46 לפר', שו' 11-12), היינו, איום היה גם היה. כל זאת בנוסף לעדויות בני משפחה וחברים דלעיל לגבי האלימות (בעיקר מילולית) של הנאשם כלפי המתלוננת, ואין ספור הקללות והגידופים של הנאשם כלפיה. אף ניתן להוסיף ולומר, שהמסה האובססיבית, החוזרת ונשנית, של מסרוני נאצה, ובהם זעם וגידופים - וגם איומים כאמור - שהנאשם שיגר למתלוננת, ללא הרף, על פני תקופה, היא כשלעצמה אלימות מצידו כלפיה.

ועוד חוסר מהימנות בגירסת הנאשם בחלקים מהותיים בעדותו בבית המשפט:

70. הנאשם והמנוחה לא נפגשו בתדירות כנטען ע"י הנאשם בתקופת צו ההרחקה: הנאשם העיד בחקירתו הנגדית: בזמן צו ההרחקה, הוא והמנוחה נפגשו "...בשלושה חודשים ארבעה חודשים האלה נפגשנו לפחות 12 פעמים..." (עמ' 139 לפר', שו' 19-20). בחקירתו הראשית הנאשם אף העיד שמיד לאחר שהמנוחה הוציאה נגדו את צו ההרחקה, הם היו מתראים לפחות פעמיים בשבוע (עמ' 87 לפר', שו' 18-20); ואולם, כל זאת בניגוד למה שעולה מדברי הנאשם במשטרה (ת/3א, עמ' 15, שו' 16-28) ומהודעותיו במסרון למנוחה (ת/73, עמ' 7), שצו ההרחקה יושם כלשונו - הנאשם: "אז למה ככה אהובתי...אני 3 רחובות ממך לא בכלא הסיבירי...המנוחה: "כי אנחנו בצו בית משפט". הנאשם: "...שיימשך לנצח... זאת הכוונה...". לאחר שהנאשם עומת עם דבריו דלעיל, הוא העיד בחקירתו הנגדית, בצר לו, גירסה נוספת: "...מהיום של צו ההרחקה חודש אחרי...התחלנו להיפגש לאט לאט..." (עמ' 140 לפר', שו' 22-23). כך או כך, הנאשם לא חזר והעיד שהיו פגישות למרות צו ההרחקה בתדירות כפי שתיאר בדבריו לעיל בחקירתו הנגדית. זאת ועוד: העדה גבריאל רוזנטל עיישה העידה (עמ' 53 לפר' מיום 18.10.15, שו' 22 עד עמ' 54 שו' 6) שכשדפנה אמרה שהיא לא יכולה לבטל את צו ההרחקה, הנאשם השתולל וצרח; הנאשם הכחיש זאת (עמ' 141 לפר', שו' 13), והעיד בחקירתו הנגדית שצו ההרחקה הפריע לו כי "לא יכולתי לראות אותה, לא יכולנו להיפגש" (עמ' 141 לפר', שו' 20-21). והרי כאמור, הנאשם העיד בחוסר מהימנות שהם כן נפגשו, אז מדוע הוא השתולל וצרח. הנאשם ניסה להסביר בחקירתו הנגדית, בגירסתו הנוספת: "...חודש אולי אחרי צו ההרחקה התחלנו לאט לאט להיפגש...נפגשנו פעם בשבוע, אולי אמרתי פעמיים בשבוע, היה איזה שבוע שאפילו נפגשנו פעמיים." (עמ' 141 לפר', שו' 22-24). אם כך, כשלפי דברי הנאשם הוא נפגש עם המנוחה בתדירות דלעיל, מדוע הנאשם העיד שהפריע לו שהוא לא יכול להיפגש עם המנוחה מכוח צו ההרחקה?! ושוב - גירסאות סותרות ובלתי מהימנות של הנאשם בעדותו בבית המשפט.

71. הסברו הבלתי מהימן של הנאשם מדוע הוארך צו ההרחקה: הנאשם נשאל בעדותו בבית המשפט למה המנוחה האריכה את צו ההרחקה, והוא השיב: "...אני חושב שהלחץ של המשפחה שלה..." (עמ' 142 לפר', שו' 17-18). ואולם, במשטרה הנאשם אמר (ת/3א, עמ' 15 שו' 29-31): "...היא המשיכה (את צו ההרחקה)...היא רצתה להביא מוזיקאים שיבואו ינגנו יעשו רוקנרול.", והעיד בבית המשפט שהמנוחה המשיכה את צו ההרחקה כי: "...היא רצתה לעשות מקום של רוק אנד רול ולהביא מוזיקאים." (עמ' 143 לפר', שו' 5), "...בגלל שהאופי של המקום הולך להיות אופי של רוק אנד רול פרוע ואני לא קשור למקום אז אולי בגלל זה שאני לא אניע למקום אז היא רוצה להמשיך את צו ההרחקה." (עמ' 143 לפר', שו' 5-15). והרי זהו עוד הסבר מיתמם ובלתי סביר של הנאשם להארכת צו ההרחקה על ידי המנוחה. כבר בעת אמירתם, נשמעו דברי הנאשם בעדותו דלעיל - שצו ההרחקה נגדו הוארך למעשה בגלל האופי המוסיקלי האחר של המקום, ושמסיבה זו הוא הורחק כדי שלא יגיע למקום

כזה, עם אופי מוזיקלי זה או אחר - בלתי סבירים עד כדי מופרכים.

72. הנאשם לא תמך במנוחה ולא היה נפלא בשבילה - הנאשם העיד בבית המשפט: "...אנשים כל אלה שהעידו פה הם היו החברים הטובים ביותר שלי. הם אלה שאמר...אילן...בונה את המקום הוא בונה יחד איתה **הוא עוזר לה מאוד הוא תומך בה הוא נפלא בשבילה...**" (עמ' 145 לפר', שו' 18-21). **ואולם**, איש מהעדים שהעידו במשטרה ו/או בבית המשפט, **לא** אמר את מה שטען הנאשם לעיל. **ההיפך הוא הנכון** - כמפורט לעיל, מעדויות העדים עלה שהנאשם **לא** עזר למנוחה, **לא** תמך בה **ולא** היה נפלא בשביל המנוחה, אלא עדים העידו (כל עד וחלקו בסיפור המעשה) על אלימות הנאשם (בעיקר מילולית ולעיתים נגד רכוש), על קנאתו, על האובססיות שלו כלפי המנוחה, ועל זעמו כלפיה. הנאשם גם לא הביא עד/ים מטעמו לתמוך בטענותיו דלעיל, שלפיהן, כביכול, הוא היה "נפלא" בשביל המנוחה.

ועוד חוסר מהימנות בגירסת הנאשם בחלקים מהותיים בעדותו בבית המשפט:

73. המנוחה שוב ושוב תמכה כלכלית בנאשם: הנאשם אישר בעדותו בביהמ"ש את טענתו במשטרה, שהמנוחה **לא תמכה בו כלכלית** (עמ' 145 לפר', שו' 24-25). **ואולם**, תמונת המצב היתה **הפוכה** וזאת גם על פי **דברי הנאשם עצמו** בהמשך חקירתו הנגדית: הנאשם העיד **שהמנוחה קנתה לו פלאפון** (עמ' 145 לפר', שו' 26-27); הנאשם אישר שבהסכם **ת/17** (הסכם מה- 8.4.14), **המנוחה נתנה לו 15 אלף שקלים**, מתוכם עשרת אלפים עם חתימת ההסכם (**ת/17**; עמ' 145 לפר', שו' 28 עד עמ' 146 לפר', שו' 20); הנאשם אישר **שהמנוחה שילמה לו את שכר הדירה ברחוב בן עטר** "שלושה ארבעה חמישה חודשים". - המנוחה שילמה לבעל הדירה עבור שכר הדירה - **ת/36** (עמ' 146 לפר', שו' 21-27); בעדותו בבית המשפט הנאשם לא הכחיש את דבריו של **ע/4 אליעזר ליאור** שאמר במשטרה (**ת/51**, עמ' 18, שו' 10-17), שאחרי שהנאשם והמנוחה נפרדו, **המנוחה נתנה לנאשם סכום כספי מכובד** ואחרי חודש חודשיים הנאשם בא אליה וביקש ממנה לתת לו עוד כסף, **והמנוחה נתנה לו כסף לשכר דירה** (עמ' 146 לפר', שו' 28 עד עמ' 147 לפר', שו' 3). [ודוק: גם כאן סתירה בגירסת הנאשם - הנאשם העיד בבית המשפט שהמנוחה נתנה לו כסף לשכר דירה כי היא "**הבינה שאם היא לא נותנת לי את זה אין לי איפה לגור...**" (עמ' 147 לפר', שו' 5-8), **ומאידך במשטרה** הנאשם אמר (**ת/5** עמ' 40, שו' 11-37) "**היא שילמה לי שכר דירה...כדי שאני לא אתקרב לאבטליון**". היא אמרה לי קח שלושה חודשים...אל תתקרב לאבטליון.", וכשעומת הנאשם עם דבריו דלעיל במשטרה, הנאשם העיד כך גם **בבית המשפט**: "**...היא לא רצתה שאני אבוא...צו הרחקה זה מאבטליון...אז כן...היא נתנה לי את הכסף בכסף הזה שכרתי דירה ויש בינינו צו הרחקה...**" (עמ' 147 לפר', שו' 9-24); **הנאשם אישר** בעדותו בבית המשפט שבהסכם הגירושין **נ/4** (עמ' 2 סע' 3) **הוא קיבל 5,000 ₪ בתאריך 1.6.14, והעיד שהוא קיבל מהמנוחה "את ה-15 אלף שקל"**. (עמ' 147 לפר', שו' 25-27); הנאשם נשאל אפוא, הכיצד הוא טען שהמנוחה היא קמצינית ולא נתנה לו כסף, **והשיב הפוך** לעומת מה שהעיד בתחילה לגבי המנוחה (שכביכול **היא לא תמכה בו כלכלית**): "**...לא קמצינות במובן הזה בסך הכול גרתי אצלה היא פתחה לי את הבית. את כל הבגדי חתונה היא קנתה את כל ההכנות לחתונה...היא הכול שילמה...**" (עמ' 147 לפר', שו' 28 עד עמ' 148 לפר', שו' 7). היינו, המנוחה **כן** תמכה בנאשם כלכלית.

74. הנאשם כתב למנוחה ציטוט משיר שלפיו, בין השאר, בגין קנאתו הוא ישרוף את ביתה עליה: ב - ת/26 - מחברת שנמצאה בפארק (עמ' 21, 55), וגם ב-**ת/27** שגם נתפסה בפארק (עמ' 4), הנאשם כתב את מילותיו של השיר "ניגון עתיק", שמסתיים במילים "**אם את פעם צוחקת בלעדיי תבוא קנאתי שותקת ותשרוף את ביתך עליך**". **בחקירתו הנגדית**, אחרי שהנאשם השיב מספר תשובות שלא התייחסו עניינית למשפט המסיים דלעיל מהשיר (עמ' 26-27),

152 לפר', שו' 20 עד עמ' 153 לפר', שו' 3), **הנאשם העיד: "...זה מטאפורה...זה מטאפורה לקנאה...הנוסח הזה של לשרוף את ביתך מעליך...אני לא התכוונתי לשרוף את הבית..."** (עמ' 153 לפר', שו' 4-18); הנאשם התבקש להסביר מדוע הוא בחר את השיר הזה, ושוב, אחרי תשובות לא ענייניות, הנאשם העיד: "...שיר שעונה על איזה שהיא תחושה שאני מרגיש...אלתרמן לא שרף את הבית...לא התכוונתי לשרוף בצורה הממשית...זה רק היה בצורה של מטאפורה השיר הזה...לא התכוונתי לבצע באמת את...מה שכתוב בשיר..." (עמ' 153 לפר', שו' 24 עד עמ' 155 לפר', שו' 15; ראו גם בעמ' 204 לפר', שו' 10-14). ודוק: כאמור לעיל, גם אחרי שהנאשם נתן שוב ושוב תשובות מתחמקות ולא ענייניות, הנאשם **לא** נתן הסבר ענייני, מספק, הגיוני, לאמור בסיומו של השיר, שכתב למנוחה - **"...אם את פעם צוחקת בלעדיי תבוא קנאתי שותקת ותשרוף את ביתך עליך..."**. כאמור, מה שהיה לנאשם לומר בהתייחס למשפט דלעיל, היה שהוא אוהב אומנות, שזו מטאפורה לקנאה, אם היא תחגוג והוא לא יהיה שם, יקרה "משהו", השיר עונה על תחושה שהוא מרגיש, תחושה של ניתוק, מין מטאפורה כזו (עמ' 153 לפר', שו' 1 עד עמ' 155 לפר', שו' 15). דומה כי עפ"י פשוטו של מקרא ולפי השכל הישר, על רקע תחושות הקנאה האובססיבית והזעם של הנאשם כלפי המנוחה, הרי שמילות המשפט המסיים לעיל בשיר שהנאשם כתב במחברותיו בהתייחס למנוחה, משמעותן אפשרות **לנקיטה מצידו באלימות חריפה כלפי המתלוננת**.

ועוד חוסר מהימנות בגירסת הנאשם בחלקים מהותיים בעדותו בבית המשפט:

75. סדר יומו ותיפקודו המקצועי והחברתי היציב של הנאשם בתקופה שקדמה לרציחתו את המנוחה - הנאשם אמר לדוקטור אליוט הדי בחדר המיון בבית החולים אברבנאל (ת/69) שהוא **מסתגר בביתו ולא בקשר עם אף אחד** (עמ' 1); הנאשם אף העיד בבית המשפט שבאותם כמה חודשים (לפני רצח המנוחה - ג'נ') הוא **התנתק "לגמרי"** מחברים (עמ' 157 לפר', שו' 25 עד עמ' 158, שו' 5), שהוא (כביכול) - **"ניתקתי קשרים מאנשים, לא שמעו ממני קרוב ל-3 ארבעה חודשים..."** (עמ' 87 לפר', שו' 1-2). **הנאשם אמר** במשטרה (ת/3א, עמ' 120, שו' 1), שהוא **הפסיק לנגן ארבעה חודשים**, וגם בעדותו בבית המשפט **הוא העיד** שהוא הפסיק לנגן **"אני ממש הפסקתי לנגן הגיטרה הייתה מולי במשך כל החודשים בעצם מאז שעברתי לסלמה אני לא פתחתי אותה לא לא ניגנתי לא פתחתי את הקייס..."** (עמ' 162 לפר', שו' 29-30), **"לא נגעתי בגיטרה...הרגשתי שאין לי את הצורך לפתוח את הגיטרה..."** (עמ' 176 לפר', שו' 20-24). **ואולם, אין לקבל גירסה/אות בלתי מהימנה זו של הנאשם - מעדויות עדים, ומעדות הנאשם עצמו בבית המשפט עלתה תמונה שונה - הנאשם תיפקד מקצועית וחברתית, לא כל שכן שהוא לא התנתק מאנשים כטענתו - העד א.א.** אמר **שהנאשם היה אצלו כמעט כל יום בתקופה האחרונה (ת/60א, שו' 9)**. הנאשם אישר בעדותו שהוא הגיע לא.א. (עמ' 157 לפר', שו' 13-17). העד א.א. סיפר במשטרה: **חמישה ימים לפני הרצח הוא דיבר עם הנאשם, על הקלטות מאד מוצלחות שהיו להם יחד, והוסיף: "שבוע שעבר הוא הקליט איתי... הוא היה איתי יום שלם."** (ת/59א, עמ' 1, שו' 14-17) - הוא והנאשם הקליטו ביחד **יום שלם אצל דעבול** (הבסיס של הלהקה) (ת/59ב, עמ' 3, שו' 26-27). **הנאשם אישר זאת בעדותו בבית המשפט (עמ' 157 לפר', שו' 18-20).** **ע/9 שלמה בר** סיפר שהוא התראה עם הנאשם פעמיים **שלוש בשבוע. הנאשם אישר זאת. הנאשם גם אישר בעדותו שהוא היה אצל שלמה בר ערב לפני הרצח והם עשו חזרה במשך שעותיים וחצי עד שלוש** (עמ' 157 לפר', שו' 21-24; ראו גם בעדותה של **ע/1 יעל**, בעמ' 253 לפר', שו' 27-28). זאת ועוד: **ההופעות של הנאשם עם הברירה הטבעית - בחודש אפריל 2014 הנאשם הופיע 9 פעמים עם הלהקה, הנאשם הופיע גם עם בייבי אוריינטל, והיתה לו גם הופעה עם שלמה בר בקונצרט לסרט. הנאשם אישר זאת בעדותו (עמ' 160 לפר', שו' 28 עד עמ' 161 לפר', שו' 11; ראו גם בעדותה של ע/1 יעל, בעמ' 253 לפר', שו' 5-7); הנאשם העיד: "...הייתי חייב להמשיך את כל מה שקשור לעבודה מיוזמתי לא עשיתי שום דבר..."** (עמ' 161 לפר', שו' 14-15). **ואולם אין בכך כדי לשנות מהעובדה שהנאשם כן תיפקד מקצועית, הופיע, ניגן, שהה עם אנשים,**

ולא כל שכן **שהוא לא התנתק** כנטען על ידו. ב-4.5.14 (כ-3.5 חודשים לפני רצח המנוחה) הנאשם כתב למנוחה - **ת/73** (ע' 20) "גם אצלי תחושה קלה...אצל **זיו הרפז...תודה ויום מוצלח**", הנאשם אישר שהוא ניגן איתו (עמ' 161 לפר', שו' 19-23); ב-**ת/73** (עמ' 21) הנאשם כתב למנוחה "**גם אצלי דברים טובים מתפתחים...אוריינטוש**", וזאת ב-4 במאי 2014. **הנאשם אישר שכן כתב** והוסיף "...מאוד היה חשוב לי להראות לדפנה שאני מתאושש...". **הנאשם אישר שיש אופטימיות** באמירה זו (עמ' 162 לפר', שו' 18-24), הנאשם העיד שהוא **כן ניגן בהופעות** אך ורק **עם שלמה בר** (עמ' 163 לפר', שו' 1; פירוט ההופעות הובא לעיל). ועוד מפי הנאשם: אחרי שהעיד שהוא לא זוכר, **הנאשם אישר בבית המשפט**, שב-3.6.14 (כחודשיים וחצי בלבד לפני שהוא רצח את המנוחה), **הוא פירסם בפייסבוק הודעה שנפתחה סדנה למוסיקת עולם שבה ישלבו במפגשים שירים, ושהוא יעביר את הסדנה** (עמ' 163 לפר', שו' 4-23; ראו במסמך מיום 3.6.14 - **ת/75**). ואחרי כל המידע דלעיל לגבי המשך תפקודו התעסוקתי והחברתי של הנאשם, הנאשם העיד בבית המשפט באופן בלתי מהימן וסותר לדבריו שלו לעיל, כך: "**אני לא יוצא מהבית אני לא בקשר עם אף אחד אני לא מטלפן לאף אחד אף אחד לא מטלפן אליי בחזרה אני לא מבלה בערב אני לא שום דבר אני פשוט מסתגר בתוך הדירה במשך כמה חודשים מסתגר לגמרי בתוך הדירה...**" (עמ' 164 לפר', שו' 25-28). **אינני מקבל** (גם) גירסה בלתי מהימנה זו של הנאשם.

ועוד חוסר מהימנות בגירסת הנאשם בחלקים מהותיים בעדותו בבית המשפט:

76. העדר טיפול פסיכיאטרי/פסיכולוגי בעבר לנאשם - הנאשם העיד שהוא לא היה אף פעם בטיפול פסיכיאטרי, ולא קיבל טיפול פסיכולוגי באותה תקופה (עמ' 164 לפר', שו' 30 עד עמ' 165 לפר', שו' 6, ראו גם בהודעת הנאשם במסמך - **ת/1**, בעמ' 3, שו' 55-58). הוא סירב ללכת לטיפול (עמ' 165 לפר', שו' 4-6). בהתייחס לאפרת שדה, הפסיכולוגית (**נ/1**) - **הנאשם העיד בבית המשפט שהוא היה אצלה 7-8 פעמים** (עמ' 165 לפר', שו' 7-27). **ואולם:** אפרת שדה כתבה שהיא **נפגשה איתו רק פעמיים (נ/1)**, בעמוד השלישי). כשזה נאמר לנאשם, הוא העיד בבית המשפט **שהוא היה אצלה "5 אולי 6 פעמים, אולי 7 פעמים"** (עמ' 165 לפר', שו' 26-27). **ואולם**, כאמור, הוא היה אצלה **רק פעמיים**. (ודוק: לגבי פגישות של הנאשם עם הפסיכולוגית אפרת שדה - הפסיכולוגית אמרה שעם אילן היו לה שני מפגשים קצרים מאוד (בשנת 2013) והוא **כמעט ולא שיתף פעולה** - המזכר ואילו מצורף רישום הפגישות - **נ/1**; ראו בעדותו של **ע/12 רפ"ק ברנס**, בעמ' 44 לפר' מיום 18.10.15, שו' 22). הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שהמנוחה כתבה לו שיילך לטיפול, והוא **לא עשה זאת**, כי לא היה לו כסף (עמ' 165 לפר', שו' 31 עד עמ' 166 לפר', שו' 8), והוא לא יכול היה להרים את עצמו לעשות זאת (עמ' 166 לפר', שו' 22). **ואולם:** למעשה, הנאשם **לא התכוון ללכת לטיפול נפשי**, ללא קשר לחסר במימון, שהרי הוא כתב במסרון למנוחה: "**אני אלך לפסיכיאטר שתודי שאת חולת גברים**" (**ת/17**, עמ' 23). כשהופנה הנאשם בבית המשפט למסרון הזה, הוא השיב שהוא חשב שגם המנוחה הייתה צריכה ללכת לטיפול ואישר שהוא **לא הלך**, כאמור, כי לא היה לו את הכוח להרים את עצמו [ללא קשר בהכרח לשאלת המימון (עמ' 166 לפר', שו' 9-22)]. ושוב סתירות בגירסת הנאשם, והעיקר - הנאשם לא קיבל, והוא גם לא רצה לקבל, טיפול נפשי.

77. איומי ההתאבדות הנטענים של הנאשם - ע/8 יעל העידה בבית המשפט שהנאשם אמר לה חצי שנה אחרי הנישואין (היינו בשנת 2013 - ג'נ') **שהוא שם כדורים בצד ושהוא מתכנן להתאבד** (עמ' 4 לפר' מיום 14.10.15, שו' 22-23). הנאשם העיד שיכול להיות שהוא אמר זאת (עמ' 178 לפר', שו' 17-22). בדירה של הנאשם נמצאה מחברת ורודה שבה נמצא מכתב (**ת/76א**) שהנאשם כתב לגרושתו (תצלום המחברת הורודה - **ת/76**), שהנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שהמכתב **ת/76א** (3 עמודים) הוא **איום התאבדות** (עמ' 178 לפר', שו' 30 עד עמ' 179 לפר', שו' 5). הנאשם אישר בבית המשפט שגם למנוחה הוא כתב/איים שיתאבד (**ת/17** עמ' 2, מסרון) בכותבו - "**בקרב אתאבד**. אשמה גדולה...", ושגם ב-**ת/26**, במחברת, הנאשם כתב: "**את הולכת להיות אלמנה**". (עמ' 179 לפר', שו' 5)

15-20). **ואולם, במשטרה** שאלו את הנאשם אם הוא איים בעבר בהתאבדות, והנאשם השיב (ת/5, עמ' 10, שו' 298-299) **שרק בחודשים האחרונים, ובבית המשפט הנאשם גם העיד שמדובר בעיקר בחודשים שהוא עבר לדירה בסלמה** (עמ' 178 לפר', שו' 10-16). הנאשם נשאל למה כל הזמן הוא מאיים בהתאבדות, והוא השיב: **"...כי זה סף התהום, זה הקצה הנפשי שכן אדם יכול לקחת את עצמו..."** (ע' 179 לפר', ש' 21-23). **ואולם, למרות כל "איומי" ההתאבדות, ולמרות שהנאשם חש שזה "סף התהום", הנאשם לא מימש** (וטוב שלא מימש - ג'נ') אף לא אחד מ"איומי" ההתאבדות הנטענים שלו, החל מחודשים לא מעטים לפני הרצח, וכלה באלה שאחרי הרצח.

78. הגעת המנוחה לדירה ביום הרצח, ורצונה להיפרד סופית מהנאשם בניגוד לרצונו של הנאשם: במשטרה הנאשם אמר (ת/7, עמ' 11, שו' 12-14) שהמנוחה ידעה שהנאשם רוצה לחזור, **והיא זו שלא רוצה. ואולם, הנאשם העיד בבית המשפט שהמנוחה הגיעה לדירה ביום הרצח כי היא כן רצתה לשקם את הקשר ביניהם** (עמ' 181 לפר', שו' 15-17, 29-30). כשעומת הנאשם עם דבריו **במשטרה** הוא שינה את גירסתו **והעיד בפתלתלות: "...כל מה שקרה לפני וכל הטיפולים שעשינו לפני הראו סימנים של לחזור...אמרתי שאני יותר רציתי לחזור. היא לא רצתה אבל המשכנו להיפגש. אני לא אומר שהיא כן רצתה, אני רציתי יותר...אני לא יודע להגיד אם זה כן או לא..."**. וכשנשאל שוב, הנאשם העיד בבית המשפט באופן בלתי מהימן גירסה לא מחייבת: **"אז אולי היא לא רצתה..."** (עמ' 181 לפר', שו' 20-25). וביתר שאת אי אמינות הנאשם כשהעיד בעדות ראשית, שכשהמנוחה הגיעה לדירה ביום הרצח, **הוא, הנאשם, לא כל כך רצה ולא היה לו שום רצון להמשיך בקשר עם המנוחה** (עמ' 87 לפר', שו' 21-22). והרי גירסה זו **סותרת את דבריו של הנאשם עצמו** שוב ושוב במשטרה ובבית המשפט, שהוא, הנאשם, חיכה לפגישה עם המנוחה בדירה ביום הרצח **כדי להציל את הזוגיות שלהם** - כך, למשל, **בשחזור ת/4** מיום 18.8.14, **הנאשם תיאר בין השאר: "...אני הבנתי שזה בעצם הפעם האחרונה שאני...יכול בכלל ליצור את ההזדמנות הזאתי כדי... לדבר איתה...ביקשתי שלפחות תיתן לזה עוד הזדמנות אחת...כדי להציל...את הזוגיות..."** (ת/4, עמ' 4, שו' 26-38), ועוד מפי הנאשם במשטרה: **"...אמרתי בואי תצילי את היחסים האלה...אני מנסה לשכנע אותה ובגדול לא מצליח לי...כל הארבעה חודשים שהמתנתי וחשבתי שכן מה שיקרה וקיוויתי, ובמקום שהפער יצטמצם..."** (ת/3, עמ' 3, שו' 51-56), ועוד מפי הנאשם, שנשאל והשיב: **"ש. אז כל הזמן הזה עוד המשכת לחשוב שהיא לא יוצאת מהבית חיה גם כשהיא מסדרת לך את הבית? ת. נכון אבל חשבתי שנמשיך עוד לפתח איזה נושא שלהישאר ביחד, כל הזמן היתה לי התקווה הזו."** (בהודעתו במשטרה - ת/5, עמ' 6, שו' 160-161), ועוד מפיו: **"...תקווה גדולה אספתי...שבאמת היא תבוא ואנחנו נשב ונדבר על דברים...וכן אני יצליח...אם לשכנע אותה..."** (ת/7, עמ' 13, שו' 21-25).

ועוד חוסר מהימנות בגירסת הנאשם בחלקים מהותיים בעדותו בבית המשפט:

79. המנוחה הגיעה לדירה ביום מותה בתירוצ, מניפולציה של הנאשם, כדי לעזור לו לסדר, ולקפל בגדים: הנאשם העיד בבית המשפט שהמנוחה באה לדירה כי **"...היה רצון לשקם את היחסים מהצד שלה. אולי באחוז לא גדול..."** (עמ' 181 לפר', שו' 29-30). **ואולם, במשטרה** הנאשם אמר (ת/7, עמ' 9, שו' 14-16) שהוא קבע עם המנוחה **שהיא תבוא לעזור לו לקפל את הבגדים**. כך גם העיד הנאשם בהמשך עדותו בבית המשפט (עמ' 182 לפר', שו' 3-8). **במשטרה** הנאשם אמר (ת/7, עמ' 11, שו' 19-21) שהבגדים היו **סוג של תירוצ** ומה שהיה חשוב לו שהיא מגיעה, לתת עוד נסיון. **ואולם, בבית המשפט** הנאשם העיד שזה **לא היה סוג של תירוצ** אלא המנוחה באה לדירה **"...לעזור לי לקפל את הבגדים. זה לא היה סוג של תירוצ"**. באופן כללי לסדר ולנקות ולראות את הדירה. (עמ' 182 לפר', שו' 7-8). הנאשם הוסיף והעיד שהגעתה של המנוחה לדירה היתה **"...אולי סוג של מניפולציה, אני מאוד רציתי לראות אותה...רציתי להיות איתה, לתת הזדמנות...רציתי מאוד שהיא תבוא, גם לסדר את הבגדים מצד אחד וגם לראות ולדבר איתה."** (עמ' 182 לפר', שו' 12-15). ולבסוף, **הנאשם אישר שהגעתה של המנוחה לדירה היה סוג**

של תירוצ: "...גם רציתי מאוד לדבר איתה...התירוצ היה לראות את דפנה...היא עוזרת לי לסדר...בגדים."(ע' 182 לפר', ש' 18-20).

80. גירסת/אות הנאשם בענין מטרתו בקניית הפטיש (כלי הרצח): הנאשם העיד בבית המשפט, שהוא קנה את הפטיש כי היה חשוב לו לתלות את התעודות (עמ' 190 לפר', שו' 14-15). ואולם: הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט, שבאחת המחברות שנמצאה בפארק (ת/26, ע' 54) הוא כתב "לרוצץ את גולגולות!", ושזה "כמו מטאפורה...למצב של שגעון, שיופי יכול להיפגש עם אכזריות...יופי יכול להיפגש עם רוע...". (עמ' 190 לפר', שו' 17-27). הנאשם העיד שאין קשר בין המילים שכתב, לבין האופן שבו הוא הרג את המנוחה ו"זה רק צירוף מקרים מזעזע..." (עמ' 191 לפר', שו' 1-6, 19-26). בעדותו בבית המשפט ניסה הנאשם להסביר את דבריו במשטרה (ת/7, עמ' 45, שו' 21-22), שהוא לא קנה את הפטיש "רק" כדי לרוצץ את הגולגולות - "...אני לא "רק" קניתי את הפטיש בשביל לרוצץ את הגולגולות שלה אני קניתי פטיש..." , ואולם הוא נשאל שוב ושוב, והשיב תשובה מתחמקת, מעורפלת ובלתי מספקת: "ש. חוזרת על השאלה. למה השתמשת במילה "רק" ומה זה אומר המילה "רק" במשפט? ת. אני לא יודע. אני לא מבין את השאלה פה שהוא שואל אותי החוקר...ש. חוזרת על השאלה. ת...במשטרה (ו)הם לא...מאמינים לאפשרות שאני צריך את זה בשביל התמונות מכיוון שיש את הצירוף מקרים המזעזע הזה וכאילו קניתי את זה רק למטרה הזו, אני עונה בתשובות שאני לא רק, הפטיש לא נקנה כדי לרוצץ את הגולגולות." (עמ' 191 לפר', שו' 27 עד עמ' 192 לפר', שו' 24).

81. רק הנאשם אחז בפטיש שבו הוא רצח את המנוחה: למומחה ההגנה, פרופ' זלצמן, הנאשם אמר שבשלב מסוים כשהוא והמנוחה סידרו את הדירה, גם דפנה אחזה בפטיש והם תלו את התעודות, והפטיש עבר מיד ליד (חוה"ד נ/8, עמ' 10, אמצע העמוד). גם בבית המשפט הנאשם העיד: "...גם דפנה החזיקה בפטיש כדי לעזור לי לתלות את התעודות..." (עמ' 185 לפר', שו' 13). ואולם: א. במשטרה הנאשם לא אמר זאת. ב. הנאשם העיד שאולי הוא לא נשאל על זה במשטרה, ואולם לא נטען על ידי הנאשם שפרופ' זלצמן שאל אותו על כך. ג. ובעיקר - על הפטיש לא נמצאו טביעות אצבע של המנוחה אלא רק טביעת אצבע של הנאשם (ת/72, בעמ' 1). זו אפוא עוד גרסה כבושה מופרכת של הנאשם שהפטיש כביכול גם הוחזק בידי המנוחה, והוא כאמור, אף הוסיף נדבך לגרסה - תליית תעודות יחד עם המנוחה, כשבהמשך עדותו בבית המשפט הנאשם "תיקן" והעיד אחרת: הוא לא תלה תעודות, אלא התכוון לתלות תעודות, "מתישהו" לתלות אותן, והוא התכוון לקנות מסמרים (עמ' 185 לפר', שו' 9-28).

ועוד חוסר מהימנות בגירסת הנאשם בחלקים מהותיים בעדותו בבית המשפט:

82. הנאשם עשה שימוש בפטיש דווקא כי לדבריו המנוחה היתה יותר חזקה ממנו: בעדותו בבית המשפט הנאשם העיד: "פשוט הרמתי את מה שנמצא לידי...זה פשוט הדבר שנמצא לידי." (עמ' 193 לפר', שו' 13-14, 21). ואולם במשטרה הנאשם נשאל למה הוא בחר להכות את דפנה עם פטיש והנאשם השיב ש"היא (המנוחה - ג'נ') הייתה יותר חזקה ממני..." (ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/7א, מונה 1:11:48-1:11:15; בתמליל ת/7, עמ' 35, שו' 33-35). היינו, בניגוד לעדותו בבית המשפט, הנאשם לא הרים את הפטיש במקריות, כחפץ כלשהו שנמצא לידו, אלא הנאשם בחר דווקא בפטיש כדי להשיג את מטרתו מול המנוחה, שלטעמו היתה יותר חזקה ממנו פיזית.

83. אחרי שהנאשם היכה את המנוחה בפטיש והיא נפלה ארצה, הנאשם המשיך להמית את המנוחה באמצעות מכות פטיש בראשה גם אחרי שכיסה את פניה: גירסאות הנאשם בבית המשפט: בבית המשפט הנאשם העיד שכשהיא שכבה על הרצפה הוא נתן עוד מכה אחת עם הפטיש בראש שלה (עמ' 196 לפר', שו' 2-3), ועוד העיד: "לקחתי שמלה שהיא החזיקה ביד...כיסיתי אותה אבל לא המשכתי להכות אותה עם הפטיש אחרי..." (עמ' 196 לפר', שו' 9-10). ואולם, במשטרה הנאשם אמר שכשדפנה שכבה היו עוד 3-4 מכות מצידו (ת/7, עמ' 47, שו' 196 לפר', שו' 9-10).

22), ועוד במשטרה הנאשם אמר שהוא כיסה את דפנה בגלל הדם ואז הוא היכה אותה עוד מכה או שתיים (ת/7, עמ' 48 שו' 28-37). כשעומת הנאשם בביהמ"ש עם דבריו אלה במשטרה, הוא העיד שהוא "לא יודע", "לא זוכר", "אין לי מושג" (עמ' 196 לפר', שו' 12-15), ואולם בהמשך עדותו בבית המשפט, אישר הנאשם את דבריו **לעיל במשטרה** - שגם אחרי שהוא כיסה את פניה של דפנה, הוא המשיך להכות בראשה עם פטיש (עמ' 196 לפר', שו' 25-28). זאת, בניגוד לאחת מתשובותיו בעדותו קודם בדבריו בבית המשפט, כאמור לעיל.

84. צעקת/אי צעקת הנאשם תוך כדי רציחתו את דפנה - שהיא הרסה את חייו/רוצה להתאבד - גירסאות הנאשם: א. במשטרה (ת/7) אמר הנאשם שתוך כדי שהוא היכה בה הוא אמר "החיים שלי הרוסים" אך הוא לא הוציא את זה (עמ' 54, שו' 21-28). ב. לפרופ' זלצמן הנאשם אמר שבזמן שהוא היכה את המנוחה הוא צעק שהחיים שלו נהרסו (נ/8, עמ' 10, אמצע העמוד). ג. בבית המשפט הנאשם אמר שהוא מלמל דברים תוך כדי המכות (עמ' 197 לפר', שו' 11-14) - הנאשם טען שבין מכה למכה הוא אמר שהוא רוצה להתאבד (עמ' 197 לפר', שו' 13-14), וזאת כאמור, בניגוד לאמרתו במשטרה ובשחזור (ת/4), שלפיה בזמן שהוא היכה את המנוחה הוא אמר לה (פעמיים) "הרסת לי את החיים", ולא מעבר לכך (בתמליל השחזור ת/4, עמ' 13, שו' 11-13, וראו ושימעו את הנאשם בשחזור עצמו - בדיסק ת/4 - מונה 00:24:03 - 00:23:52). ד. אחרי שהנאשם שב ונשאל בענין זה בחקירתו הנגדית, הוא העיד גירסה נוספת, "משולבת": "זה זעקה. אני לא צעקתי אותה." (עמ' 197 לפר', שו' 15-19).

ועוד חוסר מהימנות בגירסת הנאשם בחלק מהותי בעדותו בבית המשפט:

85. תאור הנאשם למחשבתו בעת שהיכה את דפנה: הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן ובבית המשפט, שידו הניפה את עצמה ב"רגע של טירוף", והיכתה את דפנה כשהוא לא שולט בכך (עמ' 197 לפר', שו' 20 עד עמ' 198 לפר', שו' 4), ואולם, במשטרה הנאשם נשאל והשיב: (ת/5א): "...אני מודע לזה שהיא...אני מודע לזה שאני רוצה אה...להרוג אותה ואני רץ להתאבד..." (עמ' 24, שו' 1-2; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 41:32-41:38). ועוד נשאל הנאשם והשיב: "ש. כשאתה יוצא מהדירה אתה מבין שדפנה מתה? ת. כן. ש. אתה מבין תוך כדי המכות שאתה הורג אותה? ת. כן..." (ת/5, עמ' 6, שו' 162-165; וראו גם: ת/7, עמ' 54, שו' 37 עד עמ' 55, שו' 13, ת/5א, עמ' 20, שו' 28-38, ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/7א, מונה 1:53:09-1:53:36). היינו, לא אובדן שליטה, לא רגע של טירוף, היד לא הניפה את עצמה, אלא הנאשם רצה להרוג את המנוחה, הוא הבין והיה מודע לכך שהוא הורג אותה תוך כדי מכות המוות שהיכה בה, ולפי עדותו הוא "רץ להתאבד" אחרי שהוא מממש את רצונו להרוג את המנוחה.

86. היה לנאשם קשר זוגי עם אשה אחרת במהלך ארבעת החודשים לפני שרצח את המנוחה - בעדותו במשטרה (ת/5א, עמ' 5, שו' 11-17), במענה לשאלה אם הייתה לו זוגיות אחרת, אם הוא היה בקשר רומנטי מאז שהוא נפרד מדפנה, הנאשם השיב "הלוואי אולי לא היה קורה המקרה". היינו, לא היה לו קשר עם אשה אחרת. ואולם, בבית המשפט הנאשם אישר שבמהלך אותם ארבעה חודשים היה לו גם קשר עם מישהי (עמ' 163 לפר', שו' 24-26). הנאשם ניסה להסביר באופן בלתי מספק את השוני בגירסאות, והעיד בבית המשפט, בין השאר: זה היה קשר שרחוק מלהיות אהבה או יחסים (עמ' 163 לפר', שו' 27-31).

87. על כן: ניכרו בנאשם כשהעיד בבית המשפט, בעיקר בחקירתו הנגדית, אי אמינותו וחוסר מהימנות גירסתו/אותו; שוב ושוב עלו סתירות בגירסה/אותו של הנאשם, בעיקר בין גירסתו בבית המשפט לעומת גירסתו במשטרה, ובין גירסתו בפני פרופ' זלצמן, לעומת גירסתו במשטרה/בבית המשפט; שוב ושוב הנאשם נראה ונשמע מיתמם, מתפתל, לעיתים מתחמק מלהשיב עניינית לשאלות, ולעיתים הנאשם טען טענות כבושות, ללא הסבר מספק לכבישתן. הנאשם נשמע, נראה והינו אפוא לא אמין וחלקים מהותיים בגירסתו בבית המשפט, בעיקר

בחקירתו הנגדית, הינם בלתי מהימנים. שילדת הגנת הנאשם אינה מהימנה אפוא, ולא ניתן לבסס על עדותו/גירסתו מימצא.

טענות ההגנה, שלפיהן, לענין האחריות הפלילית, חלה על הנאשם הגנת ה"שכרות" שבחוק, ולחלופין, לענין העונש, התמלאו בעניינו של הנאשם התנאים להחלת עונש מופחת בעבירת הרצח - הטענות הללו דינן להידחות;

ותחילה, לענין האחריות הפלילית של הנאשם בביצוע הרצח - הנאשם לא עורר ספק סביר, עובדתית ומשפטית, בענין תחולה בעניינו של הסייג בדבר שכרות;

88. ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 66-67): בענינו של הנאשם לפחות נוצר ספק סביר בנוגע לקיומו של סייג לאחריות פלילית - שכרות. עוד טענה ההגנה בסיכומיה (סע' 68), שלאור הרפורמה המוצעת בדיני ההמתה, אדם שביצע עבירת רצח במצב של שכרות, תיחס לו עבירת רצח חדשה שמאפשרת הטלת מאסר עולם כעונש מקסימום ולא כעונש חובה. **ואולם,** לפי הראיות ולאור החוק והפסיקה בסוגיה, דינן של טענות ההגנה - **להידחות: אין** אינדיקציה לכך שהנאשם היה "שיכור" בעת שרצח את המנוחה, **ולא** נוצר בענינו ספק סביר בנוגע לסייג לאחריות פלילית של "שכרות", גם לא סייג של שכרות חלקית. **אנמק:**

89. רקע משפטי: סעיף 34 לחוק העונשין קובע לאמור: "(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו. (ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעתו, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה... (ד) בסעיף זה "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלקהוולי, סם מסוכן...ועקב כך הוא היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה...או להימנע מעשיית המעשה. (ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה". כאמור, ההגנה טענה לתחולת סעיף 34ט(ב) דלעיל לחוק. בע"פ 7701/14 טייב (מיום 16.5.16), נפסק: **"...עלמנתלחסותתחתכנפסיסיגהשכרותמדעתישלהוכיחאתקיומםשלשלושתנאיםמצטברים: (א)**

(ב) היותושלנאשםנתוןתחתהשפעתושלאאלכוהולאוסםבעתביצועהעבירה;
הנאשםחסריכולתשלממשלהביןאתהמעשה, אתהפסולבואוחסריכולתלהימנעמעשייתהמעשה (להלן:תנאיהיעדרהיכולת); (ג) התנאיהשנימתקייםכתוצאהמהתקיימותושלהתנאיהראשון,קרי, קיומושלקשרסיביתביןשניהתנאיםהראשונים..." (שם, בסע' 18 לפסה"ד; ראו גם: ע"פ 7164/10 ג'אן, מיום 1.12.11, בסע' 12 לפסה"ד). לצורך הכרעה בטענה שלפיה נאשם הגיע למצב של "שכרות" ומילוי התנאים המצטברים הנדרשים לעיל, התבססה הפסיקה על עדויות לגבי כמויות האלקהוול ששתה נאשם או לגבי סימני שכרות בנאשם, עדויות מומחים לגבי מצב שכרותו, פעולות שביצע הנאשם ודברים שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו או לאחריו, זכרונם של הנאשם לגבי הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה, ועוד (ראו בסוגיה: ע"פ 7701/14 טייב דלעיל, בסע' 20 לפסה"ד; סטקלר דלעיל, בסעיף 63 לפסה"ד, ובע"פ 5266/05 זלנצקי מיום 22.2.07, בסע' 38 לפסה"ד). ודוק: גם במקרים שבהם הוכח כי בדמו של הנאשם נמצא חומר משכר, יהא ריכוזו גבוה אשר יהא, אין משמעות הדבר כי בהכרח הוא פעל במצב של שכרות. כמו כן, גם הוכחת השפעה על תפקוד אין בה די, שכן יש להוכיח שלאותו חומר משכר הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשה(ראה בע"פ 2454/02 טיקמן, מיום 12.12.05, בסע' 13 לפסה"ד). ולענין שכרות חלקית - בע"פ 6679/04 סטקלר נפסק: **"...לענין שכרות חלקית כהוראת סעיף 34ט(ה)...עולים מלשון הסעיף שלושה תנאים מצטברים לתחולת ההגנה: היותו של הנאשם נתון תחת השפעת חומר משכר בעת ביצוע העבירה (או תחת השפעתו של**

גורם מסמם כלשהו); אי-מודעותו של הנאשם לפרט מפרטי העבירה בשעת המעשה; וכן קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אי המודעות..." (ע"פ 6679/04 סטקלר, מיום 11.5.06, בסע' 52 לפסה"ד, וראו עוד בסוגיה: ע"פ 1474/14 פלוני, מיום 15.12.15, בסע' 84 לפסה"ד). עוד נפסק, בע"פ 7164/10 ג'אן: "...גם לטענה של שכרות חלקית, יש להניח תשתית ראייתית, והרף להוכחתה אף הוא רף גבוה מאוד... (כך, לדוגמה, בעניין רומנצקו נדחתה טענה לשכרות חלקית למרות היות הנאשם "שתוי לחלוטין ואחוז סחרחרת"). על מנת לחסות תחת כנפי הגנת השכרות החלקית, היה על המערער להניח תשתית ראייתית שהיה בה כדי להעלות ספק סביר ש"לא היה מודע בשעת מעשה לפרט מפרטי העבירה" ...אך המערער לא עמד בנטל... (ע"פ 7164/10 ג'אן, מיום 1.12.11, בסע' 17 לפסה"ד). זאת לא כל שכן בענייננו, כשאין אינדיקציה לכך שהנאשם היה "שיכור" (ולו חלקית) בעת שרצח, כמפורט להלן:

90. יישום המצב המשפטי דלעיל על טענתו של הנאשם בתיק זה להגנת השכרות (ולו הגנת שכרות חלקית): דין של טענות הנאשם לתחולת הגנת השכרות (ולו הגנת השכרות החלקית) בכלל, ולהיותו "שיכור" (ולו חלקית) בעת שהוא רצח את המנוחה בפרט, **להידחות**. בכלל זה, לא הובאו ראיות לביסוס טענות ההגנה בדבר הגנת השכרות הנטענת, גם לא לביסוס הגנת שכרות חלקית, וגם חווה"ד נ/8 ועדותו של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן, אין לקבלן. כאמור, על הנאשם, שטען לתחולת הגנת השכרות, כתנאי ראשון, להוכיח שהיה תחת השפעת חומר "משכר" **בשעה שרצח** את המנוחה, ולו ברמת הספק הסביר. **ואולם**, לפי הראיות, תנאי בסיסי זה לתחולת ההגנה הנטענת, לא הוכח, לא כל שכן **שלא הוכח במידה הנדרשת, כמפורט להלן:**

לפי הראיות - אין אינדיקציה לכך שהנאשם צרך בתקופה שקדמה לרצח סמים ו/או אלקוהול בכמות המרובה הנטענת ע"י ההגנה, וגם אין אינדיקציה לכך שהנאשם היה תחת השפעת אלקוהול ו/או סמים/חומר "משכר" אחר בעת שרצח את המנוחה:

91. הנאשם טען בתשובתו לכתב האישום (בקליפת אגוז): בעת שהרג את המנוחה, הוא היה תחת השפעת שילוב של כדורים פסיכיאטריים, אלקוהול וסמים ובמצב משפטי של "שכרות" [סע' 34ט(ב) לחוק העונשין], ועקב כך הוא היה חסר יכולת של ממש להבין את אשר הוא עשה או להימנע מעשיית המעשה (בעמ' 2, בסע' 6), ובזמן המעשה הוא סבל ממחלת נפש מסוג דכאון מג'ורי כרוני (סע' 5-6 לתשובה המשלימה לכתב האישום). **ואולם**, דין של טענות ההגנה **להידחות**: הובאו ראיות שלפיהן הנאשם, לכאורה, צרך אלקוהול וסמים באופן קבוע בתקופה שלפני יום הרצח (ראו בהודעתו של א.א. - ת/60ב, עמ' 9 שו' 9-14, שו' 32-33, ובעדותה בבית המשפט של עת/11 שלג - עמ' 49 לפר', שו' 11-18; וראו עוד מתוך עדויות בענין זה בסיכומי ההגנה - בסע' 59-60). **ואולם**, הנאשם **עצמו סתר** ראיות אלה, כשנשאל **והשיב - לגבי התקופה שקדמה להיכרותו עם דפנה: "ש...א.א. (עת/10 - ג'נ') שהוא חבר שלך אמר בחקירה שלו ב-ת/60ב' עמוד 9 שורה 32 33 זה בן אדם שצורך סמים ואלכוהול כבר 30 שנה...הוא 20 שנה מעשן חשיש הוא מת על אלקוהול...מה יש לך להגיד על זה? ת: מבחינת סמים הדבר הכי גרוע שעשיתי זה עישנתי סיגריה של חשיש של גראס אף פעם לא היה לי סמים קשים וכשמדובר על אלקוהול...אפשר לשבת ולשתות שתי כוסיות עראק בערב אבל אפשר לשבת ולגמור גם בקבוק שלם בערב..."** (עמ' 167 לפר', שו' 2-9); **לגבי התקופה שלאחר היכרותו עם דפנה: "ש...א.א. גם אמר ב-ת/60ב' עמוד 9 שורות 9 עד 17 שדפנה נכנסה לתמונה הוא (הנאשם - ג'נ') הפיל עליה את כל התיק ואמר שבגללה הוא אלקוהוליסט...מה יש לך להגיד על זה? ת: לפני כן לא הייתי אלקוהוליסט...כשהכרתי את דפנה גם לא נהפכנו לאלכוהוליסטים אלא...נהפכתי להיות חובב אלקוהול** זאת אומרת **חובב שתייה לא אלקוהוליסט...היו ערבים שבאמת שתיתי המון... (עמ' 167 לפר', שו' 18-24) ש...שלג** בן שטרית עדת תביעה מספר 11 העידה פה בבית משפט שבחדר האומנים בזמן שהיא הפיקה את הלהקה תמיד היה מלא סמים קלים ואלכוהול וסיפרה גם...שראתה בשעה 11 בבוקר בקבוק עראק ריק על שולחן ושה היה מאד שגרתי

בהופעות זה נכון? ת. לא זה לא נכון... כי לא היה אולי כן היה ואני לא זוכר... אני חושב שהיא מפרזה פה לגמרי אני לא בן אדם ששונה בבוקר אלכוהול אף פעם לא הייתי בן אדם ששונה בבוקר אלכוהול. אולי... היא ראתה קצת סמים קצת ג'וינטים של חשיש." (עמ' 168 לפר', שו' 8-1). ועוד הוסיף הנאשם והעיד: "...אני לא בן אדם ששונה המון בחיים... אני יודע מה זה לעשן ולשתות, אבל זה לא היה קרוב אליי. כיוון שהתעסקו בעולם של מסעדות אז מצאנו את עצמנו שותים בכמויות מעבר לרגיל. אני אפילו לא יודע מה זו הטענה הזו של שכרות..." (עמ' 172 לפר', שו' 26 עד עמ' 173 לפר', שו' 1). כך, דברי הנאשם עצמו לעיל בחקירתו הנגדית, אינם מתיישבים עם תיזת ההגנה בדבר שימוש רצוף ומסיבי (כביכול), באלכוהול ובסמים על ידו.

92. גם עת/8 יעל, שהכירה היטב את הנאשם, והיה לה קשר רצוף איתו כל השנים (ראו בהודעתה במשטרה ת/58א, עמ' 1, שו' 3-4), נשאלה והשיבה: "ש. אילן משתמש בסמים? ת. היה מעשן קצת גראס." (ת/58א, עמ' 2, שו' 51-52; בתמליל ת/58ב, עמ' 14, שו' 14-20; ראו ושימעו גם בדיסק עדותה של יעל במשטרה ת/58ג, מונה 33:05-33:19). **הא ותו לא לגבי שימוש של הנאשם בסמים. זאת ועוד: הנאשם מסר בבית המעצר, ביום 20.8.14**, שהוא: "שונה ויסקי כמעט כל יום כ- 100 מ"ל, במשך 6 חודשים אחרונים. שתייה אחרונה לפני 5 ימים. בנוסף משתמש בניס גאי, קלונקס, בנדורמין. במסיבות משתמש בקוקאין..." **ואולם** בהמשך נרשם שם לגבי הנאשם: "לא מגלה סימני תסמונת גמילה בולטים... למרות כל הסברים לגבי תסמונת גמילה, מסרב לקבל טיפול תרופתי." (ת/70, טופס "פרטי ביקור" מיום 20.8.14, בשעה 14:07). מידע זה מצטרף לדברי הנאשם עצמו לעיל, שלפיהם הוא לא צרך סמים ו/או אלכוהול במידה המרובה הנטענת ע"י ההגנה בתקופה שקדמה לרצח. ודוק: גם ד"ר גלזמן, מומחית התביעה, אמרה בחוות דעתה ת/68: "...שהנאשם הרבה להשתמש בחומרים פסיכו אקטיביים וככל הנראה היו לו הפרעות התנהגות על רקע שימוש בסמים ואלכוהול..." (עמ' 3). היינו, הנאשם השתמש בסמים ואלכוהול, אך שוב - לא צויין בחווה"ד ת/68 שהנאשם השתמש בכמות המרובה הנטענת ע"י ההגנה.

93. התנאי הראשון להגנה הנטענת לא מולא: מצבו של הנאשם במועד שבו בוצע הרצח - אין אינדיקציה לכך שהנאשם היה שיכור, גם לא חלקית: לא הובאה ראיה שלפיה בעת ביצוע רצח המנוחה, היה הנאשם תחת השפעת חומר משכר; אדרבא: לפי הראיות, במועד שבו הנאשם רצח את המנוחה, אין אינדיקציה לכך שהוא היה באותה עת תחת השפעת "חומר משכר", ואין אינדיקציה לכך שבאותה עת ניכרו בנאשם סימני השפעת חומר משכר בהתנהגותו; כך, במשטרה, הנאשם נשאל והשיב: "הנאשם: הכל קורה שם באיזשהו התקף של כדורים פסיכויטיים... חוקרת: לקחת כדורים באותו יום...? הנאשם: באותו יום... לא... חוקרת: אז לא לקחת כדורים... הנאשם: לא, אבל לקחתי כדורים... כל התקופה..." (ת/3א, עמ' 32, שו' 30 עד עמ' 33, שו' 2; ראו ושימעו גם בדיסק החקירה ת/3ב, מונה 1:10:00 - 1:10:24). "הנאשם: לקחתי בלילה לפני... חוקרת: מה לקחת בלילה... הנאשם: כדורי שינה כי אני לא נרדם... הייתי לוקח שניים... חוקרת: מה עוד לקחת? הנאשם: ציפרלקס..." (ת/3א, עמ' 34, שו' 4-16; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/3ב, מונה: 1:12:38 - 1:12:59). ועוד מפי הנאשם במשטרה: "ש. אמרת בעדות הקודמת שלך שביום המקרה שפגשת בדפנה אתה לא לקחת שום כדור? ת. כן. אולי עישנתי סיגריה אחת של ניס גאי. ש. הסיגריה שמצאנו בדירה הזו הסיגריה שאתה עישנת? ת. כן. ש. למה לא לקחת כדורים בבוקר המקרה? ת. כי קודם כל הייתי נורא שמח שהיא באה לבקר אותי וחופץ מזה את הכדורים הייתי לוקח לקראת הלילה..." (ת/5, עמ' 8, שו' 244-250; ת/5א, עמ' 3, שו' 23 עד עמ' 4, שו' 28; ראו ושימעו גם בדיסק החקירה במשטרה מיום 17.8.14 (יום מעצרו) - ת/3ב, מונה 1:10:00 - 1:10:24). כאמור, בעדות הראשית הנאשם העיד שבבוקר הארוע הוא עישן ניס גאי (עמ' 88 לפר', שו' 6-9). **ואולם, בבדל הסיגריה שנמצא בדירה ושאותו עישן הנאשם, לא נמצא סם מסוכן (ת/77, שני עמודים). כשעומת הנאשם עם ממצא זה, הוא העיד ש"יכול להיות שזו הייתה סיגריה רגילה." (עמ' 183 לפר', שו' 26), והנאשם העיד שהוא לא זוכר אם הוא עישן ניס גאי - "...אני לא ממש זוכר אם (הסיגריה שהנאשם עישן בבוקר - ג'נ' זה היה עם סם או לא." (עמ' 183 לפר', שו' 23-24). ודוק: גם הנאשם עצמו אישר בחקירתו במשטרה, שבבוקר**

יום הארוע הוא לא לקח שום כדור/סם - "חוקרת:...באותו יום שהיא מגיעה בעצם אתה לא לקחת שום כדור או שום נייס גאי, אלא רק לילה לפני. הנאשם: רק התעוררתי." [ת/א, עמ' 35, שו' 21-23; ראו ושימעו זאת, כולל תנועת ידו של הנאשם, בדיסק החקירה מיום 17.8.14 (יום מעצרו) - ת/ב, מונה 1:15:10-1:15:19].

94. זאת ועוד לענין אי התקיימות התנאי הראשון להגנת השכרות הנטענת - ה"קוקטייל" הנטען שהנאשם לא נטל/שתה בערב שלפני הרצח: הנאשם אישר בבית המשפט שהוא סיפר לפרופ' זלצמן שבליילה לפני הרצח הוא השתמש בקוקטייל שהוא אהב לעשות לעצמו ברגעי דכאון שזה נייס גאי בכמויות גדולות יחד עם קלונקס ומשקה חריף כלשהו (עמ' 177 לפר', שו' 5-7; ראו גם בעדותו של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן - בעמ' 227 לפר', שו' 3-6). **ואולם, במשטרה הנאשם לא** אמר גירסה כבושה זו, וכהסבר לכך הוא טען שלא שאלו אותו, והוא ענה למה שהם שאלו אותו (עמ' 177 לפר', שו' 11-12). **ואולם, אין** לקבל הסבר זה - הנאשם אמר במשטרה דברים גם כשלא שאלו אותו (ראו, למשל: ת/5, עמ' 2, שו' 2-5; עמ' 12, שו' 384-389; ת/7, עמ' 3, שו' 31-38). **ההגנה טענה** עוד בסיכומיה (בסע' 55) שהדברים שנמסרו לפרופ' זלצמן היו "פירוט" לדברים שהנאשם מסר במשטרה בהודעתו ת/3. **ואולם:** המידע לגבי ה"קוקטייל" הנטען שכביכול הנאשם השתמש ערב לפני הרצח, הוא מידע מהותי, פרטני, ולמיקרא ההודעה ת/3, הוא איננו מהווה פירוט לאמור בהודעה, ולא נמצא בה כלל. לא זו אף זו, אלא שהנאשם הגדיל עשות באישור גירסתו הכבושה דלעיל בבית המשפט, והעיד גירסה כבושה נוספת, ובלתי מהימנה: "...יום יום צרכתי את הדברים האלה את הקוקטייל הזה." (עמ' 177 לפר', שו' 14). **ואולם,** לא רק שבמשטרה הנאשם לא אמר זאת, אלא שגם לפרופ' זלצמן הנאשם אמר שהוא השתמש בקוקטייל "ברגעי דכאון ויאוש" (חוזה"ד נ/8, עמ' 10, שו' 6 מסוף העמוד), **ולא** יום יום כפי שהוא העיד כאמור, באופן בלתי מהימן בבית המשפט. על כן: די בעובדה שהנאשם לא הוכיח כלל את התנאי הראשון, הבסיסי, שלפיו הוא היה תחת השפעת חומר משכר (אלכוהול, סם) בעת רציחתו את המנוחה, כדי לשלול ממנו את תחולת הגנת השכרות (גם הגנת שכרות חלקית). למעלה מן הצורך אפוא, וכשהנאשם מואשם בחמורה שבעבירות, יבדקו בכל זאת להלן גם התנאים המצטברים הנוספים החיוניים לתחולת הגנת השכרות (גם הגנת שכרות חלקית) - טענות ההגנה בדבר חוסר יכולתו של הנאשם להימנע מעשיית המעשה ו/או אי-מודעות הנאשם לפרט מפרטי העבירה בשעת הרצח, וקשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אי המודעות הנטענת.

95. התנאי השני להגנת השכרות הנטענת - גם הוא לא מולא: לפי הראיות, אני קובע, שלנאשם היתה יכולת, בשעה שהוא רצח את המנוחה, להימנע מרציחתה, כמפורט להלן:

ראשית, כאמור, אין אינדיקציה לכך שהנאשם היה "שיכור" בעת שרצח את המנוחה, וממילא לא היתה, ולא אמורה אפוא להיות, כל מגבלה מצידו של הנאשם על יכולתו להימנע מרצח המנוחה.

שנית, הנאשם עצמו העיד במשטרה, כשנשאל והשיב: "חוקר:...אתה הבנת ואתה ידעת באותו רגע טוב מאד מה אתה עושה. מה...חבטה ראשונה ועד לחבטה...ועד לרגע שמצאנו אותך. וכל הזמן הזה היית במודעות מלאה...אתה בעצמך אמרת: "ידעתי שאני הורג אותה". הנאשם: כן, ידעתי שאני...חוקר: ובכל מכה שנתת, היית מודע לכל מכה כזאת...כי ידעת במכה, בכל מכה שהגיעה שאתה הורג אותה... נכון אילן ? הנאשם: נכון, נכון..." (ת/א, עמ' 20, שו' 28-38; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/ב, מונה: 02:38:25-37:37); ועוד מפי הנאשם, שנשאל והשיב: "ש. אתה הבנת טוב מאד מה אתה עושה מרגע שהתחלת לחבוט ועד לרגע שמצאנו אותך, אתה ידעת שאתה הורג אותה. ת. כן ידעתי שאני הורג אותה." (ת/5, עמ' 11, שו' 335-337); הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "ש. חוקר: בכל מכה שנתת...היית מודע בזה שאתה הורג אותה...גם היית מודע שאתה יכול להפסיק בכל רגע שאתה רוצה...להפסיק ולמנוע את המכה הבאה נכון? הנאשם: אה...כן. חוקר: כן. הנאשם: כן..." (ת/א, עמ' 23, שו' 23-33; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/ב, מונה: 16:41-40:54).

ועוד מפי הנאשם: "ש. חוקר: לא הפסקת להכות...לא אחרי אחד, לא אחרי שתיים לא אחרי חמש, המשכת להכות כשאתה אומר, אני מודע לכל מכה שאני נותן, זאת אומרת...הנאשם: אני מודע לזה שהיא...אני מודע לזה שאני רוצה... להרוג אותה ואז אני רץ להתאבד." (ת/5א, עמ' 23, שו' 36 עד עמ' 24, שו' 2; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 41:38-40:52). הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "חוקר: המשכת עד שוידאת שהיא מתה. עד שהיית בטוח שהיא מתה. זה המקרה...הנאשם: בסדר...זה באמת קרה. זה באמת ככה היה. מה אתה רוצה שאני... (ת/5א, עמ' 24, שו' 11-16; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 41:48-42:14). היינו, הנאשם, לפי דבריו שלו, פעל מתוך מודעות ושליטה בכל שלב של מעשיו במהלך רצח המנוחה, הנאשם בחר להמשיך ברציחתה, הנאשם בחר להשלים ליישם את החלטתו להמית את המנוחה, למרות שהנאשם יכול היה באותה מידה להפסיק ולא לעשות כן, כפי שהוא עצמו העיד לעיל. אדרבא: הנאשם בחר להמשיך להכות למוות את המנוחה עד שהוא וידא שהיא מתה, עד שהוא היה בטוח שהיא מתה.

שלישית, מומחה ההגנה פרופ' זלצמן נשאל והשיב: ש. אז אתה אומר שלמעשה לאור השיא של האירועים שהיו באותו יום הוא רצה לרצוח את המנוחה, הוא (הנאשם - ג'נ') הבין אבל לא יכול היה להימנע מזה, זה מה שאתה אומר? ת. זה לא מה שאני אומר. אני לא חושב שהנאשם תכנן רצח. אני חושב שהנאשם היה במצב נפשי פגיע מאוד וברגע מסויים, שבריר שניה הייתה לו החלטה שתיארת קודם "תמות נפשי עם פלישתים", הוא רצה ששניהם לא יהיו יותר..." (עמ' 240 לפר', שו' 7-11). מדבריו אלה של מומחה ההגנה עולה למעשה, שהנאשם רצה במותה של המנוחה, היינו לא רק שהנאשם לא היה חסר יכולת להימנע מרציחתה, אלא שהנאשם לא רצה להימנע מרציחתה. רביעית, הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "ש. כשאתה יוצא מהדירה אתה מבין שדפנה מתה? ת. כן. ש. אתה מבין תוך כדי המכות שאתה הורג אותה? ת. כן..." (ת/5, עמ' 6, שו' 165-162; וראו גם: ת/5א, עמ' 20, שו' 38-28; ת/7, עמ' 54, שו' 37 עד עמ' 55 שו' 13). היינו, הנאשם ידע מה הוא עושה, ידע מה גורמים מעשיו ומהי תוצאת מעשיו, וכפועל יוצא מהבנות אלה, הנאשם יכול היה אפוא גם להימנע ממעשיו, אך כעולה מדבריו שלו, כשהוא מבין שהוא הורג את המנוחה, הנאשם בחר להמשיך במעשיו, כשהוא מבין שבמכותיו (על ראשה) הוא ממית את המנוחה. על כן, לא רק שהנאשם לא היה חסר יכולת בשעה שרצח את המנוחה להימנע מעשיית המעשה, אלא שהיתה לנאשם יכולת זו להימנע מרציחת המנוחה, אך הנאשם רצה, הנאשם בחר, והנאשם פעל כדי לרצוח אותה (ראו עוד בענין יכולת הנאשם להימנע מרציחתה של המנוחה בפרק בהמשך, הדן באי תחולת "עונש מופחת").

96. אוסיף: הנאשם היה מודע היטב לכל פרטי העבירה שביצע בשעה שרצח את המנוחה; זאת ועוד וביתר שאת: היתה לנאשם כוונה תחילה לקטול את המנוחה, ולגרום, כלשונו, לעזיבתה (כביכול יחד איתו) את העולם הזה; כעולה מדברי הנאשם בחקירותיו במשטרה וגם בחלק מדבריו בעדותו בבית המשפט, הנאשם הבין את אשר הוא עושה, הוא ידע שהוא גורם במעשיו למות המנוחה, ויישם במעשיו את כוונתו התחילית ליטול את חייה (וממילא גם יכול היה להימנע מלרצוח את המנוחה); הפעולות העקביות והקטלניות במהותן שביצע הנאשם, היינו אחיזה בפטיש שראשו מתכת, ניצול שעת כושר לפני שהיכה את המנוחה בפעם הראשונה בראשה - כשהמנוחה נמצאת בגבה ("חצי סיבוב") אל הנאשם - הכאת המנוחה בראשה ורק בראשה, וזאת מספר פעמים בפטיש זה, כיסוי פניה של המנוחה בבד והמשך הכאתה מספר פעמים בראשה גם לאחר שנפלה ארצה - פעולות אלה מלמדות שהנאשם פעל בכוונה מכוון כדי לקטול את המנוחה, תוך שהוא הוציא לפועל את כוונתו זו שלב אחרי שלב בפעולותיו אלה, וכשהוא מודע היטב לכל פרטי העבירה שביצע בשעה שרצח את המנוחה. למען שלמות התמונה לענין אי התקיימות התנאי השני, אזכיר מדברי הנאשם עצמו:

97. בהודעתו מיום 17.8.14 (יום מעצרו) בשעה 23:35 - ת/3, הנאשם נשאל והשיב - מדוע הוא היכה בראשה

באמצעות פטיש - כדי שהיא והוא יעזבו את העולם ויסתלקו ממנו: "ש. אז למה לקחת את הפטיש? ת. היא אמרה לי שאני כמו זר אליה ושהיא לא יכולה לבלות 4 לילות איתי בצפת וזהו שהאהבה הזו נגמרה לגמרי...אמרתי שנינו מסתלקים מהעולם הזה...ש...המשכת שוב ושוב להלום בה בראשה, למה המשכת? ת...אני רציתי באותו זמן פשוט שנינו נעזבו את העולם הזה...ש...אתה צריך להבין שאתה מודה ברצח של דפנה בר ציון. ת. מה את רוצה אני לא טיפוס של שומר על זכות השתיקה..." (ת/3, עמ' 3, ש' 57 עד עמ' 4, שו' 79); כך חשופות לעין כל מודעות הנאשם לעבירה שביצע וכוונתו להמית את המנוחה.

98. בשחזור ת/4 מיום 18.8.14, הנאשם תיאר: "חוקר...ברגע שהיא רוצה לעזוב? (את הדירה - ג'נ') הנאשם:...הלמתי בראש שלה...בראש...אני לוקח את הפטיש...מכה פעם ומכה עוד פעם...היא... ממשיכה לעמוד...ואז היא נפלה לרצפה...שוכבת על הרצפה...היא שוכבת נתתי...שתי מכות...שלוש מכות ארבע...חוקר: אני מבין שכיסית את הפנים והכאת על הבד? הנאשם: כן...חוקר: אתה יכול להגיד כמה מכות הבאת? הנאשם:...אולי חמש, אולי שש מכות...חוקר: אמרת משהו בזמן שהכאת אותה? הנאשם:...אמרתי הרסת לי את החיים. הרסת לי את החיים..." (ת/4, עמ' 7, שו' 30-36; עמ' 10, שו' 27 עד עמ' 13, שו' 12); היינו - "סיבה" (לדידו של הנאשם), ותוצאה - הכאתו למוות את המנוחה.

99. בהודעתו במשטרה מיום 26.8.14 - ת/5, לעצם המכות שהוא נתן עם הפטיש בראשה של דפנה, הנאשם חזר ואמר: "...חמש שש שבע, אולי עשר?...כשהיא עומדת שתי מכות וכשהיא שכבה לא יודע אולי עוד 3, 4, 5 מכות..." (ת/5, עמ' 5, שו' 115-118; וראו גם: ת/7, עמ' 46, שו' 24 עד עמ' 47, שו' 23), ועוד נשאל הנאשם והשיב: "ש. וגם אמרת שבזמן הזה מהאוטו לבית שם החלטת ששניכם עוזבים את העולם הזה נכון? ת. כן זה משהו שעבר לי בראש...כן זה מה שהרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/5, עמ' 6, שו' 151-155; וראו גם את דברי הנאשם בעמ' 186 לפר', שו' 23-25, כשלא הכחיש את דבריו במשטרה)...ש. אז כל הזמן הזה עוד המשכת לחשוב שהיא לא יוצאת מהבית חיה גם כשהיא מסדרת לך את הבית? ת. נכון..." (ת/5, עמ' 6, שו' 160-161)...ש. כשאתה יוצא מהדירה אתה מבין שדפנה מתה? ת. כן. ש. אתה מבין תוך כדי המכות שאתה הורג אותה? ת. כן..." (ת/5, עמ' 6, שו' 162-165; וראו גם: ת/5א, עמ' 20, שו' 28-38; ת/7, עמ' 54, שו' 37 עד עמ' 55 שו' 13). "...היכיתי אותה רק בראש...היא הייתה בכלל עם הגב אל"י בפעם הראשונה." (ת/5, עמ' 7, שו' 216-220); "ש. אתה הבנת טוב מאוד מה אתה עושה מרגע שהתחלת לחבוט ועד לרגע שמצאנו אותך, אתה ידעת שאתה הורג אותה. ת. כן ידעתי שאני הורג אותה." (ת/5, עמ' 11, שו' 335-337). ועוד מפי הנאשם, שנשאל במשטרה (תמליל ת/5א) והשיב: "חוקר:...אתה הבנת ואתה ידעת באותו רגע טוב מאד מה אתה עושה. מה...חבטה ראשונה ועד לחבטה...ועד לרגע שמצאנו אותך. וכל הזמן היית במודעות מלאה...אתה בעצמך אמרת: "ידעתי שאני הורג אותה". הנאשם:...כן, ידעתי שאני...חוקר: ובכל מכה שנתת, היית מודע לכל מכה כזאת...כי ידעת במכה, בכל מכה שהגיעה שאתה הורג אותה...נכון אילן? הנאשם: נכון, נכון..." (ת/5א, עמ' 20, שו' 28-38; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 37:25-38:01).

100. ועוד מפי הנאשם בתמליל ת/5א: אני מודע לזה שהיא...אני מודע לזה שאני רוצה אה...להרוג אותה ואני רץ להתאבד..." (עמ' 24, שו' 1-2; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 41:32-41:38). היינו, הנאשם היה מודע לפרטי ההתרחשות שארעה ולפעולותיו כשהוא רצח את המנוחה, וגם מסיבה זו הוא אינו חוסה בצילה של הגנת השכרות, גם לא הגנת שכרות חלקית; כך למשל, פסק ביהמ"ש העליון בע"פ 6304/12 ספרונוב, מיום 26.1.15, (בסע' 50-51 לפסה"ד), בדברים היפים והקולעים לענייננו:

"...גם אם צרך המערער כמות מסוימת של אלכוהול, יש טעם בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה לא הייתה לשתיית האלכוהול כל השפעה על החלטתו של המערער להמית את המנוחה, תוך ביצוע הפעולות הנדרשות לשם השגת מטרה זו. עולה ממכלול הראיות, כי המערער פעל מתוך מודעות מלאה למעשיו, בעת ביצוע הרצח, ולאחריו... המערער זכר היטב כי הצטייד בסכין; כי הוציא את הסכין מכיסו עובר לביצוע הרצח; ותיאר בפרוטרוט לשוטרים כיצד הביא למותה של המנוחה, בכך שנתן לה "שלוש מכות עם הסכין". המערער זכר בנוסף כי לאחר הדקירה האחרונה, נותרה ידית הסכין בידו והוא השליכה ארצה. המערער אף הסביר את המניע למעשיו - באומרו כי ביצע את הרצח, כיוון שהרגיש כי המנוחה אינה מוכנה לחיות עמו, ואם היא לא תהיה שלו "אז לא של אף אחד". העולה מן המקובץ הוא, כי המערער היה מודע היטב לכל פרט מהפרטים המרכיבים את עבירת הרצח, וביצע את המעשה הנפשע בהיותו מודע למעשיו, ועל כן הוא אינו חוסה בצילה של הגנת השכרות החלקית. משנדחתה הגנתו של המערער בנושא השכרות חלקית, ונדחתה טענתו בדבר חוסר מודעותו למעשיו, המסקנה המתבקשת היא דחיית ערעורו של המערער על הרשעתו בעבירת הרצח."

מעשי הנאשם לאחר הרצח מעידים גם הם, שלא רק שהנאשם יכול היה להימנע מרציחתה של המנוחה, ולא רק שהוא היה מודע היטב לכל פרטי העבירה שביצע בשעה שרצח את המנוחה, אלא שכאמור, היה לנאשם רצון לגרום למות המנוחה, הוא בחר לממש רצון זה, והיתה לו כוונה תחילה לקטול את המנוחה:

101. הפעולות שהנאשם עשה לאחר שרצח את המנוחה - שטיפת הפטיש, זריקתו לחלל האכסון בדירה (בויידם), שטיפת הידיים, נטילת הפלאפונים, סגירת החלונות בדירה, השארת הפלאפון של המנוחה פתוח, השלכת כל אחד מהפלאפונים במקום אחר, ונטילת המחברות - פעולות אלו, כשלעצמן, מעידות על **צלילות הדעת, ידיעה והבנה של משמעות המעשים, ותכנון וביצוע של כל פעולה במקום ובעיתוי שבחר הנאשם** באופן שאינו עולה בקנה אחד עם טענת שכרות, גם לא שכרות חלקית, שבה כביכול היה שרוי הנאשם; זאת, לאור דברי הנאשם עצמו והסבריו לפעולות דלעיל שעשה אחרי שרצח את המנוחה, כשהוא מודע לפרטי התנהגותו ואף הסביר מדוע פעל כפי שפעל (ראו בסוגיה: ע"פ 1474/14 פלוני, מיום 15.12.15, בסע' 88 לפסה"ד) לגבי חלונות הדירה, הטלפון של המנוחה, הפטיש, ועוד:

102. הטלפון של המנוחה: בהודעתו במשטרה מיום 26.8.14 - 5/ת, נשאל הנאשם והשיב: "ש. למה לקחת את הטלפון של דפנה?... אמרת בחקירה הקודמת שלך שרצית לראות אם יש לה מישור ולכן לקחת את הטלפון שלה? ת. יכול להיות שזה מה שרציתי." (5/ת, עמ' 7, שו' 193-196; וראו גם: 7/ת, עמ' 57, שו' 4 עד עמ' 58, שו' 20). הנאשם העיד שיכול להיות שאכן הוא לקח את הפלאפון של המנוחה אחרי שהוא גרם למותה כדי שלא ימצאו את ההודעות שהוא כתב לה (עמ' 150 לפר', שו' 1-4), כשלדברי הנאשם היו בטלפון של המנוחה כל מיני הודעות שזה הפך להיות תעודת הזהות שלה (עמ' 200 לפר', שו' 18-20). "ש. למה זרקת את הטלפון של דפנה? ת. לא יודע... ש. אתה בעצמך אמרת שאתה יודע מה היכולות של המשטרה? ת. נכון להגיע לדירה מהר מאוד, תיארתי לעצמי שגם יחפשו את דפנה והמשאית והמספר טלפון..." (5/ת, עמ' 10, שו' 316-304). חלונות הדירה שבה בוצע הרצח: "...ש. החלונות בדירה...מתי סגרת? ת. אחרי, פחדתי שיראו מה קרה (לה - למנוחה - ג'נ')" (5/ת, עמ' 7, שו' 201-204; וראו גם: 7/ת, עמ' 59, שו' 12-13). הפטיש: הנאשם נשאל והשיב במשטרה: "ש. אתה היכית את דפנה עם הפטיש, מה עשית איתו אחרי? ת. זרקתי אותו לבוידם...ש. למה זרקת אותו לשם? ת...כדי שלא יראו אותו..." (5/ת, עמ' 8, שו' 257-262; 5/ת, עמ' 5, שו' 37-38; וראו גם: 5/ת, עמ' 10, שו' 23); "ש. אתה שטפת את הפטיש מהדם. ת. כן יכול להיות...שטפתי אותו...וזרקתי אותו ושטפתי את הידיים הרי

אני אצא החוצה עם הדם על הידיים... (ת/5, עמ' 9, שו' 276-289; ראו גם: ת/5א, עמ' 8, שו' 5-36; עמ' 9, שו' 38; עמ' 10, שו' 32-36); המחברות: בבית המשפט הנאשם הכחיש (עמ' 201 לפר', שו' 12-16), ואולם **במשטרה** הנאשם אישר שהוא **לקח את המחברות כדי להעלימן** (ת/5א, עמ' 18, שו' 37-38). ודוק: לאחר הרצח, הנאשם לא דיווח לאיש על מה שעשה, סגר את הדירה כשהמנוחה מוטלת בה ודמה ניגר, נטל עימו את החפצים דלעיל, ובמשך שלושה ימים הוא עבר במספר מקומות, ולא הסגיר עצמו למשטרה כמתבקש, אלא נעצר, בחלוף 3 ימים, ע"י המשטרה.

103. על כן: שרשרת הפעולות שהנאשם ביצע אחרי שהוא רצח את המנוחה, שנועדו להעלים ראיות, לעכב ולהקשות על חקירת המשטרה ולשבשה - וזאת כשבמשך שלושה ימים הנאשם עבר במספר מקומות ולא הסגיר עצמו למשטרה - מצביעות על כוונתו ומודעותו הן למעשה שעשה - רצח המנוחה, והן לכך שבכך הוא ביצע עבירה פלילית. בהקשר זה נפסק בע"פ 8739/12 מחאמיד (מיום 9.6.15), בדברים היפים לענייננו: "...דומה שזה עיקר: התנהגותו ופעולותיו של המערער מיד לאחר הרצח מעידים עליו שהיה בשליטה ובמודעות מלאה למעשיו. ובפרט, כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער ביצע מיד לאחר הרצח שרשרת פעולות שנועדו לטשטש או להעלים ראיות, פעולות אלה מצביעות על מודעות הן למעשה שעשה והן לכך שביצע עבירה פלילית..." (סע' 16 לפסה"ד).

104. בלי לגרוע מהאמור לעיל לענין אי התקיימות התנאים הראשון והשני להגנת השכרות (גם הגנת השכרות החלקית), הרי שהתנאי השלישי להגנה זו גם הוא לא מולא: לא התקיים קשר סיבתי בין החומר המשכר (כביכול) לבין (כביכול) העדר יכולתו של הנאשם להימנע מהרצח ו/או אי מודעותו לפרט מפרטי העבירה (כביכול). לפי ראיות שפורטו לעיל, לרבות כאמור דברי הנאשם עצמו, הנאשם רצח את המנוחה לא בגין היותו "שיכור" (גם לא שיכור חלקית) בעת הרצח, אלא לאור קנאתו וזעמו כלפיה, תסכול, קנאה וזעם שהצטברו אצל הנאשם, ולאור החלטתה שלא לתת הזדמנות נוספת לשיקום יחסיהם ולהיפרד סופית מהנאשם. למען שלמות התמונה, לענין אי התקיימות התנאי השלישי, אביא מדברי הנאשם עצמו, שכבר הובאו לעיל:

105. בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 17.8.14 בשעה 23:35 - ת/3, הנאשם נשאל והשיב: "...ביום חמישי...כל זה תלוי רק במילה של דפנה אם היא תגיד לי שכן ושנחנו חוזרים...ש. דפנה הגיעה אליך לבית שלך ברחוב בן עטר, מה קורה בדירה? ת...קיבלתי יחס מזלזל, יש לי שעתיים, בוא אני אעזור לך לקפל את הבגדים אבל אתה לא חוזר לבית, היא הודיעה לי בצורה קרה...שנחנו לא חוזרים להיות ביחד וממני היא ממשיכה לסופ"ש בצפת ושאלתי אם זה לבד והבנתי ממנה שזה לא ממש העניין שלי עם מי היא נוסעת, אמרתי בואי תצילי את היחסים האלה...היא אומרת אתה כבר לא חלק מזה. ואז אני מנסה לשכנע אותה ובגדול לא מצליח לי...היא ממהרת לסופ"ש שלה...ראיתי שזהו שהיא הולכת ונגמר הסיפור העצוב הזה וכל הארבעה חודשים שהמתנתי וחשבתי שכן מה שיקרה וקיוויתי ובמקום שהפער יצטמצם בינינו נהיתה זרות." (ת/3, עמ' 3, שו' 42-56).

106. דברים נוספים מפי הנאשם בחקירתו הראשונה דלעיל (17.8.14) מתוך התמליל ת/3א - "הנאשם: ... כעס מרובה. זה כעס שעבר את הגבול שלו...הרי את לא תכעסי סתם על בן זוג שלך...אתם תכעסו כי הצטבר אצלכם משהו. הצטבר איזה...מטען..." (ת/3א, עמ' 12, שו' 5-31). "הנאשם: ...זה התקף...אתה מקבל פיק לראש שהכעס שלך...עבר את הגבול..." (ת/3א, עמ' 37, שו' 13-14; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/3ב, מונה 01:18:50-01:19:02). "... (המנוחה - ג'נ') נכנסה לדירה די מזלזלת...חוקרת: היא נכנסת, היא כבר חסרת סבלנות. הנאשם: כן..." (ת/3א, עמ' 29, שו' 39 עד עמ' 30, שו' 17). "הנאשם: היא (המנוחה - ג'נ') באה

עם יחס מזלזל...של "אני ממחרת...ויש לי...שעתיים..." (ת/א, עמ' 63, שו' 27-29). "היא אמרה לי בצורה...קרה...שאנחנו לא חוזרים להיות ביחד..." (ת/א, עמ' 63, שו' 33 עד עמ' 64, שו' 4).

107. בשחזור ת/4 מיום 18.8.14, הנאשם תיאר את תחושותיו כמניע להכאתו למוות את המנוחה: הנאשם: "...אני הבנתי שזה בעצם הפעם האחרונה שאני...יכול בכלל ליצור את ההזדמנות הזאתי כדי... לדבר איתה, וזהו הבנתי שזה אבוד...אבוד לנו...ביקשתי שלפחות תיתן לזה עוד הזדמנות אחת...כדי להציל...את הזוגיות...חוקר: אז מה קרה? הנאשם: כשהבנתי שאין מה להציל כבר יותר היא לא... מעוניינת בזה...הבנתי שבגיל חמישים אני מפה מתחיל את החיים עוד פעם אין לי דפנה...הכאתי בה עם הפטיש..." (עמ' 4, שו' 26 עד עמ' 5, שו' 29). "חוקר: ...ברגע שהיא רוצה לעזוב? הנאשם: ...הלמתי בראש שלה..." (עמ' 7, שו' 30-33).

108. בתמליל ההודעה דלעיל במשטרה (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/א5, הנאשם הוסיף ואמר את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב: "חוקר: אז למה הרגת אותה? הנאשם: ...הרגתי...אתה מבין...שזה כבר...לא יהיה שום דרך חזרה...להיות ביחד...זה קשור לזוגיות, לאהבה...לי היא כאבה." (ת/א5, עמ' 28, שו' 25-33). בתמליל נוסף של ההודעה דלעיל במשטרה (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/7, הנאשם הוסיף ואמר את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב: "היא (המנוחה - ג'נ') מגיעה...בממש חוסר סובלנות כזה "טוב יאללה... אין לי זמן אני צריכה...עוד להגיע גם לצפת"...ראיתי שפשוט זה לא ממש הולך לכיוון של לשבת ולדבר... כל הזמן...במשך החודשים האלה...אני החזקתי...קצה של תקווה...שבאמת נוכל לדבר ובאמת היא עדיין אוהבת אותי, ובאמת עדיין חשוב לה..." (ת/7, עמ' 12, שו' 26-34). "...תקווה גדולה אספתי... שבאמת היא תבוא ואנחנו נשב ונדבר על דברים...וכן אני יצליח...לשכנע אותה..." (ת/7, עמ' 13, שו' 21-25). "הרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/7, עמ' 52, שו' 3). "חוקר: מה השגת בזה שאתה נותן לה מכה והיא מתמוטטת?...הנאשם: ...זה תסכול שהצטבר לי..." (ת/7, עמ' 63, שו' 31 עד עמ' 64, שו' 1; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א7, מונה: 2:09:22-2:09:51). בבדיקה פסיכיאטרית מיום 18.8.14, מומחה ההגנה פרופ' זלצמן כתב, בהתייחסו לנאשם: "בעת האירוע היה מוצף במחשבות קנאה וזעם כלפי המנוחה. חשב שהיא בוגדת בו עם גברים רבים." (נ/8, בעמ' 11, וראו גם בעמ' 12 לחוות הדעת נ/8).

109. בעדותו בבית המשפט - הנאשם נשאל והשיב בעדותו: "ש. אתה מסכים איתי שאם הייתה מסכימה לנסוע איתך לצפת, לא היית הורג אותה? ת. אני חושב שזה לא היה קורה לי. ש. עם כל הבלבול וכל הדכאון וכל הסמים? ת. נכון. כמו שאם היא לא הייתה מגיעה לדירה זה לא היה קורה..." (עמ' 189 לפר', שו' 18-21). (גם) בתשובותיו אלה לעיל הנאשם השמיט את הקרקע מתחת לטענותיו בדבר מצבו הנפשי ושכרות שבה כביכול הוא היה שרוי בעת הרצח, שהרי אלו לא אמורים להשתנות אם הוא והמנוחה היו נוסעים ביחד לצפת, ולפי דבריו לעיל הרי די בכך שהוא היה נוסע עם המנוחה לצפת כדי שהמתתה לא היתה מתרחשת.

110. על כן: לפי הראיות ולאור כל האמור לעיל, דין של טענות ההגנה, שלפיהן בשעה שהנאשם רצח את המנוחה הנאשם היה במצב של שכרות (ולו שכרות חלקית) - להידחות; לא התקיים בנאשם, אף לא ברמה של ספק סביר, סייג ה"שכרות" (גם לא סייג השכרות החלקית) שבסעיף 34ט לחוק העונשין. זאת ועוד:

גם בחוות דעתו של פרופ' זלצמן - נ/8 ובעדותו בבית המשפט, אין כדי לסייע לנאשם בטענותיו לגבי תחולה (כביכול) של הסייג של שכרות (גם לא שכרות חלקית) [ושל סעיף 300א(א) לחוק העונשין בדבר עונש מופחת מחמת הפרעה נפשית חמורה] - אין לקבל את חוות הדעת נ/8 ואת עדות מומחה ההגנה:

111. ותחילה, מתוך חוות דעתה של מומחית התביעה: עת/15 ד"ר רזניק מילה גלזמן, סגנית פסיכיאטר מחוז תל אביב, **ערכה חוות דעת** מיום 19.1.15 **אודות הנאשם - ת/68:** היא פסיכיאטרית משנת 2005. משנת 2009 עבדה כסגנית פסיכיאטר מחוזי במחוז דרום, ומשנת 2014 היא סגנית פסיכיאטר מחוזי תל אביב (עמ' 62 לפר', שו' 20-21). הנאשם נבדק על ידי בתאריך 7.1.15 (עמ' 1 לחווה"ד). **בחוות דעתה** כתבה **ד"ר גלזמן,** בין השאר (תמצית העיקר): **"...דין: מדובר בגבר בן 48, אשר אינו לוקה במחלה או הפרעה נפשית** במובן משפטי. הנבדק מתאר מצב רוח ירוד בתקופה של חצי שנה אשר קדמה לרצח, על רקע סכסוך משפחתי עם אשתו ושימוש בסמים. **למרות תלונותיו על תחושת דיכאון הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי, הלך לעבודה, נפגש עם אנשים.** באותה תקופה הוא הרבה להשתמש בחומרים פסיכו אקטיביים וככל הנראה היו לו הפרעות התנהגות על רקע שימוש בסמים ואלכוהול, הוא מתאר עצבנות, רגזנות, סף גירוי נמוך, עד להתפרצויות כעס וזעם אשר בעקבותיו אשתו ביקשה צו הרחקה. **בעניין אחריותו הפלילית של הנאשם: מבדיקתי עולה כי אין עדות שהנאשם היה שרוי במצב פסיכוטי בזמן ביצוע העבירה המיוחסת לו. לדבריו לקח אלכוהול וסמים בלילה ופעל תחת השפעתם. לפני שהשתמש בסמים הוא ידע את השפעתם על התנהגותו וידע ששימוש בסמים הוא אינו חוקי. להערכתי בזמן ביצוע העבירה הוא ידע להבדיל בין מותר ואסור, הבין משמעות את מעשיו וידע כי הוא עושה דבר האסור על פי חוק. הנאשם לא לקה במחלת נפש בעת ביצוע המעשה המיוחס לו בכתב האישום ולכן היה אחראי על מעשיו...מתוצאות הבדיקה הנוכחית לא ניתן למצוא כל סימנים לקיום מחלת נפש..."** (עמ' 3 לחווה"ד). (בפגישת רענון במשרדי התביעה ד"ר גלזמן צפתה בדיסקים של חקירות הנאשם והשחזור - עמ' 62 לפר', שו' 22-24).

112. מתוך חוות דעת ההגנה - נ/8 של פרופ' זלצמן, בהתייחס הן לטענות ההגנה בדבר שכרות, והן לטענות ההגנה בדבר עונש מופחת (בתמצית): פרופ' זלצמן מסכים עם רוב ממצאיה ומסקנותיה של ד"ר רזניק גלזמן (מומחית התביעה) פרט לקביעה כי הנאשם לא סבל מהפרעה (ההדגשה כאן ובהמשך בקו היא במקור - ג'נ') נפשית (עמ' 12 לחווה"ד). לדבריו, הנאשם סבל מהפרעה נפשית חמורה: דכאון מאג'ורי ובנוסף שימוש בסמים ואלכוהול. התרשמות פרופ' זלצמן היא, שמחלת הדכאון קדמה לשימוש המוגבר בסמים (עמ' 13 לחווה"ד). אחריות פלילית - לדעת פרופ' זלצמן הנאשם סבל טרם ובעת ביצוע הרצח ממחלת נפש לא פסיכוטית מסוג דכאון מאג'ורי. קיים לדעתו של פרופ' זלצמן ספק סביר לגבי יכולתו להימנע מהמעשה בעת ביקורה של המנוחה בביתו עקב מצבו הנפשי הקשה (עמ' 14 לחווה"ד). הנאשם סובל מדכאון כרוני ומתמשך בעטיו יכולתו להימנע מעשיית המעשה הייתה מוגבלת במידה ניכרת. הנאשם מתאים להגדרת "הפרעה נפשית חמורה" כמשמעותה בחוק העונשין ויכול להתאים לסעיף עונש מופחת [300א(א)] (עמ' 14 לחווה"ד). אם בית המשפט יבחר לקשור את מעשה הרצח לשימוש בסמים בלבד ולא לדכאון גם אז לא ניתן לראות את המעשה בנאשם מסוים זה, כרצח בכוונה תחילה (סעיף 34ט לחוק העונשין) (עמ' 15 לחווה"ד).

113. אין חולק על מומחיותו הרבה ועל ניסיונו המקצועי העשיר של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן (ראו גם בסיכומי ההגנה, בסע' 90-91). **ואולם,** מהנימוקים שיפורטו להלן, **איני מקבל את חוות דעתו ואת עדותו של פרופ' זלצמן בתיק זה,** שלפיהן (בתמצית): הנאשם סובל מדכאון מאג'ורי כרוני ומתמשך, בעטיו יכולתו להימנע מעשיית מעשה הרצח הייתה מוגבלת במידה ניכרת, לא ניתן לראות את המעשה שביצע הנאשם כרצח בכוונה תחילה (סע' 34ט לחוק העונשין), והנאשם מתאים להגדרת "הפרעה נפשית חמורה" ויכול להתאים לסעיף עונש מופחת [סעיף 300א(א) לחוק].

114. סדר ההתייחסות להלן: משפטית עסקין בשני מישורי התייחסות שונים - האחד הוא הסייג הנטען לעצם האחריות הפלילית לפי סע' 34ט לחוק - עשיית מעשה במצב נטען של שכרות (ולו שכרות חלקית), והשני הוא אם מורשע הנאשם בעבירת הרצח - דיון בטענת ההגנה לעונש מופחת, היינותחולה נטענת של סעיף 300א(א) לחוק. דבריי תחילה להלן, בהקשר לאי קבלת חוות דעתו נ/8 ועדותו של מומחה ההגנה, רלבנטיים ושימיים באותה מידה לשני

מישורי ההתייחסות דלעיל; בהמשך דבריי, תתפצל התייחסותי לטענת השכרות לחוד, ובהמשך לטענה בדבר עונש מופחת לחוד. **על כן, תחילה** אפרט נימוקים לדחיית חוות דעתו **נ/8** ועדותו של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן, **נימוקים שרלבנטיים ושימיים לשני** סוגי טענות ההגנה דלעיל - שכרות מזה, ועונש מופחת מזה - כדלקמן:

גירסת/אות הנאשם, ששימשו תשתית עובדתית לחוות דעתו ולעדויות של פרופ' זלצמן, אינן מהימנות ומטעות, וכפועל יוצא לא ניתן להסתמך על חווה"ד נ/8 ועל עדות מומחה ההגנה:

115. מספר פעמים בחוות דעתו פרופ' זלצמן קבע, שהוא התרשם שהנאשם "אמין"/"אמין מאד" (**נ/8**, עמ' 10, 11, 12). כך פרופ' זלצמן גם העיד בבית המשפט (עמ' 211 לפר', שו' 17-18; עמ' 212 לפר', שו' 27; עמ' 234 לפר', שו' 31 עד עמ' 235 לפר', שו' 1). פרופ' זלצמן השאיר, ובצדק, **לבית המשפט** להחליט בדבר משמעות הסתירות שבגירסת הנאשם (עמ' 227 לפר', שו' 16-17). ואכן, כמפורט לעיל, בחלקים מהותיים בעדותו בבית המשפט הנאשם נשמע ונראה **לא אמין**, וגירסתו/אותו **אינן מהימנות**. למען שלמות התמונה לענין אי אמירות הנאשם, אזכיר להלן, פרטנית, מספר **דברים מהותיים** שהנאשם טען בפני פרופ' זלצמן, שהם **בלתי מהימנים, ושאינן** לבסס עליהם מימצא, כשגם הם שימשו מסד עובדתי מטעה לחווה"ד **נ/8** ולעדויות של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן; גם מסיבה זו **אין** להסתמך עליהן, כשהתשתית העובדתית שלהן, בחלקים מהותיים הימנה, **איננה** מהימנה (ראו בסוגיה: ע"פ 6344/12 **בוגוסלבקי**, מיום 12.7.16, בסע' 52 לפסה"ד); כך, למשל, מתוך חווה"ד של פרופ' זלצמן:

116. הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן: "...בלילה טרם הרצח השתמש ב"קוקטייל" שאהב לעשות לעצמו ברגעי דכאון וייאוש: ניס גאי יחד עם כדורי קלונקס בכמויות גדולות, ומשקה חריף כלשהו." (**נ/8**, עמ' 10; ראו גם בעדות הנאשם בבית המשפט - עמ' 177 לפר', שו' 5-7). **ואולם**, כאמור, דינה של גירסת הנאשם **להידחות: א.** במשטרה הנאשם **לא** אמר זאת, וטען שלא שאלו אותו, והוא ענה למה שהם שאלו אותו. **ואולם**, הנאשם אמר במשטרה דברים גם כשלא שאלו אותו (ראו לעיל). **ב.** הנאשם הגדיל עשות בגירסתו הכבושה בבית המשפט, כשהעיד שהוא **"...יום יום צרכתי את הדברים האלה את הקוקטייל הזה"** (עמ' 177 לפר', שו' 14). **ואולם**, לא רק שבמשטרה הנאשם לא אמר זאת, אלא שכאמור, גם לפרופ' זלצמן הנאשם אמר שהוא השתמש בקוקטייל **"ברגעי דכאון ויאוש"** (חווה"ד **נ/8**, עמ' 10, שו' 6 מסוף העמוד), **ולא** יום יום. היינו, כאמור לעיל גם קודם בדבריי, **אין** אפוא ממש בסיפור ה"קוקטייל" שהנאשם כביכול השתמש בו בלילה טרם הרצח, כפי שסיפר לפרופ' זלצמן.

117. הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן: "בבוקר הרצח עיטן סיגריה אחת של ניס גאי..." (**נ/8**, עמ' 10). **ואולם**, דינה של גירסת הנאשם **להידחות: א.** בבדל הסיגריה שנמצא בדירה ושאותו עיטן הנאשם, **לא נמצא** סם מסוכן (**ת/77**). **ב.** כשעומת הנאשם עם ממצא זה, הוא העיד ש"יכול להיות שזו הייתה סיגריה רגילה" (עמ' 183 לפר', שו' 26), ועוד העיד הנאשם: **"...אני לא ממש זוכר אם (הסיגריה שהנאשם עיטן בבוקר - ג'נ') זה היה עם סם או לא."** (עמ' 183 לפר', שו' 23-26). גם הנאשם עצמו אישר במשטרה **שבבוקר יום הארוע הוא לא לקח שום כדור/סם - "חוקרת:...באותו יום שהיא מגיעה בעצם אתה לא לקחת שום כדור או שום ניס גאי, אלא רק לילה לפני. הנאשם: רק התעוררתי."** [ראו ושימעו זאת, כולל תנועת ידו של הנאשם, בדיסק החקירה מיום 17.8.14 (יום מעצרו) - **ת/3א**, מונה 1:15:11-19]. גם זהו אפוא בסיס עובדתי שגוי, מפיו של הנאשם לפרופ' זלצמן, לאמור בחווה"ד **נ/8**, ולמימצאה.

118. הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן: כשהמנוחה באה לדירה בבוקר של יום הרצח, פרץ ביניהם ויכוח, והם עלו לטונים גבוהים, ושניהם רבו, צעקו ובכו (**נ/8**, עמ' 10). **ואולם**: דינה של גירסת הנאשם **להידחות: במשטרה** הנאשם אמרשהיה דו שיח רגיל שהיא נוסעת לצפת (**ת/7**, עמ' 28 שו' 9-11) ואמר במפורש **שלא** היו עוד צעקות.

הנאשם התחמק והתפתל בחקירתו הנגדית בנסותו ליישב את הדברים, בהעידו: "...פרץ ריב, ויכוח...לא היו צעקות במובן צעקות...אני אמרתי לו (לפרופ' זלצמן - ג'נ')...היה ריב, בכי, צעקות... היתה מריבה...לא זוכר באיזה גובה של צעקות, לא יודע לענות על זה...צעקות שבאמת לא היו ואני לא דייקתי בדברים." (עמ' 193 לפר', שו' 26 עד עמ' 194 לפר', שו' 4; עמ' 189 לפר', שו' 1-6). גירסתו הבלתי מהימנה של הנאשם להעצמת סערת רוחו, נדחית אפוא.

119. הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן: במהלך הויכוח, גם המנוחה "אחזה בפטיש כי היו מסדרים ותולים את התעודות הפטיש עבר מיד ליד". (נ/8, עמ' 10). ואולם, דינה של גירסת הנאשם להידחות: א. כאמור, על הפטיש לא נמצאו טביעות אצבע של המנוחה אלא רק טביעת אצבע של הנאשם (ת/72, בעמ' 1). ב. הנאשם אמר במשטרה ואישר בבית המשפט שאין לו מסמרים בבית ולא ניתן היה לתלות תמונות (עמ' 185 לפר', שו' 21-15). ג. לפי הצילומים 31-39 ו-47 (ת/43ב), אין תמונה או תעודה תלויה על הקיר. כשעומת הנאשם בבית המשפט עם מידע זה, הוא שינה את גירסתו, והעיד: "...אני לא אמרתי לפרופ' זלצמן שתלינו תעודות, אלא שהתכוונתי לתלות את התעודות על הקיר, לא תליתי כי לא היו לי מסמרים... התכוונתי לקנות מסמרים." (עמ' 185 לפר', שו' 28-23). ואולם: בניגוד לעדותו דלעיל בבית המשפט, הנאשם כן אמר לפרופ' זלצמן שהוא, הנאשם, והמנוחה: "...היו מסדרים ותולים את התעודות..." (בחוה"ד נ/8, בעמ' 10, אמצע העמוד). ודוק: בדפי העבודה שלו - ת/78, פרופ' זלצמן הדגיש בקו את המילים "...גם היא החזיקה בפטיש..." (עמ' 5) - ללמדך שמידע מופרך ומטעה זה אף קיבל אצלו דגש כמידע חשוב, כפי שהוא עצמו העיד בבית המשפט: "...אני מניח שלפני חצי שנה כששמתי קו מתחת למשפט הזה חשבתי שהוא חשוב. אם שניהם השתמשו בפטיש כדי לתלות דברים על הקיר זה אולי מחזק את טענתו של הנאשם שהפטיש היה שם לצורך זה ולא כמו שעלול מיהו לטעון נרכש ככלי רצח, זו חשיבותו של הקו שמתחתי שם." (עמ' 230 לפר', שו' 19-13). וכאמור, המנוחה לא אחזה בפטיש, וגם המידע ה"חשוב" המופרך הזה שמסר לו הנאשם, הטעה את מומחה ההגנה פרופ' זלצמן, כחלק מהתשתית העובדתית השגויה שהובילה אותו להחליט בחוה"ד נ/8 לגבי הנאשם, כפי שהחליט.

120. פרופ' זלצמן ציין בחוות דעתו, כי "בצפייה בקלטות החקירה והשחזור הנאשם נשמע כן ואמין... כששאלתי (את הנאשם - ג'נ') מדוע הוא נטל את שני הטלפונים אמר שאינו יודע מה הסיבה." (נ/8, בעמ' 11-10). ואולם, דינם של דברי הנאשם, כמו גם התרשמותו של פרופ' זלצמן, להידחות (וזאת בנוסף למה שכבר פורט לעיל לגבי חוסר מהימנות גירסת/אות הנאשם): הרי הנאשם נשאל והשיב במשטרה: ש. למה זרקת את הטלפון של דפנה? ת. לא יודע...ש. אתה בעצמך אמרת שאתה יודע מה היכולות של המשטרה? ת. נכון להגיע לדירה מהר מאוד, תיארתי לעצמי שגם יחפשו את דפנה והמשאית והמספר טלפון... (ת/5, ע' 10, ש' 316-309). ועוד מפי הנאשם בעדותו בביהמ"ש: יכול להיות שאכן הוא לקח את הפלאפון של המנוחה אחרי שהוא גרם למותה כדי שלא ימצאו את ההודעות שהוא כתב לה (עמ' 150 לפר', ש' 4-1).

121. הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן: הוא "היה צופה בבלוגים של מתאבדים ובדק שיטות שונות להתאבדות." (נ/8, בעמ' 9). ואולם, הנאשם לא אמר זאת במשטרה. הנאשם טען בעדותו שהוא לא אמר זאת במשטרה כי הוא ענה לשאלות ששאלו אותו, ולא ענה מיוזמתו (עמ' 198 לפר', שו' 19-14). ואולם, דינה של גירסת הנאשם להידחות: ניתן להיווכח שחלקים מדברי הנאשם במשטרה נאמרו על ידו בלי שהוא נשאל קודם על כך (ראו, למשל: ת/5, עמ' 2, שו' 2-5; עמ' 12, שו' 389-384; ת/7, עמ' 3, שו' 38-31). גם לא נטען על ידי הנאשם שפרופ' זלצמן שאל אותו על כך, ולכן הוא אמר לו את דבריו לעיל. ודוק: בדפי העבודה שלו - ת/78, פרופ' זלצמן הדגיש בקו את המילים "...בלבולגים של מתאבדים/התאבדות..." (עמ' 2) - ללמדך שמידע מטעה זה מפי הנאשם, אף קיבל אצל פרופ' זלצמן דגש.

122. ודוק: בשלב שבו פרופ' זלצמן העיד בבית המשפט, כבר אמורה היתה ההגנה לדעת על סתירות מהותיות בגירסת הנאשם, כפי שהן פורטו לעיל. והנה, ההגנה **לא** ביקשה את התייחסותו של פרופ' זלצמן לאותן סתירות (ראו בפרוטוקול עדותו בבית המשפט - עמ' 206, 242 לפר'). והרי המידע שהנאשם מסר לפרופ' זלצמן - מידע שכאמור, בחלקים מהותיים הימנו **אינו** מהימן, ומטעה - מהווה גם הוא בסיס עובדתי מהותי לחו"ד **8/נ** ולעדויות של פרופ' זלצמן, שכאמור סמך (ואף סמך מאד), על אמינות הנאשם, אמינות **שהופרכה** כאמור, שוב ושוב (השוו בסוגיה: ע"פ 2098/08 **פרעוני ואח'**, מיום 28.12.11, בסע' 20 לפסה"ד).

אי קבלת חוות דעתו (8/נ) ועדותו בביהמ"ש של פרופ' זלצמן, לא רק בשל אי אמינות הנאשם, אלא כי הן אינן מסייעות להוכחת טענות ההגנה, ובחלקן הן אף מחזקות את טענות התביעה, הן לדחיית טענות ההגנה בדבר שכרות, והן לדחיית טענות ההגנה לעונש מופחת לפי סע' 300א(א) לחוק:

123. פרופ' זלצמן נשאל והשיב: **"ש. אתה מסכים איתי שאחד המאפיינים המרכזיים של דכאון מז'ורי זה ההתאבדות והנסיגות התאבדות? ת. מסכים."** (עמ' 214 לפר', שו' 31 עד עמ' 215 לפר', שו' 1). **ואולם:** הנאשם תיאר בגירסתו הבלתי מהימנה איומים/ניסיונות ההתאבדות שונים שעשה ולא צלחו (וטוב שלא צלחו - ג'נ') - ובהם, הודעתו למנוחה, מספר חודשים לפני שרצח אותה (**ת/17** עמוד 2, מסרון) - **"בקרוּב** אתאבד..." (וטוב שלא כך ארע - ג'נ'), ב - **ת/26**, במחברת, הנאשם כתב (בעמ' 8): **"את הולכת להיות אלמנה..."** (מה שלא ארע - ג'נ'), הנחת כדורים בצד כדי להתאבד (בעדותה של **ע/8** יעל - בעמ' 41 לפר', שו' 21-24), המידע הבלתי מהימן שמסר בבית המעצר שלפיו הוא **"ביצע** מספר נסיונות אובדניים טרם מעצרו" (**ת/70**, "טופס הפניית עצור" מיום 18.8.14 ו"גליון רפואי" מיום 18.8.14), וכביכול מחשבות ההתאבדות אחרי שרצח את המנוחה - החבל שנקרע (גם בעבר כשנתלה מוילון) כשנתלה מעץ (תליות שלא צלחו לטענת הנאשם), ועלייה לקומה 10 ורתיעה מלקפוץ (באין מפריע לעשות כן למעט רתיעת הנאשם עצמו לדבריו). **פרופ' זלצמן העיד בבית המשפט:** "יש פה אדם שעמד בקומה 10 ניסה לתלות את עצמו על עץ ועל וילון ובלע כדורים, כלומר 4 נסיונות אובדניים, הסיכון שלו להתאבד סטטיסטי הוא פי 37 מאדם שחושב על כך אך טרם ביצע נסיון כלשהו. כך שהערכת מסוכנות להתאבדות היא סכום של הבדיקה הנוכחית ועל היסטוריה של האיש." (עמ' 219 לפר', שו' 12-15). **ואולם,** אף **לא אחד** מ - **6** איומי ההתאבדות ו/או ניסיונות ההתאבדות הנתענים, לא צלח (וטוב שלא צלח - ג'נ'). ודוק: בדפי העבודה שלו - **ת/78**, פרופ' זלצמן הדגיש בקו את המילים **"...היה עושה נסיונות עם הוילון..."** (עמ' 2) ו**"...כתב מכתב פרידה ליעל..."** (עמ' 5) - ללמדך שקטעי מידע מסוג זה אף קיבלו דגש אצל פרופ' זלצמן, למרות כל שנאמר לעיל לגבי העדר "הממשות", בפועל (וטוב שכן - ג'נ') בענין איומים/ניסיונות ההתאבדות הנתענים.

124. **ועוד בנושא האיומים/ניסיונות ההתאבדות הנתענים ע"י הנאשם:** גם חברו הטוב של הנאשם - העד א.א. (**ת/59**, עמ' 1, שו' 12-13; **ת/59**, עמ' 1, שו' 2), אמר במשטרה **שהנאשם "הוא כולו מניפולטור"** (**ת/60**, עמ' 7, שו' 29-30). בנוסף: **שירה אליאס** (הודעתה מיום 21.8.14 - **ת/57** - גם ראייה זו הוגשה בהסכמה), בעלת תואר שני בפסיכולוגיה חברתית, ומטפלת (**ת/57**, עמ' 1, שו' 2), שהנאשם נפגש עימה, סיפרה שבמהלך הפגישה הנאשם **לא דיבר איתה על כך שהוא רוצה להתאבד והיא לא הבינה דבר כזה ממנו**. (**ת/57**; בתמליל ההודעה דלעיל - **ת/57**, עמ' 6, שו' 24-30 ובעמ' 8, שו' 22-8; דיסק ההודעה דלעיל - **ת/57**; המזכר **ת/57**). זאת ועוד: אמנם פרופ' זלצמן העיד שיש לנאשם **אישיות דכאונית**, והוא סבל **מהרבה התקפים דכאוניים** לא מטופלים (עמ' 218 לפר', שו' 6-7), **ואולם** הנאשם עצמו העיד בבית המשפט חד וחלק: **"...אני לא בן אדם דכאוני..."** (עמ' 180 לפר', שו' 1), **והדכאון שלו התבטא רק בזה שהוא רצה לשים קץ לחייו**. (עמ' 180 לפר', שו' 9 עד עמ' 181 לפר', שו' 2). אם כך הוא מצב הדברים מפי הנאשם עצמו, הרי **שנשמט הבסיס העיקרי** להיות הנאשם ב"דכאון מג'ורי", כנטען

על ידו ועל ידי מומחה ההגנה. ודוק: **עת/8**, יעל, שהכירה היטב את הנאשם, והיתה איתו בקשר רצוף כל השנים (ראו בהודעתה במשטרה **ת/58א**, עמ' 1, שו' 3-4), נשאלה והשיבה במשטרה: "ש. **הוא** (הנאשם - ג'נ') **היה שריו בדיכאון לאחרונה? ת. "קצת יאוש", היה לו קשה עם החלום שהתנפץ שיהיו הוא ודפנה יחד.**" (**ת/58א**, עמ' 2, שו' 41-42; ראו גם בתמליל **ת/58ב**, עמ' 11, שו' 16-18). הא ותו לא. **לא** דכאון (לכל היותר משבר הסתגלות/הפרעת הסתגלות על רקע הבעיות שהיו לנאשם עם המנוחה, והפרידה ממנה - ראו בעדות **ד"ר גלזמן** בבית המשפט בעמ' 69 לפר', שו' 10-11; עמ' 74 לפר', שו' 22-23; ראו גם: בעמ' 72 לפר', שו' 16-17), **לא** כל שכן **לא** דכאון מג'ורי (כנטען על ידי ההגנה), אלא **קצת יאוש**, כאמור בדבריה דלעיל של העדה יעל, שמכירה היטב את הנאשם (וראו עוד בסוגיה לעיל ולהלן).

125. שאלת הרגלי השימוש בסמים (וכמה בכלל) והרגלי שתיית האלכוהול (וכמה בכלל) ע"י הנאשם: פרופ' זלצמן נשאל והשיב: "**ש. אתה ביררת עם הנאשם על הרגלי השתייה שלו והעישון שלו בשנים האחרונות? ת. ד"ר גלזמן ואני מסכימים שהנאשם השתמש בחומרים. אני לא יכול לקבוע באיזה טווח של זמן** (עמ' 225 לפר', שו' 16-18)...**ש. האם כל אדם ששתמש באלכוהול ומשתמש בסמים במהלך חייו האם האבחנות האלה היו תקפות לגביו? ת. בוודאי שלא. יש קריטריונים של כמות, תלות, משך השימוש וההשפעה על התפקוד...**" (עמ' 225 לפר', שו' 12-14), "**...אין לי דרך לדעת במה השתמש הנאשם...**" (עמ' 226 לפר', שו' 23). **א. כעולה מדברי פרופ' זלצמן - לא** היו בפניו נתונים עובדתיים, מוכחים, אמינים, לגבי שתיית אלכוהול ושימוש בסמים ע"י הנאשם. **ב. פרופ' זלצמן** היפנה לעמדתה של **ד"ר גלזמן**, **ואולם בשונה** ממנו, **ד"ר גלזמן לא** סברה ששימוש בחומרים (לרבות אלכוהול) מקנה לנאשם זה הגנה שבחוק העונשין (לרבות שכרות חלקית), או זכאות נטענת לעונש מופחת [סע' 300א(א) לחוק], ובעדותה בבית המשפט **ד"ר גלזמן שללה זאת במפורש**, בהעידה **דברים כדורבנות**: "...כל התקופה הזו הוא השתמש בסמים ואלכוהול...בתקופה הזו הוא השתמש יותר. אני לא שוללת עניין שהיה לו משבר הסתגלותי על רקע בעיות עם אשתו, על רקע פרידה, על רקע סכסוך...אי רצון שלה להמשיך ביחסים, ברור שלא הרגיש שמח. אבל זה עדיין לא אומר שזו הייתה הגדרה של דכאון מז'ורי (עמ' 69 לפר', שו' 8-12)...הנאשם אמר שהוא השתמש בסמים ואלכוהול...ב-4 חודשים אחרונים לאחר שהוא נפרד מאשתו והוצא צו הרחקה והוא עבר לגור בנפרד, שימוש שלו בסמים ואלכוהול גבר בצורה ניכרת, אבל גם לפני הוא השתמש בסמים ואלכוהול וניהל אורח חיים בוהמי, זה מה שהוא אמר לי (עמ' 70 לפר', שו' 4-7)...כתבתי (בחווה"ד-ג'נ') **שהוא השתמש בחומרים פסיכואקטיביים...שימוש בקלונקס ובונדומין לא מעיד על קיום של הפרעה נפשית...אנשים שמכורים לחומרים זה לא מעיד שום דבר** (עמ' 71 לפר', שו' 14-16)...**הוא גם השתמש בסמים ואלכוהול**, זה גם לא מוסיף לבריאות הנפשית. לא היה לו קל, אבל זה עדיין לא אומר שהוא סבל מהפרעה חמורה עם פגיעה בשיפוט ובוחן מציאות (עמ' 72 לפר', שו' 14-16)...**זה לא בן אדם עם דכאון מז'ורי...**" (עמ' 73 לפר', שו' 16). דבריה של **ד"ר גלזמן** גם נתמכים בראיות דלעיל, לגבי פעילותו של הנאשם, **שהמשיך לעבוד, לתפקד, ליצור, להיפגש עם חברים, עם חברה חדשה, ועוד, כמפורט לעיל ולהלן. ג. זאת, לא כל שכן כאשר גם גירסת הנאשם בפני ד"ר גלזמן, שלפיה "לדבריו כאשר היא הגיעה (המנוחה לדירה - ג'נ'), עדיין היה בהשפעת סמים.**" (**ת/68א**, עמ' 2), הינה גירסה כבושה ובלתי מהימנה. ראשית, הנאשם **לא** אמר זאת **לא** במשטרה ואף **לא** בעדותו בבית המשפט. שנית, כאמור, מהודעת הנאשם עצמו במשטרה, עלה שאין אינדיקציה לכך שהוא היה תחת השפעת חומר כלשהו בעת ביצוע הרצח, כשנשאל והשיב: "ש. אמרת בעדות הקודמת שלך שביום המקרה שפגשת בדפנה אתה לא לקחת שום כדור? ת. כן. אולי עישנתי סיגריה אחת של ניס גאי..." (**ת/5א**, עמ' 8, שו' 244-250; **ת/5א**, עמ' 3, שו' 23 עד עמ' 4, שו' 28); בבדל הסיגריה שנמצא בדירה ושאותו עישן הנאשם, לא נמצא סם מסוכן (**ת/77א**, שני עמודים). כשעומת הנאשם בבית המשפט עם ממצא זה, הוא העיד ש"יכול להיות שזו הייתה סיגריה רגילה.", עוד העיד הנאשם: "**...אני לא ממש זוכר אם** (הסיגריה

שהנאשם עישן בבוקר - ג'נ') **זה היה עם סם או לא.** (עמ' 183 לפר', שו' 23-26). הנאשם עצמו אישר בחקירתו במשטרה, שבבוקר יום הארוץ, הוא לא לקח שום כדור/סם - "חוקרת:...באותו יום שהיא מגיעה בעצם אתה לא לקחת שום כדור או שום נייס גאי, אלא רק לילה לפני. הנאשם: רק התעוררתי." [ראו ושימעו זאת, כולל תנועת ידו של הנאשם, בדיסק החקירה במשטרה מיום 17.8.14 (יום מעצרו) - ת/א3, מונה 1:15:11-1:15:19].

126. השימוש בסמים ובאלכוהול של הנאשם קדם לדכאון הנטען, ולכל הפחות לא ידוע מה קדם למה: מומחית התביעה ד"ר גלזמן, קבעה בחוות דעתה ת/א68: "...הוא (הנאשם - ג'נ') הירבה להשתמש בחומרים פסיכו אקטיביים וככל הנראה היו לו הפרעות התנהגות על רקע שימוש בסמים ואלכוהול, הוא מתאר עצבנות, רגזנות, סף גירוי נמוך, עד להתפרצויות כעס וזעם אשר בעקבותיו אשתו ביקשה צו הרחקה." (עמ' 3). היינו, מהאמור לעיל עולה, שהשימוש בסמים ובאלכוהול קדם לדכאון הנטען על ידי הנאשם (שאינו דכאון מג'ורי, כאמור לעיל). כך גם העידה ד"ר גלזמן בבית המשפט - שהשימוש בסמים קדם לדכאון (עמ' 70 לפר', שו' 1-2). אומנם פרופ' זלצמן קבע בחוות דעתו נ/8 בשונה מד"ר גלזמן: "... התרשמתי שמחלת הדכאון קדמה לשימוש המוגבר בסמים." (עמ' 13; ראו גם בסע' 5-6 להשלמת התשובה לכתב האישום), ואולם מוקדם יותר בחוות דעתו נ/8, אמר פרופ' זלצמן, בין השאר: "...ההפרעה (דכאון מג'ורי - ג'נ') אינה נובעת מהשפעה ישירה (ההדגשה כאן ולהלן היא במקור - ג'נ') של חומרים כמו סמים ותרופות או מחלה גופנית כללית. הנאשם עונה לקריטריונים של ההפרעה ב-SDM. על פי דיווח שלו היא הייתה קיימת גם כשלא היה תחת סמים ואלכוהול והיא ממושכת..." (עמ' 13). פרופ' זלצמן הסביר בעדותו בבית המשפט: "...חומרים כמו אלכוהול וקנביס יכולים לגרום לדכאון קשה אולם אז הדי.אס.אם קורא לו בשם אחר, דכאון עקב שימוש בחומרים (היינו לא דיכאון מג'ורי כהפרעה נפשית חמורה - ג'נ')...במקרה הזה שמתי קו מתחת למילים "השפעה ישירה" כיוון שקשה לי לקבוע האם השימוש בחומרים קדם לדכאון או הדכאון קדם לשימוש בחומרים" (עמ' 214 לפר', שו' 25-28). היינו, לפי חוות דעתה ועדותה של מומחית התביעה, השימוש בסמים ובאלכוהול ע"י הנאשם קדם ל"דכאון" הנטען, ולפי חוות דעתו ועדותו של מומחה ההגנה, לבסוף הוא לא יכול היה לקבוע מה קדם למה. עולה אפוא שגם לפי מומחה ההגנה פרופ' זלצמן, לא ניתן לקבוע שהדכאון הנטען של הנאשם לא היה למעשה תוצאה של שימוש בסמים ואלכוהול על ידי הנאשם, ולמעשה השימוש בסמים קדם לתופעת הדכאון (כביכול) הנטענת על ידו.

127. הנאשם לא עשה שימוש בנניס גאי בבוקר היום שבו הוא רצח את המנוחה, וממילא אפוא אין בחוות דעתו ובעדותו של פרופ' זלצמן בענין זה כדי לסייע לו: בחוות דעתו נ/8, קבע מומחה ההגנה פרופ' זלצמן כך: "אם בית המשפט...יבחר...לקשור את מעשה הרצח לשימוש בסמים בלבד ולא לדכאון, גם אז לא ניתן לדעתי לראות את המעשה בנאשם מסוים זה כרצח בכוונה תחילה (סעיף 34ט' לחוק העונשין)...". (עמ' 15 לחווה"ד). ואולם, בעדותו בבית המשפט פרופ' זלצמן הבהיר: "...טעיתי שוב ונכנסתי לשדה משפטי שאין מתפקידי להיכנס אליו...יש לתת את הדעת שניס גאי יוצר תגובות לא צפויות כיוון שלמעשה בכל פעם שאתה משתמש בו אתה אולי משתמש בחומר אחר כך שאם אומרים שאדם השתמש בחומר והיה אמור לדעת מה יקרה כשישתמש בו ועל כן הוא אחראי למעשיו, לטעמי במקרה של נייס גאי קשה לטעון כך." (עמ' 227 לפר', שו' 26 עד עמ' 228 לפר', שו' 4). כאמור, לא רק שאין ראיה שלפיה הנאשם השתמש בנניס גאי בבוקר היום שבו רצח את המנוחה, אלא שבבדל הסיגריה היחיד שנמצא בדירה, כאמור לא נמצא בו כלל סם מסוכן (חוות הדעת - ת/א77), היינו, יש אפוא ראיה שלפיה הנאשם לא השתמש בסם בבוקר שבו רצח את המנוחה, לרבות גם לא בנניס גאי. כאמור לעיל, גם הנאשם עצמו אישר זאת בחקירתו במשטרה [ראו ושימעו זאת בדיסק החקירה מיום 17.8.14 (יום מעצרו) - ת/א3, מונה 1:15:11-1:15:19]. היינו, גם הניס גאי שלגביו התייחס פרופ' זלצמן לעיל בחוות דעתו נ/8 (ובעדותו), לא מסייע לנאשם, שלא השתמש בו לפני שהוא רצח את המנוחה.

128. ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 120): גם אנשים שמצויים במצב דכאוני יכולים לתפקד ברמה מסוימת, ומסוגלים לצאת לעבודה. דכאון אין פרושו אפסיות מוחלטת, הסתגרות בחדר חשך וניתוק כל מגע עם העולם החיצון, ולכן תיפקוד הנאשם בחודשים שקדמו לארוע לא שולל אבחנה של דכאון מג'ורי. **מומחה ההגנה פרופ' זלצמן** נשאל והשיב בהקשר זה: "ש...הנאשם המשיך להופיע בשלושה הרכבים...ערך חזרות, הוא ביקר באופן יום יומי חבר, הוא ביקר חבר אחר שלוש פעמים בשבוע, הוא הכיר מישהי אחרת, יצא איתה, הוא נפגש עם יעל יום לפני הרצח ותכננו תוכניות עתידיות בחודש יוני (ת/75, 3.6.14 - ג'נ') הוא פרסם...ת/75 שנפתחת סדנת מוסיקה שהוא מתכוון להעביר בה שיעורים. **איך כל הדברים האלה שציינתי בפניך עולים בקנה אחד עם אדם שסובל מדכאון מז'ורי שאחד הסימפטומים מעבר לירידה בתפקוד, אחד הסימפטומים המובהקים של דכאון מז'ורי זה חוסר חשק לעשות דברים, חוסר אנרגיה, יאוש, איך כל אלה עולים בקנה אחד עם האבחנה שלך? ת...חשוב לראות את התמונה כולה ולא להסתמך רק על נקודות מסוימות.** כיוון שהנאשם בכל התקופה הזו שהוא מופיע גם חושב על התאבדות, **תפקודו היום יומי ירוד, יש לו חבר אחד או שניים אבל זה כל האנשים שאיתם הוא בקשר, הוא מופיע,** אך אני רוצה להזכיר שהנאשם ראה בלהקה...בית והוא הרגיש מחוייב ללהקה הברירה הטבעית ואני חושב שגם אם היה בדרכו להתאבדות, אם שלמה בר היה קורא לו להופיע הוא היה עוצר להופיע ואחר כך קופץ אל מותו, זה הפרופיל שאני התרשמתי מהנאשם...**אני חושב שדכאונו היה גלוי לעיני כל מי שהכיר אותו** ובוודאי בעת הבדיקה אגב גם ד"ר גלזמן לא שללה את העובדה שהאיש סובל מדיכאון..." (עמ' 216 לפר', שו' 27 עד עמ' 217 לפר', שו' 19). **ואולם, מהראיות עולה, שלא ניתן לקבל את טענות ההגנה ואת עמדה זו של מומחה ההגנה:**

129. "התמונה כולה" כפי שכינה זאת לעיל פרופ' זלצמן, **מורכבת מפרטים.** ונאשם זה, שפרופ' זלצמן קבע בחוות דעתו שהוא סובל מהפרעה נפשית **חמורה של דכאון מג'ורי,** שחייב להיות אצלו - על פי חוות הדעת **נ/8** של פרופ' זלצמן עצמו - **מצב רוח ירוד רוב היום כמעט כל יום או ירידה בענין ובהנאה ברוב הפעילויות, רוב היום, רוב הימים, ובנוסף - עוד ארבעה קריטריונים** (ראו ב-נ/8, בעמ' 13), לפי הראיות **לא** זה היה מצבו של הנאשם כל עיקר, **ושלא** כטענת ההגנה בסיכומיה (סע' 120) לפי **הראיות לא** היתה אצל הנאשם רמת תיפקוד "נמוכה" בחודשים שקדמו לרצח: **ע/ת8** יעל סיפרה במשטרה (הודעתה מיום 17.8.14 - ת/58א, עמ' 1, שו' 9-8): "...נפגשתי איתו (עם הנאשם - ג'נ') ביום רביעי בבוקר (**יום אחד לפני רצח המנוחה - ג'נ') ודיברנו על ענייני העתיד, דיברנו דברים חיוביים, על הופעות קרובות, על הופעות שלנו, על ביבי אורינטל...**"; בנוסף, בניגוד למה שהנאשם אמר לרופא ד"ר הדי אליט שבדק אותו בחדר המיון בבית החולים אברבנאל יממה לאחר שנעצר - שהוא "**מסתגר בביתו ולא בקשר עם אף אחד**" (ת/69, עמ' 1, שו' אחרונה), ובניגוד לעדותו של הנאשם בבית המשפט - שהוא (כביכול): "**ניתקתי קשרים מאנשים, לא שמעו ממני קרוב ל-3 ארבעה חודשים...**" (עמ' 87 לפר', שו' 2-1), הרי שהעד א.א. אמר במשטרה **שהנאשם היה אצלו כמעט כל יום בתקופה האחרונה (ת/60ד, שורה 9). הנאשם אישר שהוא הגיע לעד א.א. (עמ' 157 לפר', שו' 13-17).** לא למותר להזכיר **שלא** הוכח שהנאשם צמצם את מספר חבריו, כנטען ע"י הנאשם. העד א.א. סיפר במשטרה: **חמישה ימים לפני הרצח הוא דיבר עם הנאשם על הקלטות מאד מוצלחות שהיו להם יחד, והוסיף: "שבוע שעבר הוא הקליט איתי...הוא היה איתי יום שלם."** (ת/59א, עמ' 1, שו' 14-17) - **הוא והנאשם הקליטו ביחד יום שלם אצל דעבול (הבסיס של הלהקה) (ת/59ב, עמ' 3, שו' 26-27).** **הנאשם אישר זאת** בעדותו בבית המשפט (עמ' 157 לפר', שו' 18-20). בנוסף, **העד א.א. סיפר שהם הופיעו יחד בערך פעם בחודש, והיו אמורים להוציא דיסק משותף (ת/60ד, עמ' 1, שו' 4-6).** **ע/ת9 שלמה בר** סיפר **שהוא התראה עם הנאשם פעמיים שלוש בשבוע ושהנאשם היה אצלו ערב לפני הרצח** (עמ' 43 לפר', שו' 25-31). **בניגוד לעדותו של הנאשם בבית המשפט שלפיה הוא היה יושב בדירתו, מנותק מחברים, "לא הייתי שם בקשר עם אף אחד"** (עמ' 142 לפר', שו' 14-15), **הרי שהנאשם עצמו אישר בעדותו את עדותו דלעיל של שלמה בר, וכן אישר שהוא היה אצל שלמה בר ערב לפני הרצח והם עשו חזרה במשך שעותיים וחצי עד שלוש** (עמ' 157

לפר', שו' 18-24). **עת/11 שלג העידה על הצלחתו של פרויקט "בייבי אוריינטל", על כך שחודש לפני הרצח נכנס סינגל לפלייליסט של גלגל"צ, והנאשם התייעץ איתה משפטית איך להגן על זכויותיו. לדבריה, נערך גם מפגש איתו ועם המנוחה והוא התעניין בשם של עורך דין (עמ' 49 לפר', שו' 23-28). ההופעות של הנאשם עם הברירה הטבעית - בחודש אפריל 2014 הנאשם הופיע 9 פעמים עם הלהקה, הנאשם הופיע גם עם בייבי אוריינטל, והיתה לו גם הופעה עם שלמה בר בקונצרט לסרט (בעדות הנאשם - עמ' 160 לפר', שו' 28 עד עמ' 161 לפר', שו' 11; ראו גם בעדותה של עה/1 יעל, בעמ' 253 לפר', שו' 5-7); ב-4.5.14 (כ-3 חודשים לפני הרצח - ג'נ') הנאשם כתב למנוחה - **ת/73** (עמ' 20) "גם אצלי התחושה קלה... **זיו הרפז...תודה ויום מוצלח**", הנאשם אישר שהוא ניגן איתו (עמ' 161 לפר', שו' 19-23); **ת/73** (עמ' 21) הנאשם כתב למנוחה "**גם אצלי דברים טובים מתפתחים..אוריינטוש**", וזאת ב - **4.5.14** (אותו יום). **הנאשם אישר שכך כתב** והוסיף "**...מאוד היה חשוב לי להראות לדפנה שאני מתאושש...**". **הנאשם אישר שיש אופטימיות** באמירה זו (עמ' 162 לפר', שו' 18-24).**

130. בניגוד לראיות דלעיל, הנאשם העיד באופן בלתי מהימן בבית המשפט, שהוא הפסיק לנגן - "אני ממש הפסקתי לנגן הגיטרה הייתה מולי במשך כל החודשים בעצם מאז שעברתי לסלמה אני לא פתחתי אותה לא לא ניגנתי לא פתחתי את הקייס...". (עמ' 162 לפר', שו' 29-30), "**לא נגעתי בגיטרה...הרגשתי שאין לי צורך לפתוח את הגיטרה...**" (עמ' 176 לפר', שו' 20-24). **ואולם**, הנאשם העיד גם אחרת, בהעידו שהוא **כן ניגן בהופעות** אך ורק עם שלמה בר (עמ' 163 לפר', שו' 1; פירוט ההופעות הובא לעיל). וכך הלאה - אחרי שהעיד שהוא לא זוכר, **הנאשם אישר בבית המשפט, שב-3.6.14 (כחודשים וחצי בלבד לפני שהוא רצח את המנוחה), הוא פרסם בפייסבוק הודעה שנפתחה סדנה למוסיקת עולם שבה ישלבו במפגשים שירים ושהוא יעביר את הסדנה** (עמ' 163 לפר', שו' 4-23; ראו במסמך מיום 3.6.14 - **ת/75**). אלה פרטים עובדתיים-ראייתיים שהוכחו, פרטים שמרכיבים תמונה עובדתית **שאיננה** מתיישבת עם טענות ההגנה והמומחה שמטעמה בדבר **דכאון מג'ורי**; לפי הראיות דלעיל, וגם לפי השכל הישר וניסיון החיים, לא ניתן לדבר גם **לא** על דכאון שאינו מג'ורי אצל הנאשם (לכל היותר "משבר הסתגלותי" על רקע הבעיות שהיו לו עם המנוחה והפרידה ממנה - ראו בעדות **ד"ר גלזמן** בביהמ"ש בעמ' 69 לפר', שו' 10-11; ראו גם בעמ' 72 לפר', שו' 16-17).

131. זאת ועוד: מבחינה משפטית, אין מדובר במחלה או הפרעה כביכול, שפגעה "משמעותית" ברוב תפקודי הנפש, ההתנהגות והתפקוד (ראו, למשל: ע"פ 1508/14 **חבני**, מיום 24.8.15, בסע' 42 לפסה"ד). התיפקוד החברתי והעסקי האקטיבי והמתמשך של הנאשם כעולה מהראיות דלעיל, **אינו** מתיישב עם אבחנה של "**הפרעה נפשית חמורה**" לענין טענת ההגנה לעונש מופחת (השוו בסוגיה: ע"פ 1508/14 **חבני** דלעיל, בסע' 40 לפסה"ד). אמנם פרופ' זלצמן העיד שיש לנאשם **אישיות דכאונית**, והוא סבל **מהרבה התקפים דכאוניים** לא מטופלים (עמ' 218 לפר', שו' 6-7), **ואולם** כאמור, הנאשם עצמו העיד בבית המשפט חד וחלק: "**...אני לא בן אדם דכאוני...**" (עמ' 180 לפר', שו' 1), **והדכאון שלו התבטא רק בזה שהוא רצה לשים קץ לחייו**. (עמ' 180 לפר', שו' 9 עד עמ' 181 לפר', שו' 2). לאור כל האמור לעיל, מסקנתי דלעיל בדבר העדר הפרעה נפשית אצל הנאשם כנטען על ידי ההגנה, לא כל שכן **לא** הפרעה נפשית "חמורה" אצל הנאשם, מקבלת אפוא משנה תוקף.

132. ועוד בענין תיפקודו התעסוקתי והחברתי התקין של הנאשם - פרופ' זלצמן נשאל והשיב: "ש. אתה ער לעובדה שהנאשם אישר בחקירתו הנגדית שלא היו לו מסמרים בבית ולפיכך לא יכול היה לתלות את התמונות בבית? ת. מה שאת מספרת כעת רק מחזק בעיני את הפרופיל של הנאשם שבקלות יכול לרכוש פטיש לתלות משהו על הקיר ולא לרכוש מסמרים. רמת הארגון שלו, הצורה שהדירה נראתה, הצורה שניהל את ענייניו הכספיים והאישיים, מעידים על אדם פסיבי, חסר יכולות של יוזמה וארגון, במצב נפשי קשה ועל כן אני לא מופתע מזה. ש. אני אומרת שאדם שנמצא בדכאון מז'ורי לא אכפת לו מכלום. הרי אמרת שהוא היה מוזנח ולא מעניין אותו כלום

ולא אוכל ולא שותה, ומעניין אותו לתלות תמונות? ת. מסתבר שכן ולדעתי זה לא שולל ולא מוכיח מצב של דכאון. אנשים בדכאון בפרץ של שעות או ימים להטיב את מצבם ועל כן הדי.אס.אם קובע שאתה עצוב רוב היום ולא כל הזמן" (עמ' 230 לפר', שו' 20-31). ההגנה גם היפנתה בסיכומיה (סע' 120) לדבריו של פרופ' זלצמן שהעיד בבית המשפט ש: "...העובדה שיצא להופיע אינה שוללת דכאון מז'ורי, ישנם אנשים רבים שממשיכים לעבוד יום מלא וסובלים מדכאון ופה מדובר רק על הופעות ולא על פעילויות רבות אחרות שהיה עושה בעבר." (עמ' 213 לפר', שו' 29-31). ואולם, ראשית, כאמור לעיל, לפי הראיות הנאשם לא רק המשיך להופיע אלא המשיך ותיפקד בפעילויות מקצועיות נוספות בתחומים שונים, וגם תיפקד חברתית, כמפורט לעיל. שנית, תשובותיו דלעיל של פרופ' זלצמן, שניתנו כפי שניתנו על אף כל המידע הראייתי-עובדתי המוכח דלעיל, לגבי תיפקודו המתמשך, השוטף, המקצועי, החברתי והזוגי של הנאשם במישורי חייו השונים, עוררו קושי - שהרי כעולה מהראיות דלעיל, הנאשם לא היה כלל ועיקר "פסיבי", ולא היה כלל ועיקר "חסר יכולות של יוזמה וארגון", ואין ראייה שלפיה לסביבתו דלעיל היה קושי בעל משמעות בתיפקוד איתו. שלישית ניתן לומר, שקבלת עמדת מומחה ההגנה ותשובותיו לעיל, פירושה, שלכאורה כל הטוען להפרעה של דכאון מג'ורי למעשה בכל מקרה תתקבל טענתו זו, בין אם התנהגותו ואורח חייו המעשיים במישורים השונים מלמדים על הפרעה חמורה כזו, ובין אם לאו, כנאשם, וזאת ללא כל קשר למידע ראייתי-עובדתי רלבנטי, לגבי האופן התעסוקתי והחברתי שבו הוא חי, וממשיך לחיות, את חייו (השוו ככלל בסוגיה: ע"פ 8287/05 בחטרזה, מיום 11.8.11, בסע' 29 לפסה"ד). רביעית, אומנם לא מן הנמנע, כדברי פרופ' זלצמן מומחה ההגנה, שאדם, גם אם הוא לוקה בדיכאון, לא בהכרח יצטייר ככזה כלפי חוץ ויהיה מסוגל להתנהל יחסית באורח תקין במישורי חייו השונים, ולא לשבת ספון כל העת בביתו. ואולם, במצב כבענייננו - שבו השאלה שיש לברר היא מה היה מצבו הנפשי של הנאשם בזמן נתון, הרי שתיפקודו המתמשך, השוטף, המקצועי, החברתי והזוגי של הנאשם במישורי חייו השונים כמתואר לעיל, יוצר חזקה עובדתית ו/או סברה, שלפיה מצבו של הנאשם לא היה כנטען על ידי ההגנה, וכפועל יוצא זו עוד ראייה לכך שהוא לא היה שרוי בדיכאון, לא כל שכן לא דיכאון מג'ורי. הנטל הינו על ההגנה לשכנע ולהסביר את היעדר ההלימה הנ"ל, וכמפורט לעיל - היא לא עמדה בנטל זה.

133. בהקשר לתיפקודו של הנאשם, פרופ' זלצמן הזכיר את עמדתה של ד"ר גלזמן, ומלוא עמדתה היתה בחוות דעתה **ת/68** וכפי שהיא העידה בבית המשפט: **"...לא מדובר בהפרעה נפשית חמורה ולא מדובר בדכאון מז'ורי, אפילו והיה מדובר בדכאון מז'ורי כתוב ללא תסמינים פסיכויטיים ואז אין מדובר בהפרעה נפשית חמורה (עמ' 68 לפר', שו' 11-13)...דכאון לא נחשב הפרעה נפשית חמורה (עמ' 68 לפר', שו' 19-20)... אני לא התרשמתי מקיום של דכאון מז'ורי (עמ' 68 לפר', שו' 23)...בן אדם (הנאשם - ג'נ') מספר לי שהוא ממשיך לעבוד, הוא סיפר שהיה לו קשה לתפקד אבל המשיך לעבוד, ניגן בלהקה, נפגש עם חברים...אני לא שוללת עניין שהיה לו משבר הסתגלותי על רקע בעיות עם אשתו, על רקע פרידה, על רקע סכסוך, גירושין שהם מתקדמים על אי רצון שלה להמשיך ביחסים, ברור שלא הרגיש שמח. אבל זה עדיין לא אומר שזו הייתה הגדרה של דכאון מז'ורי (עמ' 69 לפר', שו' 7-12)...ברור שהוא לא היה שמח, היה לו קשה, הוא נפרד מאשתו שהייתה מליונרית וזה היה לו קשה, הוא מאוד אהב אותה ולא הצליח להחזיר אותה, לא היה לו קל, הוא גם השתמש בסמים ואלכוהול, זה גם לא מוסיף לבריאות הנפשית. לא היה לו קל, אבל זה עדיין לא אומר שהוא סבל מהפרעה חמורה עם פגיעה בשיפוט ובוחן מציאות. כל מה שאתה מספר מעיד על זה שהוא היה במשבר על רקע פרידה מאשתו (עמ' 72 לפר', שו' 12-17)...זה לא בן אדם עם דכאון מז'ורי, גם נניח מדברים בדכאון מז'ורי...דכאון מז'ורי עדיין אין פגיעה בשיפוט ובבוחן המציאות. זה מה שקובע..." (עמ' 73 לפר', שו' 16-17). עמדתה המקצועית והנמקתה הבהירה של ד"ר גלזמן, מקובלות עלי; הן נתמכות היטב בראיות המגוונות דלעיל (לרבות בענין המשך תיפקודו התעסוקתי והחברתי התקין של הנאשם), הן ברורות ומשכנעות, ומעבר לדרוש - הן גם מתיישבות עם השכל הישר, ההגיון וניסיון החיים.**

134. חלק מדבריו של פרופ' זלצמן בעדותו בבית המשפט מחזקים את גירסת התביעה - פרופ' זלצמן עצמו העיד בבית המשפט: "הנאשם לטעמי ביצע את העבירה באופן דומה יותר למקרים של רצח והתאבדות שמוכרים לנו מאשר לרצח בלבד או הריגה. הנאשם היה לדעתי במצב של "תמות נפשי עם פלישתים" כלומר, מצב רגשי המוכר לנו מקבוצות מסויימות באוכלוסיה שבהם אדם מעדיף לקחת את חייו יחד עם חיים של אחרים ובה הפרופיל שלו שונה מרוצח או אדם ההורג מתוך חמת זעם נקודתית ללא החלק האובדני." (עמ' 215 לפר', שו' 6-10). ועוד מפיו של פרופ' זלצמן באותה רוח: "אני חושב שהנאשם היה במצב נפשי פגיע מאוד וברגע מסויים, שבריר שניה הייתה לו החלטה שתיאירתי קודם "תמות נפשי עם פלישתים" הוא רצה ששניהם לא יהיו יותר." (ההדגשות שלי - ג'נ'; עמ' 240 לפר', שו' 9-11). ואכן, לפי הראיות (וכפי שטוענת התביעה), הנאשם תכנן לרצוח את המנוחה בכוונה תחילה, ובד בבד דיבר על (כביכול) התאבדות שלו, שאת החלק הזה בתוכניתו, הוא לא מימש (וטוב שכך), אם בכלל הוא התכוון לממש. כאמור, שוב ושוב, ובמילים דומות, הנאשם עצמו אמר: "...הרגשתי שאנחנו (הוא והמנוחה - ג'נ') באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/5, עמ' 6, שו' 151-155).

135. על כן: לפי הראיות ולאור כל האמור לעיל, לא התעורר בעניינו של הנאשם ספק, לא כל שכן שלא התעורר בעניינו ספק סביר בענין תחולת הסייג בדבר שכרות; אני דוחה את טענות ההגנה שלפיהן בשעה שהנאשם רצח את המנוחה הוא היה במצב של "שכרות" גם לא "שכרות חלקית", וקובע שלא התקיים בעניינו של הנאשם סייג ה"שכרות" וההגנה הכרוכה בו, שבסעיף 34ט לחוק העונשין. כמפורט לעיל ולהלן, הוכח אפוא גם היסוד הנפשי הדרוש לעבירת הרצח - הנאשם גרם בכוונה תחילה למותה של המנוחה. כאמור, האמור לעיל רלבנטי וישים גם לענין אי קבלת חוות דעתו 8/ ואי קבלת עדותו של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן בכל הקשור גם לטענות ההגנה בדבר עונש מופחת; לגבי דחיית טענות אלה, אוסיף ואפרט בהמשך, לאחר הפרק הבא העוסק בפירוט היסודות המשפטיים של עבירת הרצח, שמולאו אף הם:

יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, שהוכחו עובדתית בראיות כנדרש בפלילים, אף התקיימו ומולאו מהבחינה המשפטית במידת הוודאות הנדרשת בפלילים:

136. תחילה - לפי הראיות ולאור כל האמור לעיל, אלה המימצאים העובדתיים שהוכחו כנדרש בפלילים לענין עבירת הרצח שביצע הנאשם: הנאשם ודפנה בר ציון (להלן: המנוחה), נישאו בשנת 2012. החל מכחצי שנה לאחר נישואיהם ואילך, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם שלוו בהרמות קול מרובות, שבירת חפצים, איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב של המנוחה בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה ובאמצעות שליחת מסרונים, גדושי חרפות וגידופים, השפלות ומסרים מאיימים. בעקבות החרפת ביטויי האלימות ועלייה בתדירותם, ועל רקע גילויי הקנאה מצד הנאשם שגרמו למנוחה חשש ממשי מפניו, ולבקשת המנוחה, הוצא נגד הנאשם, ביום 1.4.14, צו הרחקה, אשר הוארך. לאחר הוצאת צו ההרחקה, עברו הנאשם והמנוחה להתגורר בנפרד זה מזה. בתאריך 14.8.14, בשעה 10:30 לערך, הגיעה המנוחה לדירת הנאשם לפי בקשתו. במהלך שהייתם בדירת הנאשם, פרץ ויכוח בין הנאשם למנוחה על רקע דברי המנוחה באותו מעמד בדבר סיום הקשר הזוגי ביניהם, בעוד שהנאשם קיווה לשקם את הקשר, ואף הציע להצטרף אל המנוחה לבילוי משותף בדירתה בצפת, הצעה שנדחתה על ידי המנוחה. הנאשם חש קיפוח, תסכול וזעם רב, וגמלה בלבו החלטה לגרום בכוונה תחילה למותה. לשם כך נטל הנאשם פטיש ברזל, התקרב אל המנוחה שפנתה לעבר דלת הכניסה, כשהיא לא רואה את מכת הפטיש הניחתת עליה, והנאשם הלם באמצעות הפטיש בחוזקה בראשה של המנוחה פעמיים, עד שנפלה. בעוד המנוחה שרועה על הרצפה, כיסה הנאשם את ראשה בבגד, והמשיך להלום בראשה באמצעות הפטיש עוד מספר פעמים. כתוצאה ממכות הפטיש שהנאשם היכה בראשה של המנוחה, נגרמו למנוחה שברים וחבלות מרובות בראשה שגרמו לנזק חמור למוחה, והביאו למותה של המנוחה. במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם למותה בכוונה תחילה של המנוחה.

היסודות המשפטיים של עבירת הרצח התקיימו משפטית, אף הם במידת הוודאות הנדרשת:

137. סע' 300(א)(2) לחוק העונשין קובע כי אדם הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם יואשם בעבירת הרצח (ראו ע"פ 2544/12 **פטאפאה**, מיום 4.8.14, בסע' 10 לפסה"ד), ודינו יהיה מאסר עולם חובה, וזו לשון הסעיף:

300. "א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ...

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם..."

היסוד **העובדתי** בעבירת הרצח הוא גרימה למותו של אדם; היסוד **הנפשי** דורש כי גרימת המוות תיעשה בכוונה תחילה, ובין שני היסודות הללו נדרש קשר סיבתי, משפטי ועובדתי, בין התנהגות הנאשם לבין מות הקורבן (ע"פ 6304/12 **ספרונוב**, מיום 26.1.15, בסע' 35 לפסה"ד). היסוד העובדתי הוכח, שהרי הנאשם **מודה שגרם בהתנהגותו למותה של המנוחה** (ראו בסע' 17 לסיכומי ההגנה).

היסוד הנפשי:

138. כאמור, היסוד הנפשי בעבירת הרצח הינו "כוונה תחילה" של אדם להביא למותו של אחר והוא טומן בחובו שלוש דרישות: החלטה להמית, היעדר קנטור והכנה, כאמור בסע' 301(א) לחוק העונשין:

301. "א) לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו,

והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בניסבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את

תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו."

יסוד ההחלטה להמית:

139. יסוד זה כולל שני רכיבים: האחד, צפייה של גרימת התוצאה הקטלנית; והשני, רצון או שאיפה להשגת התוצאה הקטלנית (ע"פ 7620/11 **מסיכה**, מיום 27.7.14, בסע' 27 לפסה"ד; ע"פ 3834/10 **והבה**, מיום 6.3.13, בסע' 132 לפסה"ד). אין הכרח כי ההחלטה להמית תקון בליבו של הנאשם במשך זמן פלוני, אלא **די כי בעת האירוע או ממש בסמוך לו נתקבלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית** (ראו ע"פ 1159/13 **מיכלוב**, מיום 6.1.16, בסע' 19 ואילך לפסה"ד; ע"פ 2507/11 **אוסקר**, מיום 30.9.13, בסע' כ"ב לפסה"ד). נקבע בפסיקה לא אחת, כי **ההחלטה להמית עשויה להתגבש כתגובה ספונטנית רגעית**, ולאו דווקא לאחר מחשבה ותכנון מוקדמים. בהקשר זה, יפים הדברים שנקבעו בע"פ 512/89 **דניאלס**, ולפיהם: "החלטה כזו יש שהיא נרקמת ומתגבשת לאורך זמן, נדבר על גבי נדבר, עד שהכוונה מתממשת במעשה גרימת המוות, **ויש שהיא מתגבשת כהרף עין, בשל התרחשות או הלך נפש שהתהוו סמוך למעשה עצמו.**" (ע"פ 512/89 **דניאלס**, מיום 7.3.91, בסע' 10 לפסה"ד; ע"פ 2202/08 **פסקו**, מיום 7.3.12, בסע' 41 לפסה"ד). ועוד נפסק בהקשר זה בע"פ 624/89 **יחזקאל**: "**...העובדה שההחלטה (להמית - ג'נ') צומחת מתוך חמת זעם או להט הרגע, אין בה אף היא כדי להפחית מקומה...**" (מיום 6.6.91, בסע' 9 לפסה"ד).

140. בהקשר זה, על מנת להתחקות אחר מחשבותיו ורחשי ליבו של הנאשם, בית המשפט יסיק זאת מכלל נסיבות העניין ומהתנהגותו של הנאשם (ע"פ 5706/11 **רון**, מיום 11.12.14, בסע' 124 לפסה"ד). כך, התפתחה "חזקת הכוונה", לפיה אדם מתכוון בדרך כלל, לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון:

"...לנוכח הקושי האינהרנטי להתחקות אחר נבכי נפשו של הנאשם, התפתחה...הגישה, לפיה ניתן להתבסס על "חזקת הכוונה", אשר גורסת כי אדם מתכוון, בדרך כלל, לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו..." (ע"פ 8107/10 **עזר**, מיום 9.9.13, בסע' 24 לפסה"ד; ראו גם בסוגיה: ע"פ 1902/10 **אדרי**, מיום 7.1.13, בסע' 10 לפסה"ד).

141. "חזקת הכוונה" איננה חזקה חלוטה, ובידי הנאשם האפשרות להפריכה בין על ידי הבאת ראיות אובייקטיביות נוגדות ובין על ידי מתן הסבר מתקבל על הדעת שיהיה בו כדי לעורר ספק סביר בכוונה העולה באופן טבעי ממעשיו (ראו: ע"פ 1310/12 **שוורצמן**, מיום 3.11.14, בסע' 33 לפסה"ד; ע"פ 4655/12 **אדרי**, מיום 29.9.14, בסע' 30 לפסה"ד). במידה שהנאשם אינו מעורר ספק סביר בכוונה, חזקה זו הופכת לחלוטה (ראו ע"פ 6304/12 **ספרנוב**, מיום 26.1.15, בסע' 40 לפסה"ד). וכך נקבע בהקשר זה:

"...יש להדגיש כי חזקה זו הינה אך כלי עזר ראיתי...כל ספק סביר שיעורר הנאשם יטול ממנו את כוחו...לא די בכך שהנאשם יעלה תיאוריה חסרת בסיס על מנת ליצור את הספק הנדרש, וכי התביעה אינה נדרשת להפריך ספק שבסיסו בהרחורי לב או בתיאוריה שאין לה כל הוכחה או אחיזה בעובדות...אם אין בדבריו של המערער או ביתר הראיות כדי להצביע על כוונה אפשרית אחרת, אשר לה אחיזה במכלול הנסיבות, "הרי הדעת נותנת, כי מי שגרם למותו של אחר על-ידי מעשה, המיועד לפי אופיו ולפי מהותו לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשהו..." (ע"פ 9604/04 **כריכלי**, מיום 4.9.07, בס' 11 לפסה"ד; ראו גם בסוגיה: ע"פ 410/85 **בן שימול**, מיום 21.12.86, בס' 7 לפסה"ד).

142. הלכה היא כי ניתן להסיק בדבר ההחלטה של הנאשם להביא למותו של הקורבן על ידי האמצעי ששימש את הנאשם לפגיעה הקטלנית בקורבן, אופן ביצוע הפגיעה, מיקומה של הפגיעה/ות ומספרן, אופי התקרית שהובילה לאירוע, הנסיבות והאמירות שקדמו למעשה הקטילה, והתנהגות הנאשם לאחר מעשה (ראו: ע"פ 1159/13 **מיכלוב**, מיום 6.1.16, בסע' 22 לפסה"ד; ע"פ 2286/14 **גייבדנוב**, מיום 23.11.15, בסע' 32 לפסה"ד). אלו הם מבחני עזר המבוססים על הסקת מסקנות מתוך העובדות, על פי השכל הישר וניסיון החיים (ראו: עניין **כריכלי**, דלעיל בסע' 11 לפסה"ד). משכך, גם פגיעה יחידה במקום רגיש בגופו של הקורבן, יכולה להעיד על יסוד ה"החלטה להמית" (ראו ע"פ 502/10 **מחאמיד**, מיום 22.10.12, בסע' 29 לפסה"ד). לא כל שכן מספר פגיעות כאלה, כבענייננו - כמפורט לעיל ולהלן. עוד יודגש, כי המסקנה על ההחלטה להמית אינה משתנה לאור טענת נאשם בדבר היעדר מניע. מניע איננו יסוד מיסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, ואף בהיעדר יכולת בית המשפט להגיע לתוצאה מרשיעה (ראו עניין **מחאמיד** דלעיל, בסע' 30 לפסה"ד). לא כל שכן, כשבענייננו היה גם היה לנאשם מניע לרצות במותה של המנוחה - זעם רב, תסכול, תחושת קיפוח, וקנאה אובססיביים של הנאשם כלפי המנוחה.

ובענייננו:

143. הנאשם אחז בפטיש והיכה את המנוחה בראשה מספר פעמים באמצעות הפטיש. אין חולק כי פטיש הוא כלי בעל פוטנציאל קטילה מובהק, כאשר כל אחת מאותן מכות שהיכה הנאשם בראשה של המנוחה- החל מהמכה הראשונה - יכולה הייתה פוטנציאלית, ובעליל, לגרום למותה (ראו בסוגיה: ע"פ 280/85 **חיימוביץ**, מיום 23.12.86, בסע' 4 לפסה"ד). חזקה היא אפוא, שכאשר הנאשם עשה שימוש בכלי פוגעני כזה - פטיש, והיכה באמצעותו בראשה של המנוחה, לא רק שהוא צפה שיגרום למותה, אלא שהוא חפץ בכך. לפי הראיות לעיל ולהלן, כוונתו והחלטתו של הנאשם להמית את המנוחה באמצעות הכאתה בפטיש בראשה, עולות גם מדברי הנאשם עצמו במשטרה, כדלקמן:

144. הפטיש - הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "חוקר...אתה יכול לתאר לי אותו (את הפטיש - ג'נ')... הנאשם: **פטיש, פטיש גדול ואמיתי, פטיש...תוקע מסמר...**" (ת/3א, עמ' 40, שו' 32-35).

145. מטרת קניית הפטיש על ידי הנאשם - כאמור, גירסתו הבלתי מהימנה של הנאשם, שגם המנוחה החזיקה בפטיש כדי לעזור לו לתלות תעודות, ושהוא קנה אותו כדי לתלות תעודות ותמונות, נסתרה (כאמור, על הפטיש **לא** נמצאו טביעות אצבע של המנוחה אלא רק טביעת אצבע של הנאשם, הנאשם אישר **שאין** לו מסמרים בבית ולא ניתן היה לתלות תמונות, ולפי תמונות מהזירה, אין תמונה או תעודה תלויה על הקיר). **זאת ועוד:** הנאשם טען **במשטרה** שאת הפטיש הוא קנה אולי חודש לפני שהיכה בו את המנוחה (ת/7, עמ' 31, שו' 5-8; עמ' 32, שו' 28-29), וזאת למרות שהוא חשב **שהשהות שלו בדירה לא תהיה ארוכה** (ת/7, עמ' 32 לפר', שו' 1-3). בכל הזמן שהיה לו את הפטיש הוא **לא דפק איתו מסמר אחד** (ת/7, עמ' 34, שו' 37 עד עמ' 35 לפר', שו' 3). בחקירה הנאשם הוסיף וטען שאת הפטיש הוא קנה **"לעשות עבודות בבית"** כדי לא לקרוא יותר לאנשים (ת/7, עמ' 36, שו' 13-16). **ואולם, הרי** הנאשם אמר **במשטרה** על עצמו (ת/3, עמ' 2, שו' 38 עד עמ' 3, שו' 40): **"...אני לא יודע לקדוח חורים ולצבוע את התקרה** והוא (יניב - ג'נ') היה הנדימן, הכוונה לבן הזוג של...צומח לי גבר בבית ואני מוזיקאי..." (ראו גם ב-ת/3א, עמ' 60, שו' 25 עד עמ' 61, שו' 28). כאמור, הנאשם אמר עוד במשטרה: **"...אני לא "רק" קניתי את הפטיש בשביל לרוצץ את הגולגולת שלה, אני קניתי פטיש..."** (ת/7, עמ' 45, שו' 21-22).

146. הכאת המנוחה בפטיש כדי שהיא לא תוכל להתגונן מולו - הנאשם נשאל במשטרה והשיב: **"ש. אז למה לקחת את הפטיש דווקא ולא סכין שגם היה מונח שם, למה לא הרבצת לה מכות ואגרופים? ת. כי היא יותר חזקה ממני."** (בהודעה ת/5, עמ' 4, שו' 95-96; בתמליל ת/7, עמ' 35, שו' 33-35; ראו ושימעו את הנאשם במשטרה - בדיסק ת/7א, מונה 1:11:15 - 1:11:48). **"ש. אז ידעת שבפטיש היא לא תוכל לך. במילים אחרות אתה תכננת שהפטיש יהיה האמצעי איתו תוכל לפגוע בדפנה. ת. החשוד שותק."** (ת/5, עמ' 4, שו' 97-99; ראו ו"שימעו" את הנאשם בדיסק החקירה ת/7א, מונה 1:13:15-1:13:30; וראו גם בדברי הנאשם בחקירתו הנגדית - המנוחה היא **"אישה מאד חזקה"** - עמ' 107 לפר', שו' 4).

הנאשם רצה במותה של המנוחה, החליט לממש זאת, ורצח אותה בכוונה תחילה, לאחר שהבין שהמנוחה איננה מעוניינת בשיקום מערכת היחסים ביניהם, אלא היא רוצה סופית להיפרד ממנו; כל זאת כפי שאמר הנאשם עצמו, שוב ושוב - במשטרה:

147. הנאשם אמר בהודעתו הראשונה במשטרה- **ת/3:** **"...ביום חמישי...כל זה תלוי רק במילה של דפנה אם היא תגיד לי שכן ושנחנו חוזרים...ש. דפנה הגיעה אליך לבית שלך ברחוב בן עטר, מה קורה בדירה? ת...קיבלתי יחס**

מזלזל, יש לי שעתיים, בוא אני אעזור לך לקפל את הבגדים אבל אתה לא חוזר לבית, היא הודיעה לי בצורה קרה...שאנחנו לא חוזרים להיות ביחד וממני היא ממשיכה לסופ"ש בצפת ושאלתי אם זה לבד והבנתי ממנה שזה לא ממש העניין שלי עם מי היא נוסעת...היא אומרת אתה כבר לא חלק מזה. ואז אני מנסה לשכנע אותה ובגדול לא מצליח לי...ראיתי שזהו שהיא הולכת ונגמר הסיפור העצוב הזה וכל הארבעה חודשים שהמתנתי וחשבתי שכן מה שיקרה וקיוויתי ובמקום שהפער יצטמצם בינינו...ש. אז למה לקחת את הפטיש? ת. היא אמרה לי שאני כמו זר אליה ושהיא לא יכולה לבלות 4 לילות איתי בצפת וזהו שהאהבה הזו נגמרה לגמרי...אמרתי שנינו מסתלקים מהעולם הזה..." (ע' 3, ש' 42-60).

148. דברים נוספים מפי הנאשם בחקירתו הראשונה דלעיל **במשטרה** (17.8.14) מתוך התמליל **ת/3א:** "הנאשם:...כעס מרובה. זה כעס שעבר את הגבול שלו...את לא תכעסי סתם על בן זוג שלך...אתם תכעסו כי הצטבר אצלכם משהו. הצטבר איזה...מטען. בגידה חלילה..." (ת/3א, עמ' 12, שו' 5-32). "הנאשם:... הכעס שלך...עבר את הגבול..." (ת/3א, עמ' 37, שו' 13-14). "...נכנסה לדירה די מזלזלת...חוקרת: היא נכנסת, היא כבר חסרת סבלנות. הנאשם: כן. חוקרת: איך שהיא נכנסה? הנאשם: כן." (ת/3א, עמ' 29, שו' 39 עד עמ' 30, שו' 17; ראו גם בעדות הנאשם בבית המשפט - עמ' 184 לפר', שו' 13-18). "הנאשם: היא (המנוחה - ג'נ') באה עם יחס מזלזל...של "אני ממהרת...ויש לי...שעתיים..." (ת/3א, עמ' 63, שו' 27-29). "...היא אמרה לי בצורה...קרה...שאנחנו לא חוזרים להיות ביחד..." (ת/3א, עמ' 63, שו' 33 עד עמ' 64, שו' 4). "הנאשם: אני...הכיתי אותה עם הפטיש...על הראש...היא עמדה לצאת (מהדירה - ג'נ')... חוקרת:...מה שעבר לך בראש שאתה נותן בה את המכות, שהיא על הרצפה...הנאשם: אמרתי שנינו עוזבים את העולם הזה ביחד...חוקרת: זאת אומרת שניכם מתים ביחד. הנאשם: בטח, בטח...סבלתי... מהתקפי קנאה בלתי נשלטים וכל זה אני עוצר את עצמי...ארבעה חודשים מקווה...שאולי...הזמן ירפא..." (ת/3א, עמ' 43, שו' 4 עד עמ' 45, שו' 35). "חוקרת: לדפנה מכות בראש עם פטיש מה חשבת שיקרה? הנאשם: חשבתי שאני והיא עוברים מהעולם הזה...זאת אומרת אם אנחנו הולכים אז שנינו...לא רק אני אתאבד..." (ת/3א, עמ' 76, שו' 24-27). "הנאשם: אני עם פטיש מכות לאשתי על הראש...אני הולך להירקב לכל החיים שלי...על אהבה אין מה לעשות, על חתיכת אדמה אנשים מתים, אז זהו גם על אהבה..." (ת/3א, עמ' 79, שו' 28-36).

149. בשחזור **במשטרה** ת/4 מיום 18.8.14, הנאשם תיאר בין השאר: "...אני הבנתי שזה בעצם הפעם האחרונה שאני...יכול בכלל ליצור את ההזדמנות הזאתי כדי...לדבר איתה, וזהו הבנתי שזה אבוד...אבוד לנו...ביקשתי שלפחות תיתן לזה עוד הזדמנות אחת...כדי להציל...את הזוגיות...חוקרת: אז מה קרה? הנאשם: "כשהבנתי שאין מה להציל כבר יותר היא לא...מעוניינת בזה...הבנתי שבגיל חמישים אני מפה מתחיל את החיים עוד פעם אין לי דפנה ואין לי את כל האור הזה בחיים...הכאתי בה עם הפטיש..." (עמ' 4, שו' 26 עד עמ' 5, שו' 29). "חוקרת:...ברגע שהיא רוצה לעזוב? הנאשם:...הלמתי בראש שלה... בראש... אני לוקח את הפטיש...מכה פעם ומכה עוד פעם...היא...ממשיכה לעמוד...ואז היא נפלה לרצפה... שוכבת נתתי...שתי מכות...שלוש מכות ארבע...חוקרת: אני מבין שכיסית את הפנים והכאת על הבד? הנאשם: כן...חוקרת: אתה יכול להגיד כמה מכות הבאת? הנאשם:...אולי חמש, אולי שש מכות...חוקרת: אמרת משהו בזמן שהכאת אותה? הנאשם:...אמרתי הרסת לי את החיים. הרסת לי את החיים..." (ת/4, עמ' 7, שו' 30-36; עמ' 10, שו' 27 עד עמ' 13, שו' 12).

150. בהודעתו **במשטרה** מיום 26.8.14 - **ת/5** נשאל הנאשם והשיב: "ש. וגם אמרת שבזמן הזה מהאוטו לבית שם

החלטת ששניכם עוזבים את העולם הזה, נכון? ת. כן זה משהו שעבר לי בראש...כן זה מה שהרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/5, עמ' 6, שו' 151-155) ש. אז כל הזמן הזה עוד המשכת לחשוב שהיא לא יוצאת מהבית חיה גם כשהיא מסדרת לך את הבית? ת. נכון אבל חשבתי שנמשיך עוד לפתח איזה נושא שלהישאר ביחד, כל הזמן היתה לי התקווה הזו." (ת/5, עמ' 6, שו' 160-161). בתמליל ההודעה דלעיל (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/5א, הנאשם הוסיף ואמר את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב: "חוקר: אז למה הרגת אותה? הנאשם: הרגתי...לא יהיה שום דרך חזרה...להיות ביחד...זה קשור לזוגיות, לאהבה...הזוגיות הזאתי, לי היא כאבה." (ת/5א, עמ' 28, שו' 25-33). בתמליל נוסף של ההודעה דלעיל (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/7, הנאשם הוסיף ואמר את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב: "היא (המנוחה - ג'נ') מגיעה...בממש חוסר סובלנות כזה "טוב יאלה אתה תעשה את המטבח אני אקפל את הזה אין לי זמן אני צריכה זה, יש לי את...ואני צריכה עוד להגיע גם לצפת", וכאלה...וראיתי שפשוט זה לא ממש הולך לכיוון של לשבת ולדבר...כל הזמן...במשך החודשים האלה...אני החזקתי...קצה של תקווה...שבאמת נוכל לדבר ובאמת היא עדיין אוהבת אותי, ובאמת עדיין חשוב לה..." (ת/7, עמ' 12, שו' 26-34). "...תקווה גדולה אספתי...שבאמת היא תבוא ואנחנו נשב ונדבר על דברים...וכן אני יצליח...אם לשכנע אותה..." (ת/7, עמ' 13, שו' 21-25). "הרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/7, עמ' 52, ש' 3). "חוקרת: מה השגת בזה שאתה נותן לה מכה והיא מתמוטטת?...הנאשם: זה תסכול שהצטבר לי..." (ת/7, עמ' 63, שו' 31 עד עמ' 64, שו' 1).

כך גם עלה מעדות הנאשם בחקירתו הנגדית בבית המשפט - המנוחה נפרדה ממנו סופית, הוא מאוכזב ומתוסכל מאד וחש זעם רב, וכשהמנוחה פנתה לצאת מהדירה ולנסוע לצפת בלעדיו, הוא רצח אותה:

151. "...אני ציפיתי שנשב ונדבר...והיא נורא מיהרה לנסוע לצפת..." תוך כדי שהם מסדרים את הבית הוא מבין שזה לא הולך לכיוון שהוא רצה והוא מתרגז על כל החודשים שהוא חיכה (עמ' 184 לפר', שו' 17-23). "...הייתה לי ציפייה שנשב ונדבר ואז היא חונה בחניה כפולה שזה חניה קצרת מועד...עצם זה שזה חניה כפולה זה הולך להיות פגישה קצרה...כל כולי רציתי ליצור הזדמנות שנשב ובכל זאת נפנה קצת זמן ונדבר...אני מרגיש...אכזבה מאוד גדולה שאנחנו לא מוצאים את ההזדמנות כדי לדבר" (עמ' 186 לפר', שו' 10-16). (וראו גם את דבריו בהקשר זה במשטרה - ת/3א, עמ' 51, שו' 28 עד עמ' 53, שו' 5). הנאשם לא הכחיש בעדותו את דבריו במשטרה (ת/7 עמוד 51 שורות 13-16) שכשנשאל האם בזמן שדפנה החנתה את המכונית והוא עלה למעלה הוא החליט ששניהם עוזבים את העולם, הוא השיב שזה משהו שעבר לו בראש (עמ' 186 לפר', שו' 17-22). הנאשם אישר את תשובתו במשטרה (ת/3א עמוד 53 שורות 23-24) לשאלה האם במדרגות הוא הבין ששניהם הולכים לעולם הבא, שהוא ענה שהוא חושב שזה קרה בין המדרגות לבין הבית, וזה מה שהוא חשב (עמ' 186 לפר', שו' 23-25). "...כן אני קיוויתי לטוב. כמו כל בעל שמקווה שאשתו והזוגיות והכל יחזור לקדמותו כמו שהיה." (עמ' 187 לפר', שו' 6-7). הוא הרגיש מאוד מתוסכל מזה שסתם הוא ציפה והיא לא רוצה לקחת אותו לצפת. הנאשם אישר את דבריו במשטרה, שלפיהם: המנוחה אמרה לו "זהו גמרתי איתך, אתה זר לי" (ת/3א, עמוד 30 שורות 22-25), ושהוא אמר לה "אולי לזכר הימים שהיו" וגם את זה המנוחה לא רצתה ואז הוא עוד יותר מתרגז, ושהוא שאל אותה אם היא נוסעת לצפת לבד והיא אמרה לו שזה לא עניין שלו, והיא אמרה שהוא כבר לא חלק מזה [ת/3א, עמוד 64 שורות 5-13] (עמ' 187 לפר', שו' 8-24). הנאשם הוסיף ואישר את דבריו במשטרה (ת/3א, עמוד 52 שורות 25-27): "ש. ואז אתה בעצם מחליט שאתה לא תאפשר לה להמשיך לחגוג ולהיות בהופעות ולהיות בבר בזמן שאתה בגיהנום ואתה מחליט לרצוח אותה. ת. זה משהו שמאוד מאוד כאב לי...זה מאוד מאוד כאב לי על שזה מוחלט ואין סיכוי." (עמ' 187 לפר', שו' 25 עד עמ' 188 לפר', שו' 3). "ש.

אתה מסכים איתי שאם היא הייתה מסכימה לנסוע איתך לצפת לא היית הורג אותה? ת. אני חושב שזה לא היה קורה לי. ש. עם כל הבלבול וכל הדכאון וכל הסמים? ת. נכון. כמו שאם היא לא הייתה מגיעה לדירה זה לא היה קורה... (עמ' 189 לפר', שו' 21-18). הנאשם אישר בעדותו, שדפנה עמדה לצאת ואז הוא לקח את הפטיש שלא היה רחוק ממנו. הנאשם אישר את דבריו במשטרה: (ת/3א עמוד 65 שורה 24), שהוא נטל את הפטיש כשהוא מבין שהיא עומדת לצאת מפתח ביתו וזהו זה נגמר סופי והוא נשאר לבד ואין דפנה שתעזור לו ותיתן לו כסף ואין דפנה. "ש...פשוט הרגשת שהכל קרס ואין לך תקווה, שדפנה הולכת והכל מתחרבן לך בגיל 50...אתה נותן הסבר שהכל קרס, שדפנה הולכת, ואין דפנה ואתה פוחד שהפרנסה שלך עומדת להיפגע, כל הדברים האלה זה רגע של יאוש...ת. אני מסכים לתיאור שאת נתת... זה לא רק העניין של דפנה..." (עמ' 194 לפר', שו' 28-7).

152. הכאת המנוחה בפטיש מאחור כשהיא בגבה לנאשם (ב"חצי סיבוב" ביחס אליו), וכך היא לא ידעה על המכה הניחתת עליה, והיא לא התגוננה מפניה - הנאשם אמר במשטרה: "...הכיתי אותה רק בראש...היא הייתה בכלל עם הגב אליי בפעם הראשונה." (ת/5, עמ' 7, שו' 220-216). "...היא הייתה עם הפנים לקיר במכה הראשונה." (ת/7, עמ' 63, שו' 10; ראו גם בשחזור ת/4, עמ' 10, שו' 19-15). מדברי הנאשם במשטרה עולה אפוא, שהמנוחה לא ראתה את מכת הפטיש מגיעה אליה (ת/3א, עמ' 43, שו' 29-28; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה - ת/3ב, מונה 01:31:35-01:31:45).

153. הנאשם היכה את המנוחה כמה פעמים, בשני שלבים - הוא השיב במשטרה: "...כשהיא עומדת שתי מכות (שתי מכות פטיש בראשה - ג'נ'), וכשהיא שכבה לא יודע אולי עוד 3, 4, 5 מכות..." (ת/5, עמ' 5, שו' 118-115; וראו גם: ת/7, עמ' 46, שו' 24 עד עמ' 47, שו' 23). "...כשהיא שכבה היו עוד איזה שלוש, ארבע מכות נדמה לי..." (ת/7, עמ' 47, שו' 23).

154. כוונתו והחלטתו של הנאשם להמית את המנוחה: הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "חוקרת...מה שעבר לך בראש שאתה נותן בה את המכות, שהיא על הרצפה...הנאשם: אמרתי שנינו עוזבים את העולם הזה ביחד...חוקרת: זאת אומרת שניכם מתים ביחד. הנאשם: בטח, בטח..." (ת/3א, עמ' 45, שו' 17-11). "חוקר: לדפנה מכות בראש עם פטיש מה חשבת שיקרה? הנאשם: חשבתי שאני והיא עוברים מהעולם הזה...זאת אומרת אם אנחנו הולכים אז שנינו...לא רק אני אתאבד..." (ת/3א, עמ' 76, שו' 27-24). "הנאשם: אני עם פטיש מכות לאשתי על הראש...אני הולך להירקב לכל החיים שלי..." (ת/3א, עמ' 79, שו' 36-28). הנאשם נשאל והשיב: "ש. וגם אמרת שבזמן הזה מהאוטו לבית שם החלטת ששניכם עוזבים את העולם הזה נכון? ת...כן זה מה שהרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/5, עמ' 6, שו' 155-151). ודוק: הנאשם נשאל ואישר בחקירתו הנגדית את דבריו במשטרה לגבי המכה הראשונה שהיכה בראשה של המנוחה: "...שואלים אותך ב - ת/7, עמוד 63, שורות 22-25, לשם מה נתת את המכה הראשונה, והנאשם השיב: "...אולי בסופו של דבר כדי להרוג." (ע' 195 לפר', ש' 10-7; בתמליל ת/7, עמ' 63, שו' 24-22; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/7א, מונה: 02:08:58-02:09:10).

155. ידיעתו ורצונו של הנאשם להמית את המנוחה - הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "חוקר: אתה הבנת ואתה ידעת באותו רגע טוב מאד מה אתה עושה. מה...חבטה ראשונה ועד לחבטה...ועד לרגע שמצאנו אותך. וכל הזמן הזה היית במודעות מלאה...אתה בעצמך אמרת: "ידעתי שאני הורג אותה". הנאשם: כן, ידעתי שאני...חוקר: ובכל מכה שנתת, היית מודע לכל מכה כזאת...כי ידעת במכה, בכל מכה שהגיעה שאתה הורג

אותה...נכון אילן? הנאשם: נכון, נכון... (ת/א, עמ' 20, שו' 28-38; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א, מונה: 37:25-38:02). ועוד מפי הנאשם, שנשאל והשיב: **"ש. אתה הבנת טוב מאוד מה אתה עושה מרגע שהתחלת לחבוט ועד לרגע שמצאנו אותך, אתה ידעת שאתה הורג אותה. ת. כן ידעתי שאני הורג אותה."** (ת/א, עמ' 11, שו' 335-337). הנאשם נשאל במשטרה והשיב: **"ש. חוקר: בכל מכה שנתת...היית מודע בזה שאתה הורג אותה...גם היית מודע שאתה יכול להפסיק בכל רגע שאתה רוצה...להפסיק ולמנוע את המכה הבאה נכון? הנאשם: אה...כן. חוקר: כן. הנאשם: כן..."** (ת/א, עמ' 23, שו' 23-33; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א, מונה: 40:54-41:16), **"ש. חוקר: לא הפסקת להכות...לא אחרי אחד, לא אחרי שניים לא אחרי חמש, המשכת להכות כשאתה אומר, אני מודע לכל מכה שאני נותן, זאת אומרת...הנאשם: אני מודע לזה שהיא...אני מודע לזה שאני רוצה... להרוג אותה ואז אני רץ להתאבד."** (ת/א, עמ' 23, שו' 36 עד עמ' 24, שו' 2; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א, מונה: 40:52-41:38). ועוד מפי הנאשם: **"...לא יכולתי לראות את הפנים ככה אז כיסיתי אותה...חוקר: למה לכסות אותה? הנאשם: או שלא יצא דם...וגם הבנתי שכבר...היא מתה."** (ת/א, עמ' 48, שו' 37 עד עמ' 49, שו' 24). היינו, מדובר במספר מכות פטיש שהנאשם היכה במנוחה, שוב ושוב, שבכל שלב יכול היה הנאשם לעצור, להתעשת, ולהפסיק את פעולתו הקטלנית, אך הוא לא עשה כן אלא המשיך להכות במכות פטיש בראשה של המנוחה. הנאשם ידע אפוא ורצה במותה של המנוחה (ראו בסוגיה, למשל: ע"פ 4655/12 אדרי, מיום 29.9.14, בסע' 35 לפסה"ד).

156. הבנתו של הנאשם, תוך כדי מעשיו ולאחריהם, שהוא ממית את המנוחה: הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "ש. כשאתה יוצא מהדירה אתה מבין שדפנה מתה? ת. כן. ש. אתה מבין תוך כדי המכות שאתה הורג אותה? ת. כן. ש. אז למה אתה לא עוצר? ת. כי...כי לא יודע הדבר הבא שחשבתי לעשות זה להתאבד." (ת/א, עמ' 6, שו' 162-165; וראו גם: ת/א, עמ' 20, שו' 28-38; ת/א, עמ' 54, שו' 37 עד עמ' 55, שו' 13), **"כבר הבנתי שהיא מתה"** (ת/א, עמ' 5, שו' 137-138) - **מעדותו של הנאשם בבית המשפט עלה שהוא מאשר את הדברים** (עמ' 196 לפר', שו' 29 עד עמ' 197 לפר', שו' 3).

157. רצונו של הנאשם להיות בטוח שהמנוחה מתה, והוא וידא זאת: הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "חוקר: המשכת עד שידאת שהיא מתה. עד שהיית בטוח שהיא מתה. זה המקרה...הנאשם: בסדר...זה באמת קרה. זה באמת ככה היה. מה אתה רוצה שאני..." (ת/א, עמ' 24, שו' 11-16; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א, מונה: 41:48-42:14).

158. אחרי שהנאשם ידע שמטרתו - מותה של המנוחה - הושגה, הוא לא התכוון להזעיק עזרה: הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "אני זוכר שהכיתי אותה בראש. כבר הבנתי שהיא מתה...ש. אם ידעת שהיא מתה אז לא התכוונת להזעיק עזרה, רצית שהיא תמות. ת. לא התכוונתי להזעיק עזרה [לאחר שכאמור הוא סגר את חלונות הדירה כי פחד שיראו מה קרה למנוחה - (ת/א, עמ' 7, שו' 201-204; וראו גם: ת/א, עמ' 59, שו' 12-13], לא רציתי שהיא תמות, בער בי משהו וזה מה שקרה וזה התקפה של שגעון ורצתי עם החבל." (ת/א, עמ' 5, שו' 137-145; ת/א, עמ' 55, שו' 12-19). זאת, לא כל שכן, כשלפי אחת מגירסאות הנאשם, כשהוא יצא מהדירה, לדבריו המנוחה עדיין היתה **"מפרפרת...חרחרה, היא נשמה..."** (ת/א, עמ' 76, שו' 19-21). היינו, בפועל, הנאשם לא רק שלא התעניין בשלומה של המנוחה, אלא הוא נטש אותה, לא הושיט לה כל עזרה, ולא הזעיק עזרה רפואית, אלא ניקה את הפטיש ואת ידיו מן הדם, נטל חפצים מהדירה, ונמלט מהמקום. הנאשם רצה אפוא במותה של המנוחה ופעל כדי שמטרתו זו אכן תישאר על כנה (ראו: ע"פ 1159/13 מיכלוב, מיום 6.1.16, בסע' 23 לפסה"ד; ע"פ 2286/14 גייבדנוב, מיום 23.11.15, בסע' 33 לפסה"ד; ע"פ 7707/11 לחאם, מיום 29.7.15, בסע' 73

לפסה"ד).

159. קולעים גם דבריו של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן, שכאמור אמר בעדותו בבית המשפט: "הנאשם לטעמי ביצע את העבירה באופן דומה יותר למקרים של רצח והתאבדות שמוכרים לנו מאשר לרצח בלבד או הריגה. הנאשם היה לדעתי במצב של "תמות נפשי עם פלישתים" כלומר, מצב רגשי המוכר לנו מקבוצות מסוימות באוכלוסיה שבהם אדם מעדיף לקחת את חייו יחד עם חיים של אחרים..." (עמ' 215 לפר', שו' 6-10). ועוד מפיו של פרופ' זלצמן באותה רוח: "אני חושב שהנאשם היה במצב נפשי פגיע מאוד וברגע מסויים, שבריר שניה הייתה לו החלטה שתיאירתי קודם "תמות נפשי עם פלישתים" הוא רצה ששניהם לא יהיו יותר." (ההדגשות שלי - ג'נ'; עמ' 240 לפר', שו' 9-11). אכן כך רצה הנאשם במותה של המנוחה, החליט להמיתה, ועשה כן.

יסוד ההכנה:

160. יסוד ההכנה מוגדר בסיפא לסעיף 301(א) לחוק העונשין באופן הבא: "...ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו". יסוד זה דורש הכנה עצמית פיזית של הנאשם לשם מימוש כוונתו להמית, לרבות הכנת אמצעי המיועד לצורך ההמיתה. יסוד זה עניינו בשאלה האם הנאשם פעל לאחר מחשבה ויישוב הדעת או שמא האם מדובר בהחלטה ספונטנית (ראו ע"פ 6304/12 ספרונב, מיום 26.1.15, בסע' 41 לפסה"ד; ע"פ 8392/08 אבהה, מיום 20.1.15, בסע' 34 לפסה"ד). וכך נפסק בהקשר ליסוד זה:

"הרעיון הטמון בפירוש האמור הוא, שאם עשה הנאשם פעולה (או פעולות) של הכנה לשם הגשמת מזימתו הקטלנית - כגון, הזדיין בכלי מסוכן, ארב לקרבן במקום סתר...וכו' - משמע, שהוא חשב ושקל לפני שהחליט להרוג. יש להבין, שהמחוקק התחשב כאן בנסיון החיים, המלמד כי בהרבה מקרים, אם לא ברובם המכריע, קשה "לחדור לפנים האדם..." עד כדי שאפשר להיווכח אם כוונת הנאשם לגרום למות הקרבן נוצרה מתוך שיקול ויישוב-הדעת, או שמא היתה זו רק החלטה רגעית-ספונטנית..." (ע"פ 396/69 בנו, מיום 19.5.70, בעמ' 571 לפסה"ד; ראו גם: דנ"פ 1042/04 ביטון, מיום 27.11.06, בסע' 18 לפסה"ד).

161. בית המשפט העליון חזר לא אחת על הקביעה לפיה די בשליפת סכין לעבר הקורבן ונעיצתו שוב ושוב בגופו, על מנת שיסוד ההכנה יתקיים:

"...מעת שהחזיק בסכין, הפנה אותו המערער לעברה של המנוחה ונעץ את הסכין בגופה שלושים ושניים פעמים. דומה כי גם בהפניית הסכין לעבר המנוחה היה כדי למלא את יסוד ההכנה; ועל-כל-פנים, נעיצת הסכין בגופה, שוב ושוב, מעידה על הכנה" (ע"פ 2534/93 מליסה, מיום 31.3.97, בסע' 15 לפסה"ד; ראו גם ע"פ 6580/96 צ'קולה, מיום 6.7.00, בעמ' 2 לפסה"ד).

162. ככלל, יסוד "ההכנה" מהווה שלב נפרד מיסוד "ההחלטה להמית". עם זאת, נפסק: "לא אחת ההחלטה להמית ומעשה הכנה להמיתה שלובים ואחוזים זה בזה, ואלה יחדיו עשויים להתמזג עם מעשה ההמיתה עצמו עד שאין פסק זמן נראה לעין בין זה לזה" (ע"פ 759/97 אליאבייב, מיום 16.4.01, בסע' 7 לפסה"ד); ועוד נפסק:

"...ההלכה, שלפיה אין צורך שההכנה תתפוס שיעור זמן מסוים והיא יכולה להתגבש... ואפילו תוך

הזמן הקצר ביותר, היא... מושרשת... (ע"פ 299/81 טטוראשילי, מיום 17.12.81, בעמ' 147 לפסה"ד; וראו גם: ע"פ 2760/14 אוחיון, מיום 7.10.15, בסע' 69 לפסה"ד).

משכך, ההכנה יכולה להיעשות עובר למעשה ההמתה, או למעשה להוות חלק בלתי נפרד ממנו (ע"פ 1902/10 אדרי, מיום 7.11.13, בסע' 13 לפסה"ד).

163. ובענייננו: נטילת הפטיש (ראו את הפטיש - ת/43ב, תמונות מס' 32-38; ת/63) - היינו חפץ שחלקו עשוי ממתכת קשה, ובעל פוטנציאל ככלי משחית וקטלני - ע"י הנאשם, הנפתו, הכאת המנוחה לראשונה בראשה כשהיא עם הגב/"חצי סיבוב" אל הנאשם, והיא איננה רואה את המכה המגיעה לכיוונה והניחתה על ראשה (ראו ושימעו את דברי הנאשם, שמהם עולה שהמנוחה לא ראתה את הפטיש מגיע לראשה - בדיסק החקירה במשטרה - ת/3ב, מונה 1:31:35-1:31:45), הכאת המנוחה בראשה באמצעות הפטיש שוב ושוב, ולאחר שהמנוחה נפלה ארצה - כיסוי פניה של המנוחה ושוב הכאתה בראשה באמצעות הפטיש שוב ושוב - די באלה להוכחת יסוד הכנה זה (ראו עוד בסוגיה: ע"פ 1310/12 שוורצמן, מיום 3.11.14, בסע' 41 לפסה"ד; ע"פ 1520/97 חדד, מיום 18.12.00, בסע' 13 לפסה"ד; ע"פ 290/87 סבאח, מיום 7.9.88, בסע' 12 לפסה"ד).

יסוד העדר הקנטור:

164. במסגרת השלב הנוסף הנדרש כחלק מהיסוד הנפשי בעבירת הרצח בכוונה תחילה, המאשימה נדרשת להוכיח כי עובר לביצוע מעשה ההמתה, הנאשם לא קונטר על ידי הקורבן, ולמעשה, לפי סעיף 301(א) לחוק העונשין, שהנאשם המית את הקורבן בדם קר, בהיעדר התגרות בתכופ למעשה, וכאשר יכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו. הפסיקה קבעה כי עצם קיומו של קנטור נבחן על ידי שני מבחנים מצטברים (דנ"פ 1042/04 ביטון, מיום 27.11.06, בסע' 20 לפסה"ד): **המבחן הראשון** הוא מבחן הקנטור הסובייקטיבי, שלפיו יש לבחון האם ההתנהגות המתגרה השפיעה בפועל על הנאשם, עד שהיא הביאה אותו למצב של איבוד שליטה עצמית, בכך שביצע את מעשה ההמתה מבלי שיכול היה לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו (ע"פ 1426/12 מוזפר, מיום 16.1.14, בסע' 6 לפסה"ד). נדרשת אמת מידה של סבירות בין הפעולה המתגרה לבין התגובה לה (ע"פ 6917/06 חרמאן, מיום 1.9.08, בסע' 23 לפסה"ד). לעיתים רחוקות יכיר בית המשפט באמירות מילוליות כגורמות לקנטור, שכן אין בהן כדי להצדיק את ההתנהגות הקטלנית (עניין מוזפר דלעיל, בסע' 9 לפסה"ד). בנוסף, על הקנטור להיעשות בתכופ למעשיו של הנאשם (ראו ע"פ 502/10 מחאמיד, מיום 22.10.12, בסע' 31 לפסה"ד). **המבחן השני** הוא מבחן הקנטור האובייקטיבי, אשר בוחן אם "האדם הסביר" או "האדם מן הישוב", בהינתן תחת מצבו של הנאשם, היה אף הוא מאבד את שליטתו העצמית ונוהג באותו האופן בו נהג הנאשם (ראו עניין ביטון דלעיל, מסע' 29 לפסה"ד). בהקשר זה, של יסוד העדר הקנטור, נפסק:

"...המבחן הסובייקטיבי מוודא כי אכן אותו נאשם מסוים קונטר ואיבד את עשתונותיו כתוצאה מהתגרות זו. זאת בעוד שהמבחן האובייקטיבי מהווה בלם ערכי הנועד לוודא את התקיימותן של נורמות חברתיות, שבלעדיהן לא תתכן חברה תרבותית..." (ע"פ 1310/12 שוורצמן, מיום 3.11.14, בסע' 39 לפסה"ד).

165. ייתכנו מקרים של התגרויות מצטברות, ובהקשר זה נפסק: "ייתכנו מצבים שבהם אדם יהא נתון להתגרויות

מתמשכות ומצטברות במשך תקופת זמן ארוכה, המביאות להעצמתם ההולכת וגוברת של רגשות זעם ותסכול, באופן שעל רקעם, ובעקבות מעשה התגרות נוסף, מבצע האדם מעשה של המתה. **גם בנסיבות אלה השאלה הניצבת היא אם אירוע ההתגרות האחרון היה בעל עוצמה כזו שהוא, כעומד לעצמו, הביא את הנאשם למצב של אובדן עשתונות שבעקבותיו נגרר לביצוע המעשה...** (ע"פ 759/97 אליאבייב, מיום 16.4.01, בסע' 12 לפסה"ד). כאמור, יסוד הקנטור מכיל שני מבחנים מצטברים (ע"פ 7392/06 אבו סאלח, מיום 28.6.10, בסע' 55 לפסה"ד). היות שכך, המאשימה יכולה להסתפק בהוכחת אי-התקיימותו של רק אחד מן המבחנים, שהרי אי-התקיימותו של אחד מהם תביא לכך שיסוד "היעדר הקנטור" יוכח (ראו ע"פ 8107/10 עזר, מיום 9.9.13, בסע' 26 לפסה"ד).

166. ובענייננו: בפני פרופ' זלצמן ובבית המשפט, הנאשם העלה גירסת קינטור כבושה שלא בא זכרה באף לא אחת מאמרותיו במשטרה (בלא הסבר מספק מצד הנאשם לכבישת גירסתו - עמ' 89 לפר', שו' 11-20), גירסה שלפיה הנאשם חש זעם והיכה את המנוחה בראשה אחרי שהיא אמרה לו שתהרוס לו את החיים ותתקשר לשלמה בר ותספר לו שהנאשם נמצא ביחסים רומנטיים עם יעל, ותהרוס לו את דיסק הילדים שיעל עזרה לנאשם להפיק (נ/8, עמ' 10, אמצע העמוד), ומסיבה זו טענה ההגנה שלא מולא אחד מיסודותיה של עבירת הרצח (ראו גם בסיכומי ההגנה, בסע' 14). ואולם אין לקבל טענה זו: מהבחינה העובדתית - ראיתית: ראשית, טענת קינטור לא נטענה כלל בתשובות הנאשם לכתב האישום. שנית, אזכיר, שלא קיבלתי את עיקר עדות הנאשם בבית המשפט בהיותה בלתי מהימנה כמפורט לעיל, והרי חלק מעדותו בבית המשפט זו גם טענתו הכבושה לגבי מה שאמרה לו המנוחה עובר להכאתו אותה בפטיש, כנטען על ידו לעיל. ממילא אפוא היסוד העובדתי לטענת הנאשם בדבר קינטור שלו, לא הוכח. שלישית, ובאותו הקשר, על פי ממצאי הבדיקות הפסיכיאטריות שבחו"ד ההגנה נ/8 עצמה, הרי שבבדיקות הפסיכיאטריות הראשונה ביום 18.8.14, היינו כ-4 ימים בלבד אחרי האירוע, הנאשם טען שבעת האירוע הוא היה מוצף במחשבות קנאה וזעם כלפי המנוחה, חשב שהיא בוגדת בו עם גברים רבים, והרגיש פגוע כשראה אותה מסניפה קוקאין עם גברים (נ/8, עמ' 11, אמצע העמוד); אין שם מילה על דבריה הנטענים של המנוחה. כך גם בבדיקה הפסיכיאטרית השניה שביצע פרופ' זלצמן ביום 14.1.15 (נ/8, עמ' 12, בחלק העליון של העמוד); גם בבדיקה זו אין מילה על דבריה הנטענים של המנוחה בהקשר ליחסיו עם יעל. לא זו אף זו אלא שגם בתעודת חדר המיון מיום 18.8.14 - ת/69 - יממה בלבד אחרי שהוא נעצר - שבה הנאשם כן סיפר לרופא ש"ביום של האירוע היא הגיעה לביתו לבקרו והתברר לו סופית שהמערכת יחסים נגמרה" (עמ' 2), הנאשם לא סיפר על אמירה של המנוחה שתספר לשלמה על היחסים בין הנאשם ליעל. רביעית, גם פרופ' זלצמן עצמו, קבע בחוות דעתו, שהנאשם היה במצוקה, והאמין שהמנוחה מקיימת יחסי מין עם גברים רבים בעודה נשואה לו (נ/8, עמ' 14, בסע' 4), אך פרופ' זלצמן לא ציין שם, כחלק מאבחנתו בחוות דעתו לגבי הנאשם, את גירסת הקינטור הכבושה שטען בפניו הנאשם. ודוק: גם הנאשם עצמו אישר בחקירתו הנגדית, שמה ש(כביכול) אמרה לו המנוחה שהיא הולכת לספר על הרומן שהיה לו עם יעל, הוא לא חושב שזה מה שגרם לו להלום בה עם הפטיש בראשה (עמ' 188 לפר', שו' 7-8).

גם אם אניח "לטובת" הנאשם שהמנוחה אמרה לו את הדברים שטען - ואינני מקבל שכך ארע - הרי שלפי הראיות והנובע מהן, שני המבחנים לקיומו של קנטור, לא הוכחו:

167. הקנטור הסובייקטיבי הנטען - ספק רב מאד אם דבריה של המנוחה כפי שתאר זאת הנאשם, ממלאים אחר יסוד זה. השאלה הניצבת היא האם אירוע ההתגרות האחרון היה בעל עוצמה כזו שהוא, כעומד לעצמו, הביא את הנאשם למצב של אובדן עשתונות שבעקבותיו הוא נגרר לביצוע המעשה. התשובה לכך הינה שלילית - הנאשם עצמו העיד בעדותו הראשית: "...היה לדפנה קלף מאוד חזק, היא "כל הזמן" איימה, מקור הפרנסה שלי העיקרי הייתה

הברירה הטבעית, שלמה בר, ובעצם "זה חזר על עצמו בהמון מריבות" "אני אפרק את הלהקה ממך", "אני אלך ואספר שיש לך רומן בתוך הלהקה עם יעל שהיא בת זוג של שלמה"...לדעתי היא ראתה את שלמה בארבע עיניים דפנה לפני, הייתה שיחה ביניהם ובפעם הזו באותו יום של האירוע הייתה עוד אמירה קונקרטיה שהיא הולכת לבצע את זה ולהגיד לשלמה... והולכת להרוס לי 25 שנה של קריירה והיא מספרת לו שיש לי רומן...". (עמ' 89 לפר', שו' 4-10; השוו': ע"פ 1310/12 שוורצמן, מיום 3.11.14, בסע' 40 לפסה"ד; ע"פ 4655/12 אדרי, מיום 29.9.14, בסע' 41 לפסה"ד). גם בסיכומי ההגנה נטען שהיה זה איום "קבוע" שהמנוחה נהגה להשמיע באוזני הנאשם שתחשוף בפני שלמה בר את מערכת היחסים שבין הנאשם לבין בת זוגו של שלמה, יעל (בסיכומי ההגנה, בסע' 11). גם מעדותה של עת/8 יעל, עלה שה"איום" הנטען הושמע ונראה שלא פעם אחת(עמ' 57 לפר' מיום 14.10.15, שו' 11-16). בנוסף, ממסרון ששלחה המנוחה לנאשם עולה שהיא אמרה לו כבר בעבר שתספר על הרומן- דפנה: "באמת לא הבנתי מה זאת אהבה עד ששברת עליי צלחות תנורים וחלונות...תגיד ליעל להצטרף או שבטח כבר עשיתם את זה כמה פעמים...ואתה תראה שאני אספר הכל" (ת/17, עמ' 5); במצב דברים זה, ממילא אפוא, אין מדובר באמירה מתגרה מפתיעה, פתאומית, מדהימה עבור הנאשם, שאמורה היתה להשפיע עליו עד כדי אובדן עשתונות ושלטיה עצמית מצידו, שהרי כאמור, לא רק שלטענת הנאשם המנוחה כל הזמן, בהמון מריבות, חזרה ואמרה שתספר על הרומן שלו עם יעל, אלא לטענת הנאשם המנוחה אף נפגשה בעבר עם שלמה בר ושוחחה עימו בענין זה (ראו והשוו': ע"פ 1426/12 מוזפר, מיום 16.1.14, בסע' 8 לפסה"ד); לא היה אפוא באותה אמירה נטענת בפעם הזו דווקא, כדי להיות בעלת עוצמה כזו, שונה מבעבר, שכביכול הביאה את הנאשם לאיבוד עשתונות.

168. הקנטור האובייקטיבי הנטען-לא יכול להיות חולק, ולא ניתן שיהיה חולק על כך, שהאדם הסביר, לא היה מגיב ולא אמור היה להגיב, לאמירתה הנטענת של המנוחה (חשיפת הרומן של הנאשם עם יעל והרס הדיסק) באופן שבו הגיב הנאשם. גם אם לצורך הדיון בנקודה זו אקבל את טענת הנאשם (ואינני מקבלת) לגבי מה שאמרה לו המנוחה, ברי שעצם נטילת הפטיש והנפתו, לא כל שכן הטחתו בראשה של המנוחה עד שנפלה ארצה, ושוב ושוב המשך הכאתה בראשה באמצעות הפטיש גם כשהיא כבר שוכבת חסרת אונים על הרצפה, ברי כי כל אלה אסורים בתכלית האיסור הן ככלל, והן יחסית לנסיבות ההתגרות הנטענת והכוח (אם בכלל) שרשאי היה הנאשם להפעיל בנסיבות כאלה, בפרט. אסור היה לנאשם (כמו גם לכל אדם סביר בנעליו), להפעיל בנסיבות הענין כוח, ובוודאי שאסור היה לנאשם להפעיל כל כוח שהוא, שהביא, או שעלול היה להביא, לתוצאה הקטלנית, כפי שהנאשם גרם לה. כבר נפסק, בדברים ששימיים גם לענייננו: "...בבית המשפט במדינת ישראל לא תישמע הטענה, כי בגידת בן זוג או בת זוג שבנסיבות כפי שתוארו יהא משום קינטור. מצדיקה נטילת חיי אדם..." (ע"פ 2170/06 מלול, מיום 8.7.09, בסע' ל"ב לפסה"ד; וראו גם: ע"פ 1426/12 מוזפר, מיום 16.1.14, בסע' 9 לפסה"ד), ומה גם "שכבר נפסק בעבר שככלל אין להכיר באמירות מילוליות כמבססות את טענת הקינטור שכן עוצמת התלהטות היצרים בעקבותיהן אינן מצדיקות את התוצאה הקטלנית..." (ע"פ 4606/12 זכרוב, מיום 2.7.14, בסע' 37 לפסה"ד). לכן, גם אם נניח שהתפתחה מריבה בין הנאשם למנוחה עובר לאירוע שבמהלכה המנוחה כביכול הטיחה בנאשם את האמירה ה"מאיימת" דלעיל, שהרגיזה את הנאשם כנטען על ידו, גם אז אין (ולא היו) כל היתר או הצדקה, שבתגובה לכך הנאשם בזעמו יכה את המנוחה באמצעות פטיש בראשה, שוב ושוב, ולא כל שכן יטול את חייה, כפי שעשה (השוו עוד בסוגיה: ע"פ 4655/12 אדרי, מיום 29.9.14, בסע' 41 לפסה"ד, פסקה 1).

169. על כן: אני קובע אפוא, כי כל יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה שהוכחו עובדתית כאמור(לרבות הודיית הנאשם בגרימת מותה של המנוחה), התקיימו ומולאו גם מהבחינה המשפטית מעבר לספק סביר כנדרש, כמפורט

לעיל; הנאשם אשם אפוא בגרימת מותה של המנוחה בכוונה תחילה, ועל כן יש להרשיעו בעבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

דחיית טענות ההגנה ל"עונש מופחת" בעניינו של הנאשם, לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין:

170. הצדדים הסכימו שבית המשפט יכריע בטענות ההגנה להטלת "עונש מופחת" על הנאשם, כבר בשלב הכרעת הדין (עמ' 264 לפר', שו' 7-8). כאמור, ההגנה טענה לחלופין, שאם יורשע הנאשם בעבירת הרצח, הנאשם מבקש מבית המשפט לקבוע כי מתקיימים בעניינו תנאי סעיף 300(א) לחוק העונשין, המאפשרים להטיל עליו **עונש מופחת** - הנאשם טען שבשל מחלת הנפש בה לקה מסוג דיכאון מג'ורי, הוא סבל מהפרעה נפשית חמורה, שבעטייה יכולתו להימנע מעשיית מעשה הרצח הייתה מוגבלת במידה ניכרת, ולפיכך, הוא עומד בקריטריונים הנדרשים לסעיף 300(א) לחוק העונשין, המאפשרים לבית המשפט לחרוג מעונש מאסר עולם חובה שלצד הרשעה בעבירת רצח. **כאמור לעיל** (לפני הפרק לעיל שבו פורטו היסודות המשפטיים של עבירת הרצח), **פירטתי** מדוע גם בחוות דעתו של פרופ' זלצמן - **8/** ובעדותו בבית המשפט **אין** כדי לסייע לנאשם בטענותיו לגבי תחולה (כביכול) של הסייג של שכרות (גם לא שכרות חלקית), ושל **סעיף 300(א) לחוק העונשין בדבר עונש מופחת מחמת הפרעה נפשית חמורה; אפרט עתה נימוקים נוספים מדוע אין לקבל את חוות הדעת 8/** ואת עדות מומחה ההגנה, ומדוע על עניינו של הנאשם **לא** חל סעיף העונש המופחת הוא סעיף 300(א) לחוק:

היסודות המשפטיים המצטברים ההכרחיים להחלת עונש מופחת בעבירת הרצח:

171. סעיף 300(א) לחוק העונשין קובע: "על אף האמור בסעיף 300, ניתן להטיל עונש קל מהקבוע בו, אם נעברה העבירה באחד מאלה: **(א) במצב שבו, בשל הפרעה נפשית חמורה...הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש כאמור בסעיף 34ח - (1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או (2) להימנע מעשיית המעשה.**" הסמכות להקל בעונשו של נאשם שהורשע ברצח לפי סעיף 300(א) מותנת אפוא בהתקיימותם של **שלושה יסודות:** הגבלת יכולת העולה כדי "הפרעה נפשית חמורה" אצל הנאשם, הגבלת יכולת נפשית קונקרטית - לענייננו אי יכולתו "להימנע מעשיית המעשה", וקיומו של קשר סיבתי בין השניים. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע: המקרים בהם יש להקל בענישה ממאסר עולם חובה, הינם רק אותם מקרים בהם **"...המינון והעוצמה של הפגיעה בכושר ההבנה או ביכולת להימנע מעשיית המעשה, נמוכים במעט מהרף הנדרש לצורך פטור מוחלט על פי סעיף 34ח"** (ע"פ 8287/05 **בחטרזה**, מיום 11.8.11, בסע' 14 לפסה"ד), **"...הביטוי "מידה ניכרת" המצוי בסעיף 300(א) התפרש כמחייב אובדן יכולת הנאשם במידה פחותה בהשוואה למידה הנדרשת בסעיף 34ח, אולם רק במעט - "פסע בלבד" מחוסר יכולת של ממש..."** (ע"פ 6344/12 **בוגוסלבקי**, מיום 12.7.16, בסע' 51 לפסה"ד). עוד נקבע שסעיף 300(א) לחוק העונשין נועד לתת מענה לאותם **מקרים גבוליים וחריגים** בהם תחושת הצדק אינה מתיישבת עם הטלת מאסר עולם, נוכח מצבו הנפשי של הנאשם (ע"פ 2457/98 **שמן**, מיום 29.1.02, בסע' 7 לפסה"ד). נטל ההוכחה באשר להתקיימות תנאי סעיף 300(א) מוטל על הנאשם ועליו לשכנע את בית המשפט כי בשל **"ההפרעה הנפשית החמורה"**, בעת ביצוע העבירה הוגבלה **במידה ניכרת** יכולתו להבין את אשר עשה או להימנע מעשיית העבירה. גם כאן, בקביעת נטלי ההוכחה, באה לידי ביטוי הגישה המחמירה. בע"פ 7926/00 **דיפני** נפסק כי נטל ההוכחה להתקיימות תנאי סעיף 300(א) מוטל על מי שהורשע וטוען לתחולתו וכי לא די בהעלאת ספק סביר, אלא **יש צורך לשכנע את בית המשפט ברמת שכנוע של מאזן הסתברויות** (מיום 9.9.04, בסע' 9 לפסה"ד). **עוד נפסק:** **"...גם כאשר מוכח שהתנאים כולם התקיימו - לבית המשפט מסור שיקול דעת אם אמנם להפחית מן העונש ובאיזו מידה...ועל פי רוב בית משפט לא יאה נכון לסטות מעונש החובה אלא באותם מקרים שבהם תחושת הצדק לא מתיישבת עם הטלת עונש מאסר עולם בשל מצבו הנפשי של**

מבצע העבירה בעת ביצועה..." (בפרשת בוגוסלבקי דלעיל, בסע' 51 לפסה"ד).

בעניינו הקונקרטי של הנאשם דכאן, לא מולאו תנאי סעיף 300א(א), והנאשם לא הרים את הנטל המוטל עליו לשכנע בתחולת הסעיף דלעיל בעניינו, לא כל שכן הנטל לא הורם ברמת מאזן הסתברויות - ותחילה, לא הוכח, לא כל שכן שלא הוכח במאזן הסתברויות, שהנאשם היה במצב שבשל "הפרעה נפשית חמורה" הוגבלה יכולתו במידה ניכרת, להימנע מעשיית המעשה - ראיות התביעה:

172. עת/15 ד"ר רזניק מילה גלזמן, סגנית פסיכיאטר מחוז תל אביב, ערכה חוות דעת מיום 19.1.15 אודות הנאשם - ת/68: היא פסיכיאטרית משנת 2005. משנת 2009 היא עבדה כסגנית פסיכיאטר מחוזי במחוז דרום, ומשנת 2014 היא סגנית פסיכיאטר מחוזי תל אביב (עמ' 62 לפר', שו' 20-21). הנאשם נבדק על ידה בתאריך 7.1.15 (עמ' 1 לחווה"ד). **בחוות דעתה כתבה ד"ר גלזמן, בין השאר (תמצית העיקר): "...דין: מדובר בגבר בן 48, אשר אינו לוקה במחלה או הפרעה נפשית** במובן משפטי. הנבדק מתאר מצב רוח ירוד בתקופה של חצי שנה אשר קדמה לרצח, על רקע סכסוך משפחתי עם אשתו ושימוש בסמים. **למרות תלונותיו על תחושת דיכאון הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי, הלך לעבודה, נפגש עם אנשים.** באותה תקופה הוא הרבה להשתמש בחומרים פסיכו אקטיביים וככל הנראה היו לו הפרעות התנהגות על רקע שימוש בסמים ואלכוהול, הוא מתאר עצבנות, רגזנות, סף גירוי נמוך, עד להתפרצויות כעס וזעם אשר בעקבותיו אשתו ביקשה צו הרחקה. **בעניין אחריותו הפלילית של הנאשם: מבדיקת עולה כי אין עדות שהנאשם היה שרוי במצב פסיכוטי בזמן ביצוע העבירה המיוחסת לו. לדבריו לקח אלכוהול וסמים בלילה ופעל תחת השפעתם. לפני שהשתמש בסמים הוא ידע את השפעתם על התנהגותו וידע ששימוש בסמים הוא אינו חוקי. להערכתו בזמן ביצוע העבירה הוא ידע להבדיל בין מותר ואסור, הבין את משמעות מעשיו וידע כי הוא עושה דבר האסור על פי חוק. הנאשם לא לקה במחלת נפש בעת ביצוע המעשה המיוחס לו בכתב האישום ולכן היה אחראי על מעשיו... מתוצאות הבדיקה הנוכחית לא ניתן למצוא כל סימנים לקיום מחלת נפש..."** (עמ' 3 לחווה"ד). (בפגישת רענון במשרדי התביעה ד"ר גלזמן צפתה בדיסקים של חקירות הנאשם במשטרה והשחזור, ומסקנותיה נותרו בעינן, כמפורט להלן - ראו בעדותה בעמ' 62 לפר', שו' 22 עד עמ' 63 לפר', שו' 17).

173. ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 107) שד"ר גלזמן לא צפתה בזמן אמת בדיסקים המתעדים את חקירת הנאשם; **ואולם, ד"ר גלזמן כן צפתה בהם לאחר כתיבת חוות דעתה** (עמ' 64 לפר', שו' 24), **וכן התייחסה לכך בחקירתה הנגדית בבית המשפט, כמובא להלן. ההגנה טענה** בסיכומיה בכתב (סע' 100) ובסיכומיה על פה (עמ' 264 לפר', שו' 15-17): **ד"ר גלזמן לא התייחסה לאחד מתנאי סע' 300א(א) והוא היות הנאשם במצב שבו הוגבלה יכולתו להימנע מעשיית המעשה במידה ניכרת. ואולם, ראשית, ד"ר גלזמן לא נדרשה בחוות דעתה להתייחס לשאלת חלותו של סע' 300א(א) לחוק העונשין על הנאשם (ת/68, עמ' 1, למטה "שאלות בית המשפט"). שנית, בבית המשפט, בתשובה לשאלות הסניגור בחקירה הנגדית, מעדותה של ד"ר גלזמן כן עלתה התייחסותה שוב ושוב גם לטענות ההגנה בדבר "הפרעה נפשית חמורה" [שזהו התנאי הראשון לחלותו של סע' 300א(א) לחוק העונשין - "עונש מופחת"] וכפועל יוצא במשתמע - בדבר התנאי של "הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת" [שזהו התנאי השני לחלות הסעיף דלעיל], אצל הנאשם, בהעידה: "...מצפיה בדיסקים שראיתי וגם שחזור של המעשה לא התרשמתי מקיום של הפרעה נפשית, הוא היה קשוב, מרוכז, הוא ענה לעניין בכל שלב, לא היו סימנים של אי שקט פסיכומטורי או האטה כמובן שהוא בכה ברגעים שזה היה תואם לסיטואציה ולשאלות ולשלבים של חקירה, אפקט זה ביטוי חיצוני של מצב רוח והאפקט שלו היה תואם למה שקורה ולסיטואציה ולמצב רוח שלו. בצפיה בכל הקלטות לא התרשמתי מסימנים של הפרעה קשה" (עמ' 63 לפר', שו' 12-17). בחקירתה הנגדית, לגבי טענת ההגנה שלפיה**

הנאשם סבל מ"הפרעה נפשית חמורה" מסוג של דכאון מג'ורי, הפסיכיאטרית ד"ר גלזמן העידה, בין השאר: "...אני בדקתי אותו (את הנאשם - ג'נ'). אני דיברתי איתו. אני קראתי תעודה של חדר מיון. אני קראתי עדויות שלו במשטרה. ואחרי כל זה הגעתי למסקנה שלא מדובר בהפרעה נפשית חמורה ולא מדובר בדכאון מז'ורי, אפילו והיה מדובר בדכאון מז'ורי כתוב ללא תסמינים פסיכויטיים ואז אין מדובר בהפרעה נפשית חמורה (עמ' 68 לפר', שו' 10-13) ...דכאון לא נחשב הפרעה נפשית חמורה (עמ' 68 לפר', שו' 19-20)...אני לא התרשמתי מקיום של דכאון מז'ורי (עמ' 68 לפר', שו' 23)...בן אדם (הנאשם - ג'נ') מספר לי שהוא ממשיך לעבוד, הוא סיפר שהיה לו קשה לתפקד אבל המשיך לעבוד, ניגן בלהקה, נפגש עם חברים, כל התקופה הזו הוא השתמש בסמים ואלכוהול...בתקופה הזו הוא השתמש יותר. אני לא שוללת עניין שהיה לו משבר הסתגלותי על רקע בעיות עם אשתו, על רקע פרידה, על רקע סכסוך, גירושין שהם מתקדמים על אי רצון שלה להמשיך ביחסים, ברור שלא הרגיש שמח. אבל זה עדיין לא אומר שזו הייתה הגדרה של דכאון מז'ורי, גם בהמשך כאשר ראיתי דיסקים של חומר של חקירות ושל שחזור אני עוד יותר איתנה בדעתי שזה לא היה דכאון מז'ורי (עמ' 64 לפר', שו' 7-14)... הנאשם אמר שהוא השתמש בסמים ואלכוהול אבל ב-4 חודשים אחרונים לאחר שהוא נפרד מאשתו והוצא צו הרחקה והוא עבר לגור בנפרד, שימוש שלו בסמים ואלכוהול גבר בצורה ניכרת, אבל גם לפני הוא השתמש בסמים ואלכוהול וניהל אורח חיים בוהמי, זה מה שהוא אמר לי (עמ' 70 לפר', שו' 4-7)... כתבתי (בחוזה"ד - ג'נ') שהוא (הנאשם - ג'נ') השתמש בחומרים פסיכואקטיביים, זו הכוונה, שימוש בקלונקס ובונדומין לא מעיד על קיום של הפרעה נפשית...אנשים שמכורים לחומרים זה לא מעיד שום דבר (עמ' 71 לפר', שו' 14-16)...מותר לאנשים להיות בכל מיני טיפולים זה עדיין לא משנה את העובדות (עמ' 72 לפר', שו' 8-10)...אנחנו מדברים על הפרעת קיום חמורה שפוגעת בבוחן המציאות. ברור שהוא לא היה שמח, היה לו קשה, הוא נפרד מאשתו שהייתה מליונרית וזה היה לו קשה, הוא מאוד אהב אותה ולא הצליח להחזיר אותה, לא היה לו קל, הוא גם השתמש בסמים ואלכוהול, זה גם לא מוסיף לבריאות הנפשית. לא היה לו קל, אבל זה עדיין לא אומר שהוא סבל מהפרעה חמורה עם פגיעה בשיפוט ובוחן מציאות. כל מה שאתה מספר מעיד על זה שהוא היה במשבר על רקע פרידה מאשתו..." (עמ' 72 לפר', שו' 12-17)...מה שראיתי בדיסקים ו...מה שקראתי בבדיקה של הרופא בחדר המיון זה לא תיאור של בן אדם שנמצא בדכאון מז'ורי, זה שהוא (רופא חדר המיון - ג'נ') כותב שאפשר לשקול, אפשר לשקול, אבל זה לא בן אדם עם דכאון מז'ורי, גם נניח מדברים בדכאון מז'ורי...עדיין אין פגיעה בשיפוט ובבוחן המציאות. זה מה שקובע (עמ' 73 לפר', שו' 13-17)...נטיות אובדניות זה אחד מהסימנים לדכאון מז'ורי אבל זה לא מה שמכריע, יש הרבה אנשים בריאים שיש להם מחשבות אובדניות מכל מיני סיבות (עמ' 73 לפר', שו' 30-31)...היו לו (לנאשם - ג'נ') הפרעות כאלה ואחרות, שהמצב רוח שלו היה ירוד, כתוצאה מהפרעת הסתגלות על רקע פרידה, כתוצאה משימוש בסמים ואלכוהול (עמ' 74 לפר', שו' 22-24)...הוא (פרופ' זלצמן, מומחה ההגנה - ג'נ') ראה יותר חומר ממני...הוא נחשף ליותר חומר, אבל רוב החומר הזה הוא לא רלוונטי (עמ' 74 לפר', שו' 28-30)... (נשאלה לגבי אבחנה לנאשם)...נייר עמדה של איגוד פסיכיאטר... (71/ת; 7/נ) מנחה אותנו לכתיבת חוות דעת. על פי הנייר הזה אנחנו לומדים שאין כאן התייחסות לאבחנה ובכל מקום מתייחסים לקיום של הפרעה נפשית חמורה...הפרעה נפשית חמורה היא הפרעה שמתבטאת ככזו לאורך השנים בטיפול פסיכיאטרי מתמשך, נטילת תרופות או המלצה לנטילת תרופות פסיכיאטריות...אנטי פסיכויטיות וריסון התנהגויות אלימות, אישפוזים פסיכיאטריים...לצורך העניין הפרעה נפשית הזו לא יכולה להופיע בעת ביצוע העבירה שמתייחסים לרצח אלא שזה צריך להיות לאורך שנים." (עמ' 75 לפר', שו' 5-12). לגבי אי שליחת הנאשם להסתכלות: "הפניה להסתכלות זה מקרים שיש בהם ספק שאחרי בדיקה ועיון בחומר אני לא יודעת מה להחליט...במקרה הזה לא היה לי ספק ולכן לא שלחתי את הנבדק להסתכלות." (עמ' 64 לפר', שו' 2-4). עדותה של ד"ר גלזמן היתה ברורה, כנה ומשכנעת, והיא חוזקת בראיות כמפורט להלן, ובהן בין השאר - הנאשם נראה

ונשמע מעיד בחקירותיו במשטרה ובשחזור כשהוא קשוב, מרוכז, עונה לעניין, ללא אינדיקציה למצב רוח ירוד או דכאון ולא כל שכן לא דכאון מג'ורי (ראו ושימעו את הנאשם בחקירותיו במשטרה בדיסקים ת/3ב, ת/4א (השחזור), ת/5ב, ת/7א).

174. לאור עמדתה המקצועית של ד"ר גלוזמן לגבי אי קיומה של הפרעה נפשית, לא כל שכן אי קיומה של הפרעה נפשית "חמורה" אצל הנאשם, ממילא מתייחר הצורך לבדוק קיומו של תנאי נוסף לחלול של סע' 300א(א) לחוק העונשין ("להימנע מעשיית המעשה"). **ההגנה טענה** בסיכומיה (סע' 128): בעדותה של ד"ר גלוזמן היו מגמתיות וניסיונות התחמקות בוטים. **אינני מקבל טענה זו**. אכן, כטענת ההגנה בסיכומיה (סע' 102, 105), ניסיונה המקצועי של ד"ר גלוזמן פחות מזה של פרופ' זלצמן, והחומר שעמד בפניה היה אף הוא פחות מזה שהיה בפני פרופ' זלצמן, אך **לא מצאתי בעדותה מגמתיות וניסיונות התחמקות** כנטען; **ד"ר גלוזמן העידה ברורות ובכנות**, הן על משך הבדיקה שלה את הנאשם, והן על היקף החומר שהיה בפניה עובר לעריכת חוות דעתה, תוך שהיא הסבירה שוב ושוב היטב כמפורט לעיל, את עמדתה המקצועית ואת חוות דעתה, שלפיה הנאשם **לא** היה בדכאון מג'ורי; **עדוּתה של ד"ר גלוזמן היתה משכנעת, עקבית, כנה, ברורה, ממוקדת, לא מופרזת, והגינית**. מה גם, שכאמור, יש **תימוכין** לחוות דעתה ולעדוּתה של ד"ר גלוזמן בראיות נוספות (לרבות בחלק מדבריו בעדותו בבית המשפט של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן עצמו), כמפורט להלן:

175. בדיקת הנאשם בחדר מיון מחזקת את חוות דעתה ואת עדוּתה של ד"ר גלוזמן: ביום 18.8.14 בשעה 13:49 (פחות מיממה לאחר מעצרו של הנאשם), נבדק הנאשם בחדר המיון של בית החולים אברבנאל ע"י ד"ר הדי אליוט. בתעודת חדר המיון (ת/69), נקבע, בין השאר: "...לפני כ-4 חודשים אשתו נפרדה ממנו ואז חלה החמרה במצבו הנפשי. הרגיש שאשתו לא התייחסה אליו והייתה עסוקה כל הזמן בענייני עבודתה... יום אחד התעצבן ושבר עציץ בבית. הוצא נגדו צו הרחקה. עבר לגור לבד. מאז סובל ממצב רוח ירוד, קשיי שינה, ירידה בתיאבון, ירידה בתפקוד מחשבות טורדניות לגבי אשתו ומחשבות שרוצה למות. סובל ממחשבות טורדניות שהוא לא שווה כלום ושאינו לו שום דבר בחיים ושהיה נשוי למיליונרית ועכשיו זרקה אותו. המשיך לנגן בלהקה שלו אולם מדווח על ירידה בתיפקוד. מסתגר בביתו ולא בקשר עם אף אחד, לדבריו התחיל לקחת ציפרלקס, קלונקס ובונדרומין שקיבל מחברים שלו. לא נבדק על ידי רופא או פסיכיאטר... התחיל לשתות אלכוהול כל הזמן (אולם גם שתי בכמויות גדולות קודם, לדבריו) וגם להשתמש בסמים מסוג "מיסטר נייס גאי". **ללא עדות למחשבות שווא של רדיפה...או להפרעות בתפיסה לאחרונה. ביום של האירוע היא הגיעה לביתו לבקרו והתברר לו סופית שהמערכת יחסים נגמרה**. לא רוצה לדבר על מה שקרה אחר כך. מאז עזב את הבית והחליט שרוצה להתאבד...אומר שהיה רוצה לנסות להתאבד עוד פעם...בדיקה פסיכיאטרית...חשיבתו מאורגנת וללא הפרעות...ללא עדות למחשבות שווא. מדווח על מחשבות אובדניות אולם ללא תוכנית קונקרטית כעת. מדווח על מחשבות על חוסר ערך עצמי וחוסר עניין בחיים. ללא עדות להפרעות בתפיסה...בוחן מציאות ושיפוט תקינים. קיימת תובנה למצבו. דיון וסיכום בבדיקתו ללא עדות לתסמינים פסיכויטיים. חשיבתו מאורגנת וללא הפרעות במהלך החשיבה. מדווח על תסמינים דיכאוניים ומחשבות אובדניות על רקע הפרידה מאשתו לפני כ-4 חודשים שהחמירו אחרי מה שקרה לפני מספר ימים. לפי התרשמותי סובל מהפרעת הסתגלות עם תסמינים דיכאוניים ממושכים. באבחנה מبدלת צריך לשקול דיכאון מג'ורי אולם ללא תסמינים פסיכויטיים או פגיעה בבוחן המציאות". - כך, ממצאי בדיקת הנאשם שנערכה פחות מיממה לאחר שנעצר, ע"י רופא בחדר המיון בבית החולים אברבנאל, **מחזקים** את חוות דעתה של ד"ר גלוזמן, שלפיה **אין** לנאשם הפרעה נפשית, לא כל שכן **שאין** לו הפרעה נפשית **חמורה** (ראו פירוט לגבי מושגים אלה בנייר העמדה של איגוד הפסיכיאטריה בישראל - **ת/71** - בהמשך דבריי); כאמור, ד"ר הדי סיכם באומרו: "...**(הנאשם - ג'נ')** סובל **מהפרעת הסתגלות...לשקול דיכאון מג'ורי...ללא תסמינים פסיכויטיים...**". **גם ההגנה** בסיכומיה (סע' 109)

אמרה ש"קיימת חשיבות רבה להתרשמותו של ד"ר אליוט הדי" שבדק את הנאשם סמוך למועד שבו הוא רצח את המנוחה; ממצאי בדיקתו של ד"ר הדי מחזקים את חווה"ד של ד"ר גלזמן.

176. ההגנה טענה בסיכומיה בכתב (סע' 109) ובסיכומיה על פה (עמ' 264 לפר', שו' 28): כאמור לעיל, ד"ר הדי בחדר המיון, סבר שצריך לשקול דכאון מג'ורי (ת/69). ואולם, ההגנה עצמה ציינה (בסע' 109 לסיכומיה) שמדובר ב"חשד" בלבד שהתעורר אצל ד"ר הדי; חשד, לא אבחנה. שנית, ד"ר הדי כתב שצריך "לשקול", ולא מעבר לכך; ד"ר גלזמן הסבירה בעדותה בתשובה לשאלות הסניגור: "...כתוב צריך לשקול...לא מבינה למה אני צריכה להתמודד עם אבחנה משוערת שנעשתה. נכון הרופא שבדק התרשם מקיום תסמינים דיכאוניים ואני לא מתווכחת על זה...בחוות הדעת מתייחסים...לקיום הפרעה נפשית חמורה שיכולה לפגוע בשיפוט ובוחן מציאות." (עמ' 67 לפר', שו' 24 עד עמ' 68 לפר', שו' 2). על כן: לא רק שד"ר הדי רק אמר "לשקול" ולא מעבר לכך, אלא שהמשוכה גבוהה אף יותר - זו צריכה להיות לא כחשד בלבד אלא כמימצא - הפרעה נפשית חמורה, וכזו לא הוכחה כעולה מעדותה דלעיל של ד"ר גלזמן (וכעולה מממצאי בדיקתו דלעיל של ד"ר הדי), לא כל שכן שלא הוכחו גם שאר התנאים המצטברים לתחולת עונש מופחת בעניינו של הנאשם, כמפורט להלן.

177. זאת ועוד: כאמור, ב"כ הנאשם תלה את יהבו של הנאשם גם באמירתו של ד"ר אליוט הדי "צריך לשקול דכאון מג'ורי" (בעמ' 264 לפר', שו' 28-30); ואולם, כשהתבקש מומחה ההגנה פרופ' זלצמן להתייחס לממצאי בדיקתו של ד"ר הדי, מומחה ההגנה ראה לתת להם משקל נמוך, בהעידו: "... ברצוני לתת את המשקל הנכון לבדיקה בחדר המיון, בחלק העליון של המסמך יש חותמת, מסמך זה מכיל סיכום בדיקה במיון ואינו מהווה חוות דעת פסיכיאטרית...ד"ר אליוט אינו מומחה בפסיכיאטריה אלא מתמחה בלבד, נסיונו מוגבל ועל פי חוק אינו ראוי לקבוע אבחנות לצורך התדיינות משפטית כיוון שאינו מומחה...אין בבדיקה כזו שום התייחסות רצינית לאירוע מורכב כל כך שהצריך ממני שתי בדיקות, קריאה של חומר אין סופי, צפייה בעשרות קלטות של חקירה, לעומת בדיקה של מתמחה שנעשית בערב בחדר מיון בזמן של אולי חצי שעה, זה תפקידו, אני לא רוצה להשמיצו, כך אנחנו בודקים במיון, בדיקה במיון אינה קביעה להתדיינות משפטית. לכן משקלה של בדיקה זו בעיני נמוך וכך צריך להתייחס אליה. מבלי לפגוע באף אחד." (עמ' 221 לפר', שו' 31-16; ראו גם את דבריו בעמ' 210 לפר', שו' 26-29; עמ' 211 לפר', שו' 6-3 - מפי מומחה ההגנה: "...ד"ר אליוט שהוא מתמחה בתחילת דרכו..."; עמ' 223 לפר', שו' 25-28 - "...מתמחה בחדר מיון אחרי בדיקה קצרה...שאינו לה מעמד משפטי, אין בה אפילו חשיפה לחלק קטן מחומר הראיות..."). על כן, מדבריו דלעיל של מומחה ההגנה פרופ' זלצמן עולה אפוא שאין לייחס משקל רב לאמירתו של ד"ר הדי בתעודת חדר המיון ת/69: "...לשקול דכאון מג'ורי...". וכאמור ממילא עסקין ב"חשד", ותו לא.

178. מסמכים מבית המעצר - ת/70: חיזוק נוסף לחוו"ד ת/68 ולעדות ד"ר גלזמן בבית המשפט, כמו גם לאבחנת רופא חדר המיון בבית החולים אברבנאל - ת/69 דלעיל, נמצא בממצאי בדיקות בבית המעצר שנערכו לנאשם, החל מיממה בלבד לאחר שנעצר, ואילך: בבדיקת הנאשם מיום 19.8.14 (ת/70א) כתבה ד"ר מרגלית שוורץ, מומחית לפסיכיאטריה, בין השאר: "...אין כל סימנים פסיכויטיים. יש עדיין מחשבות אובדניות ללא תוכניות מעשיות...תחיל טיפול תרופתי." בבדיקת הנאשם מיום 28.8.14 הרופאה כתבה, בין השאר: "...שולל כל כוונה או רצון לפגוע בעצמו. טיפול תרופתי ללא שינוי." בבדיקה מיום 30.9.14 (ת/70א) הפסיכיאטרית כתבה "בקשה להפסקת טיפול", והנאשם "שולל כל כוונה או רצון לפגוע בעצמו." בבדיקה מיום 9.3.15 הרופאה כתבה, בין השאר: "...ללא טיפול. שולל כוונות אובדניות...ללא עדות לפנמולוגיה דיכאונית מג'ורית...". כעולה מהאמור לעיל, הממצאים שללו סימנים פסיכויטיים, שוב ושוב שללו כוונות אובדניות אצל הנאשם, וכאמור, גם ציינו העדר עדות לפנמולוגיה דיכאונית

מג'ורית.

179. ההגנה טענה בסיכומיה בכתב (סע' 106, עמ' 52-53) ובסיכומיה על פה (עמ' 263 לפר', שו' 25-28): בפני פרופ' זלצמן עמדו חומרים רבים שמהם ניתן היה ללמוד על מצבו הנפשי של הנאשם, וההגנה פירטה חומרים אלה: למשל, תרשומתה של גב' אפרת שדה - **ואולם**, ממלוא תרשומתה של אפרת שדה **נ/1** עולה **חיזוק לגירסת התביעה** שלפיה הנאשם הגיע לטיפול בגלל קשיים עם בת זוגו שרוצה להיפרד ממנו, והוא מנסה בכל דרך להחזיק את הקשר, **ובכל רישום הפגישות איתו אין רישום על כוונה אובדנית מצידו**. עדויות נוספות שהובאו (בחלקן) **אין** של מומחים בתחום הנפש, ובהן יש גם דברים **המחזקים גם הם את גירסת התביעה**: למשל, עדותו של א.א. (ת/59א): מצבו הנפשי הנטען של הנאשם היה **עקב המשבר ביחסיו עם המנוחה, שהוא היה אובססיבי אליה, כל הזמן דיבר עליה, הוא היה קנאי לה, הוא נכנס לאנרגיה של שנאה כלפיה** (עמ' 2, שו' 29 עד עמ' 3, שו' 78), ועוד. **עת/8**, יעל, שהכירה היטב את הנאשם, והיתה איתו בקשר רצוף כל השנים (ראו בהודעתה במשטרה **ת/58א**, עמ' 1, שו' 3-4), נשאלה והשיבה במשטרה: "ש. הוא (הנאשם - ג'נ') היה שרוי בדיכאון לאחרונה? **ת. קצת יאוש, היה לו קשה עם החלום שהתנפץ שיהיו הוא ודפנה יחד**". (**ת/58א**, עמ' 2, שו' 41-42; ראו גם בתמליל **ת/58ב**, עמ' 11, שו' 16-18). הא ותו לא, כעולה מדבריה דלעיל של חברתו הקרובה של הנאשם - **עת/8** (עה/1) יעל - לאדכאון, לא כל שכן **לא** דכאון מג'ורי. ברי כי **אין** במצב נפשי לא טוב/מצב נפשי של מצוקה/מעורער/קצת יאוש, כדי להוות דכאון, לא כל שכן **לא** "דכאון מג'ורי", כפי שעוד יפורטו הדברים גם בהמשך דבריי.

חוו"ד ועדות מומחה ההגנה - בנוסף לנימוקים שפורטו לעיל (בפרק שעסק בטענות ההגנה בדבר הגנה נטענת של שכרות) **להלן נימוקים נוספים לאי קבלת חוות דעתו נ/8 ועדותו של פרופ' זלצמן שלפיהן הנאשם סבל מהפרעה נפשית חמורה - דכאון מג'ורי, שבעטיי יכולתו להימנע מעשיית המעשה הייתה מוגבלת במידה ניכרת, וכי הנאשם (כביכול) מתאים להגדרת "הפרעה נפשית חמורה" לענין עונש מופחת כמשמעותה בסע' 300א(א) לחוק**:

180. הנאשם לא היה פסיכוטי בשום שלב: פרופ' זלצמן אישר בעדותו **שלא** היו סימנים למצב פסיכוטי אצל הנאשם: "...בשתי הבדיקות הנאשם לא נתן סימנים למצב פסיכוטי...ובשום שלב הוא לא טען שהוא היה פסיכוטי". (עמ' 211 לפר', שו' 16-19). פרופ' זלצמן **הוסיף** בתשובתו בבית המשפט, והעיד: "עם זאת...אולי תחת השפעת חומרים ואולי בלי קשר אליהם הנאשם היה במצב פסיכוטי, אך **אין לי דרך להוכיח זאת** ולכן אני משאיר את זה בסימן שאלה". (עמ' 211 לפר', שו' 19-21). **ואולם** פרופ' זלצמן **לא** כתב בחוות דעתו **נ/8** את התוספת הזו דלעיל שעליה העיד. פרופ' זלצמן בעדותו בבית המשפט **הוסיף שוב**: "...אני מרשה לעצמי להעלות את השאלה האם לא מדובר "רק" בדיכאון מז'ורי אלא **אולי** משהו המתקרב יותר לדיכאון פסיכוטי". (עמ' 211 לפר', שו' 20-31). גם כשפרופ' זלצמן דיבר בעדותו של השימוש בניס גאי, הוא **הוסיף**: "קיים **ספק** מסוים שהנאשם היה למספר שעות או ימים פסיכוטי תחת החומר אך **אין לי דרך לדעת או להוכיח זאת...**" (עמ' 226 לפר', שו' 5-6). כך גם לגבי המסרונים ששלח הנאשם (**ת/17**, בעמ' 52, 54) - פרופ' זלצמן העיד: "...אם לא היו בכלל דברים במציאות והוא (הנאשם - ג'נ') פירש אותם במוחו הקודח ולא ניתן לשכנוע הרי את מוכיחה שהאיש פסיכוטי עם דלוזיה של קינאה **מה שמעלה שאלות נוספות לגבי האבחנה שלו**". (עמ' 235 לפר', שו' 23-30). **את כל ה"תוספות" הללו דלעיל** שהושמעו מפי פרופ' זלצמן בעדותו בבית המשפט - שכאמור נותרו מצידו כ"שאלה/ות", וכ"אולי", וכ"ספק" - פרופ' זלצמן **לא כלל בחוות דעתו נ/8**, וכאמור **הוא גם לא כתב בה, בשום צורה, "פסיכוטי" לגבי הנאשם**. יצוין: הביטוי "מחשבה שאינה מעוגנת במציאות" אותו כתב פרופ' זלצמן בבדיקתו השניה את הנאשם מיום 14.1.15 (**נ/8**, עמ' 12) - שלדידו של פרופ' זלצמן מצב זה אף חמור יותר מסתם דכאון (עמ' 211 לפר', שו' 29-30) - **לא נכתב על ידו**

בבדיקתו הראשונה את הנאשם שנעשתה 4 ימים בלבד לאחר הרצח. פרופ' זלצמן העיד עוד בבית המשפט: "...הדין איננו על האבחנה עצמה אלא על מידת קרבתה לאבחנה הפסיכוטית...**דכאון מג'ורי לטעמי קרוב יותר לאבחנה הפסיכוטית מאשר הפרעת אישיות.**" (עמ' 219 לפר', שו' 32-30). **ואולם**, גם את ה"תוספת" הזאת שבעדותו בבית המשפט, פרופ' זלצמן אמר לראשונה רק בביהמ"ש **ולא** כתב אותה בחוות דעתו **נ/8**. כאמור, גם לדידו של פרופ' זלצמן, הנאשם **לא** היה פסיכוט.

181. זאת ועוד: פרופ' זלצמן העיד שלפי מסמכים מבית המעצר (**ת/70א**) הנאשם קיבל בבית המעצר תרופה אנטי פסיכוטית (עמ' 222 לפר', שו' 10-2) ואולם התרופה הייתה **שגויה כי הנאשם לא היה פסיכוט** ונכון עשה מי שביקש להפסיק אותה (עמ' 222 לפר', שו' 21-11). פרופ' זלצמן הוסיף וציין: "...אני קובע כי אין לתת תרופה אנטי פסיכוטית עקב **מצוקה שאינה פסיכוטית**..." (עמ' 223 לפר', שו' 10-9), והעיד **שהמקרה של הנאשם איננו מחלה פסיכוטית** (עמ' 235 לפר', שו' 11), והוא, פרופ' זלצמן: **"לא מצאתי עדות לפסיכוזה"** (עמ' 235 לפר', שו' 21; וראו גם בעמ' 239 לפר', שו' 2). והרי זהו עוד **תיקוף** מפי פרופ' זלצמן עצמו, לכך **שהנאשם לא היה פסיכוט**. ודוק: בית המשפט העליון כבר **פסק:** **"ברגיל נדרשת הפרעה [לענין סע' 300א(א) לחוק - ג'נ'] שיש בה מרכיב פסיכוט או קרבה למצב פסיכוט, לרבות פגיעה בולטת בתפקוד.**" (ע"פ 6344/12 בוגוסלבקי, מיום 12.7.16, בסע' 51 לפסה"ד; השוו ואבחנו לעומת הנאשם דכאן - ע"פ 6318/12 פהים, מיום 20.1.16, בסע' 13 לפסה"ד). כאמור, **אין** זה המצב בעניינו של הנאשם. פרופ' זלצמן הוסיף דברים נכוחים, בהעידו: **"...יש אנשים שפשט מקנאים, ועלולים גם לרצוח, לא על רקע נפשי."** (עמ' 235 לפר', שו' 30). ואכן, כעולה מהראיות ומהאמור והמפורט לעיל, **כזה הוא הנאשם שבתיק זה, שהוא אינו נאשם שלקה בהפרעה נפשית כנטען ע"י ההגנה, לא כל שכן לא לקה בהפרעה נפשית "חמורה" (דכאון מג'ורי), כנטען ע"י ההגנה.**

עדותו דלעיל של פרופ' זלצמן, שלפיה הנאשם לא הראה סימנים של מצב פסיכוט ובשום שלב הוא לא מצא עדות לפסיכוזה, מחוזקת בממצאי הבדיקה שנערכה לנאשם ביום 18.8.14 - 4 ימים בלבד לאחר הרצח, בחדר המיון של בית החולים אברבנאל (ת/69), ובאמור במסמכי בית המעצר (ת/70):

182. בבדיקת הנאשם בחדר מיון: כאמור, ביום 18.8.14 בשעה 13:49, נבדק הנאשם בחדר המיון של בית החולים אברבנאל ע"י ד"ר הדי אליוט. בתעודת חדר המיון (ת/69), נקבע, בין השאר: **"...ללא** עדות למחשבות שווא של רדיפה...או להפרעות בתפיסה לאחרונה...". בדיקה פסיכיאטרית...חשיבתו...ללא הפרעות...**ללא** עדות למחשבות שווא...**ללא** עדות להפרעות בתפיסה...בוחן מציאות ושיפוט תקינים...דין וסיכום בבדיקתו **ללא עדות לתסמינים פסיכטיים** (ההדגשות כאן והלאה הן שלי - ג'נ') חשיבתו...**ללא** הפרעות במהלך החשיבה...לפי התרשמותי סובל מהפרעת הסתגלות עם תסמינים דיכאוניים ממושכים. באבחנה מבדלת צריך לשקול דיכאון מג'ורי אולם **ללא תסמינים פסיכטיים** או פגיעה בבוחן המציאות."

183. מסמכים מבית המעצר - ת/70: בבדיקת הנאשם מיום 19.8.14 (ת/70א) כתבה ד"ר מרגלית שוורץ, מומחית לפסיכיאטריה, בין השאר: **"...אין כל סימנים פסיכטיים** (ההדגשות כאן והלאה הן שלי - ג'נ') ...". בבדיקה מיום 30.9.14 (ת/70א) הרופאה כתבה **"בקשה להפסקת טיפול", והנאשם "שולל כל כוונה או רצון לפגוע בעצמו."** בבדיקה מיום 10.12.14 הפסיכיאטרית ד"ר ליליה צ'ייקין, כתבה בין השאר: **"... ללא עדות לפנמולוגיה דיכאונית מג'ורית..."** (ההדגשה כאן שלי - ג'נ'); בבדיקה מיום 9.3.15 הרופאה שוב כתבה, בין השאר: **"...ללא עדות לפנמולוגיה דיכאונית מג'ורית..."**.

184. לא הוכח כנדרש שהנאשם היה במצב דיכאוני ממושך: ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 113) ופרופ' זלצמן

כתב בחוות דעתו, שהנאשם היה "במצב דכאוני ממושך". (נ/8, עמ' 10, בסע' 4). עוד כתב פרופ' זלצמן בחוות דעתו, ש"מזה מספר שנים (הנאשם - ג'נ') סובל ממצב דכאוני...". (נ/8, עמ' 14, בסע' 9). ואולם, בבית המשפט פרופ' זלצמן העיד שמצבו הדכאוני של הנאשם נמשך "חודשים ארוכים" (עמ' 212 לפר', שו' 11-12), ובהמשך פרופ' זלצמן העיד "שבועות עד חודשים". (עמ' 212 לפר', שו' 21-22). פרופ' זלצמן נשאל על הבדלי הגרסאות, והשיב "בני הזוג נישאו ב-2012...זמן קצר אחרי הנישואין החלו סכסוכים וויכוחים וכבר אז מדווח על "מצב רוח ירוד"...הנאשם נראה לי כאדם אמין ואני חושב שגם אתם התרשמתם כך בעדותו ועל כן אני מניח שלא טווה סיפור שלם ומתוחכם כדי להתחמק מעונש". (עמ' 212 לפר', שו' 24-29). ואולם, א. ברי כי מצב רוח ירוד איננו בהכרח דכאון. ב. הנאשם נראה ונשמע כשהעיד בבית המשפט לא אמין ושגירסתו/אותו בלתי מהימנות, כמפורט לעיל. ג. פרופ' זלצמן העיד שהנאשם סבל מדכאון כרוני שזה מתבטא "בהתקפים חוזרים שמשכם הממוצע הוא 9 חודשים...". (עמ' 213 לפר', שו' 5-6), ו:"אני חושב שהוא סבל מהרבה התקפים דכאוניים לא מטופלים, כמו הרבה מאוד יוצרים מוסיקליים שאני מטפל בהם". (עמ' 218 לפר', שו' 6-7). ואולם, לא הובא תימוכין ראייתי לאמירות הללו דלעיל של פרופ' זלצמן בהתייחס לנאשם דנן הקונקרטי דווקא. כאמור עת/8, יעל, שהכירה היטב את הנאשם, והיתה איתו בקשר רצוף כל השנים (ראו בהודעתה במשטרה ת/58א, עמ' 1, שו' 3-4), נשאלה והשיבה במשטרה: "ש. הוא (הנאשם - ג'נ') היה שרוי בדיכאון לאחרונה? ת. "קצת יאוש", היה לו קשה עם החלום שהתנפץ שיהיו הוא ודפנה יחד". (ת/58א, עמ' 2, שו' 41-42; ראו גם בתמליל ת/58ב, עמ' 11, שו' 16-18). הא ותו לא. לא דכאון (לכל היותר משבר הסתגלות/הפרעת הסתגלות על רקע הבעיות שהיו לנאשם עם המנוחה, והפרידה ממנה - ראו בעדות ד"ר גלזמן בבית המשפט בעמ' 69 לפר', שו' 10-11; עמ' 74 לפר', שו' 22-23; ראו גם: בעמ' 72 לפר', שו' 16-17), לא כל שכן לא דכאון מג'ורי. ודוק: כאמור לעיל, גם מומחה ההגנה פרופ' זלצמן העיד בבית המשפט, בין השאר, שמצבו הדכאוני (הנטען) של הנאשם נמשך "שבועות עד חודשים". (עמ' 212 לפר', שו' 21-22), היינו בכל מקרה לא היה זה אצל הנאשם מצב "ממושך", כנטען.

185. פרופ' זלצמן כתב בדפי העבודה שלו (ת/78), בהתייחס לנאשם: "הפרעת אישיות" (ע' 6, ההדגשה בקו היא במקור - ג'נ'). פרופ' זלצמן העיד בבית המשפט: "אין ספק לדעתי שהנאשם סובל גם מהפרעת אישיות". (עמ' 220 לפר', שו' 9). פרופ' זלצמן הוסיף והעיד שהוא לא כתב אבחנה של הפרעת אישיות כי "בהיות בן אדם במצב דכאוני קשה מאד לקבוע אבחנה של הפרעת אישיות". (עמ' 220 לפר', שו' 13-14). ואולם - אם כדברי פרופ' זלצמן לעיל אין ספק שהנאשם סובל גם מהפרעת אישיות, היה עליו לכתוב זאת בחוות דעתו נ/8, ולא ניתן הסבר מספק מדוע הוא לא כתב זאת, אלא רק העיד על כך לראשונה בבית המשפט; ואם אין ספק שהנאשם סובל מהפרעת אישיות, מדוע הוסיף פרופ' זלצמן ואמר שקשה מאד לקבוע אבחנה של הפרעת אישיות בהיות בן אדם דכאוני כאשר לפי טענות ההגנה הנאשם הוא דכאוני. ודוק: ברי שיש משמעות לכך שבחוות דעתו של הנאשם נ/8 היתה נכתבת גם אבחנה של הפרעת אישיות.

186. לאחר שהוא בדק את הנאשם בחדר המיון של בית החולים אברבנאל, ד"ר אליט הדי כתב ביום 18.8.14 - ת/69, יממה בלבד אחרי מעצרו של הנאשם, בין השאר: "...לפי התרשמותי סובל (הנאשם - ג'נ') מהפרעת הסתגלות..."; בביקור נוסף בבית המעצר, ביום 19.8.14, יומיים אחרי מעצרו של הנאשם, הפסיכיאטרית ד"ר שוורץ, כתבה ב"שם המחלה", בין השאר (תרגום שלי לעברית): תגובה ללחץ חמור והפרעות הסתגלות (ת/70; וראו גם "הפרעת הסתגלות" בבדיקות מיום 28.8.14, מיום 10.12.14, ומיום 9.3.15). שוב ושוב נרשמה אפוא לגבי הנאשם אבחנה של הפרעת הסתגלות ע"י פסיכיאטרית/רופא.

187. לאור האמור לעיל, פרופ' זלצמן נשאל האם בשתי ההפרעות - דיכאון מג'ורי והפרעת הסתגלות - הסימפטומים

דומים, והוא השיב בשלילה (עמ' 220 לפר', שו' 22-23). פרופ' זלצמן שלל בעדותו שאחד הסימפטומים של הפרעת הסתגלות זה **ביטויים של אובדנות** (עמ' 220 לפר', שו' 26-29). ואולם, בעמ' 2 להגדרת האבחנה ב- DSM5 (ת/80 - עמ' 220 לפר', שו' 31 עד עמ' 221, שו' 1), תחת הכותרת מאפיינים אבחנתיים, כך נכתב: **הפרעות הסתגלות** מתחברות/נקשרות לסיכון מוגבר של **ניסיונות התאבדות, והתאבדות שהושלמה** (ת/80, בעמ' 287, אמצע העמוד - בתרגום לעברית שלי - ג'נ').

188. פרופ' זלצמן אישר בעדותו ש"הפרעת הסתגלות זה סימפטומים שמתפתחים בעקבות ארוע מכונן שלפי הדי.אס.אם. יכול להיות גם בעיות בנישואין" (עמ' 220 לפר', שו' 19-21), **ושלאדם שיש לו הפרעת הסתגלות יש ירידה מסויימת בתיפקוד** (עמ' 220 לפר', שו' 24-25). פרופ' זלצמן נשאל מה יש לו להגיד על האבחנה של **הפרעת הסתגלות** שניתנה לנאשם ע"י ד"ר אלויט (ת/69), ועל מה שנקבע לגבי הנאשם בבדיקה בבית המעצר (ת/70) - **ללא עדות לפנמוולוגיה דיכאונית מג'ורית**, ופרופ' זלצמן העיד שיש לתת משקל נמוך לאבחנה שנקבעה בחדר המיון שכן, בין השאר, האבחנה של הפרעת הסתגלות לא רלבנטית כלל לנאשם, היא הפרעה קלה, והוסיף: **"...ד"ר אלויט...מתמחה בלבד, נסיונו מוגבל ועל פי חוק אינו רשאי לקבוע אבחנות לצורך התדיינות משפטית...בדיקה של מתמחה שנעשית בערב בחדר מיון... בדיקה במיון אינה קביעה להתדיינות משפטית. לכן משקלה של בדיקה זו בעיני נמוך וכך צריך להתייחס אליה..."**. (עמ' 221 לפר', שו' 16-31; וראו גם: בעמ' 211 לפר', שו' 5). ואולם, פרופ' זלצמן לא נתן הסבר מספק לגופו של ענין, מדוע הנאשם לא לקה לדעתו בהפרעת הסתגלות (בשונה מדכאון מג'ורי). **ההגנה טענה** בסיכומיה (סע' 111) ופרופ' זלצמן העיד בבית המשפט, שדיכאון מג'ורי היא מחלה ביולוגית שבה יש גם תשתית גנטית **"שהנאשם כנראה קיבל מאימו"** (עמ' 223 לפר', שו' 30-31). ואולם, אמירה זו של פרופ' זלצמן לא עוגנה במסמך רפואי לגבי הנאשם, זולת דברי הנאשם עצמו שלפיהם אימו ניסתה להתאבד פעמיים בבליעת כדורים (נ/8, עמ' 9). ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 111) שהדברים דלעיל לא נסתרו ע"י ד"ר גלוזמן, ואולם, בחקירתה הנגדית בבית המשפט ד"ר גלוזמן לא נשאלה בענין תורשה בדכאון בכלל, ולא נשאלה בענין גנטיקה של דכאון מאמו של הנאשם לנאשם, בפרט (עמ' 64-75 לפר').

189. נייר העמדה של איגוד הפסיכיאטריה בישראל (ת/71) - פרופ' זלצמן הופנה אליו, שם בתת הפרק של "מהי הפרעה/מחלה נפשית קשה (מה שהמחוקק כינה "חמורה")" (עמ' 3), **נאמרו הדברים הבאים:** "הוועדה ממליצה שלאור ניסוח הסעיף 300א(א) שבחוק, יש לקחת בחשבון שני נושאים שונים המהווים שתי משוכות הכרחיות לצורך כניסה להגדרת החוק: 1. הפרעה נפשית קשה/חמורה היא הפרעה שמתבטאת ככזו לאורך השנים ב: טיפול פסיכיאטרי מתמשך, נטילת תרופות או המלצה לנטילת תרופות פסיכיאטריות (כגון: אנטי-פסיכוטיות...ותרופות לריסון התנהגויות אלימות), אשפוזים פסיכיאטריים, הפרעה משמעותית בתפקודים מקצועיים/חברתיים/משפחתיים, כישלונות בביצוע מטלות חשובות (כגון: לימודים, שרות צבאי וכו'). לדעת הועדה אין הפרעה נפשית חמורה/קשה יכולה לבוא לביטוי בפעם הראשונה (דה-נובו) רק בהקשר של הרצח" (וראו גם: ע"פ 1508/14 חבני, מיום 24.8.15, בסע' 42 לפסה"ד), **"במקרה חריג בו קובע הפסיכיאטר שמדובר בהפרעה נפשית קשה/חמורה למרות שאיננה עונה על הקריטריונים דלעיל עליו להסביר ולפרט בהרחבה את הסיבות לעמדתו המיוחדת. 2. קיום קשר ישיר בין הפרעה המתוארת לבין העבירה. כך שהיא הגבילה במידה ניכרת את יכולתו להבין את אשר עשה או הפסול במעשיו או להימנע מעשית המעשה. לגבי סוגי ההפרעות הועדה ממליצה לקחת בחשבון הפרעות כגון: 1. הפרעות פסיכוטיות כמו למשל הפרעה דלזיונלית, סכיזופרניה ברימיסיה, והפרעות אפקטיביות עם מרכיב פסיכוטי...הפרעות אלה לצורך הפעלת סעיף 300א(א) חייבות להיות בדרגת חומרה המתקרבת (בלי להגיע) לדרגה הנדרשת בסעיף 34 ובנוסף כאשר להפרעה יש קשר סיבתי לעבירה נשוא התביעה. 2. הפרעות אישיות בתנאי שיתקיימו 2 תנאים: א. הפרעת אישיות תיחשב**

קשה...וכבסיס לענישה מופחתת רק במקרים בודדים וחריגים בהם האדם, המאובחן כלוקה בהפרעת אישיות מגלה **פגיעה בולטת בתפקוד ופסיכופטולוגיה קרובה למצב של חולה נפש פסיכוטי. חומרת ההפרעה באישיות** (לפני העבירה) תתבטא ב: **קיום אשפוזים רבים, צורך בטיפול תרופתי אנטי פסיכוטי, קשיים ניכרים ביכולת לעבוד ולשמור על קשרים, כישלונות בחיי משפחה וקשיי תפקוד בלימודים, ובשרות צבאיים...** (ראו ב - **ת/71**, בעמ' 3-4).

190. נייר העמדה (ת/71) מנחה מומחים בכתיבת חוות דעתם, ובפסיקה הוא מהווה בסיס להכרעה: ההגנה היפנתה בסיכומיה (סע' 125-127) לעדותו של פרופ' זלצמן (עמ' 229 לפר', שו' 19-17), וטענה, שדבריו עולים בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון שלפיה, בין השאר, **נייר העמדה נועד להנחות פסיכיאטרים** בהכנת חוות דעת המוגשות לבית המשפט, אך קביעת היקף תחולתו של סע' 300א(א) לחוק היא ענין משפטי נורמטיבי המסור לבית המשפט, ולא למומחים בתחום הרפואה. ברי כי זהו המצב המשפטי, ואולם כשנאמר **לפרופ' זלצמן** בעדותו בבית המשפט, שלפי נייר העמדה הנאשם לא עומד בקריטריונים המומלצים בו, **פרופ' זלצמן השיב**, בין השאר: זה רק נייר עמדה, הוא לא מחייב, נייר העמדה לא אומר איזה אבחנות בפנים ואלו אבחנות בחוץ, נייר העמדה מנסה לתת כלים לקבל החלטות, לא להתייחס לנייר העמדה כתורה מסיני אלא **כהמלצה** של 4 אנשים מכובדים (עמ' 228 לפר', שו' 20 עד עמ' 229 לפר', שו' 19; ראו גם בסיכומי ההגנה, בסע' 124). **ואולם, בית המשפט העליון פסק:** נייר העמדה נועד **להנחות מומחים** בכתיבת חוות דעתם בנוגע לעונש מופחת, וההכרעה בנוגע להתקיימות הסייג נתונה כולה לבית המשפט, אך יחד עם זאת, **"יש חשיבות רבה לאמור בו** (בנייר העמדה - ג'נ')." **(ע"פ 3617/13 טייטל, מיום 28.6.16, בסע' 64 לפסה"ד; ראו גם: ע"פ 1508/14 חבני, מיום 24.8.15, סע' 42 לפסה"ד; ע"פ 1019/13 פאיס, מיום 6.7.15, בסע' 17 לפסה"ד), בנייר העמדה פורטו "קיום מנחים למומחה** בחוותו את דעתו בדבר עונש מופחת בעבירת רצח.**" (רע"פ 6382/11 קאדריה, מיום 9.6.13, בסע' נא לפסה"ד), ועוד קבע בית המשפט העליון:** **"...בענייננו, כפי שקבע בצדק בית המשפט המחוזי, דרך זו של כתיבת נייר עמדה של גוף מקצועי, במיוחד בתחום הרפואה, יש לה משקל וחשיבות מרובה בעולם המשפט."** (ע"פ 5224/10 אברהם, מיום 14.3.13, בסע' 12 לפסה"ד). בית המשפט העליון בפרשת אברהם דלעיל, מבסס חלק מהותי מפסק דינו על האמור בנייר העמדה (ראו בפרשת אברהם דלעיל, בסע' 12-13 לפסה"ד), וכך גם עשה בית המשפט העליון בע"פ 5683/07 גדקר (מיום 4.10.10, בסע' 19 לפסה"ד), תוך שהוא שב ואומר שזהו נייר עמדה **"מנחה למומחים** הנדרשים לחוות דעתם בדבר ענישה מופחתת..." (שם), וכך גם ביסס בית המשפט העליון חלק מהותי מפסק דינו על האמור בנייר העמדה בע"פ 7408/09 גדו (מיום 10.3.13, בסע' 18-19 לפסה"ד).

191. ובהתייחס לנאשם, פרופ' זלצמן העיד: "...אם הולכים על נייר העמדה כלשונו ייתכן והמקרה שלנו לא לגמרי מתאים לו כי יש פה דרישה של טיפול פסיכיאטרי מתמשך ו...הנאשם אינו משתף פעולה עם טיפול..." (עמ' 229 לפר', שו' 10-12). די בדברים הללו של פרופ' זלצמן כדי לדחות את טענות ההגנה בדבר עונש מופחת בעניינו של הנאשם. אוסיף, כי על פי נייר העמדה, קבלת טיפול איננה הקריטריון היחיד וישנן עוד חלופות ב"משוכה" הראשונה שבנייר העמדה, וגם **אותן הנאשם לא ממלא** (ראו בסע' 1 להגדרה דלעיל של "הפרעה נפשית קשה", בעמ' 3 לנייר העמדה **ת/71**), ובנוסף, **הנאשם גם לא ממלא את התנאי של קיומו של קשר ישיר, בין ההפרעה המתוארת (אם בכלל), לבין העבירה** (בסע' 2 להגדרה דלעיל, שם), כמפורט להלן. היינו, הנאשם אינו ממלא אחר כל הקריטריונים הנדרשים להחלת סעיף הענישה המופחתת, לא כל שכן אחרי הראש והראשון שבהם - **"הפרעה נפשית חמורה"**, כמוסבר לעיל. מה גם, **שבית המשפט העליון כבר פסק ש: "...ההפרעה הנפשית החמורה אליה מתייחס סעיף 300א(א), דורשת קיומו של מצב רפואי-פסיכיאטרי, החסר "אך במעט** מהפגיעה שבה פוגעת מחלת הנפש בנאשם הזכאי לחסות בצילו של סעיף 34ח..." (ע"פ 3617/13 טייטל דלעיל, מיום 28.6.16, בסע' 64 לפסה"ד). באותה **פרשת טייטל** דלעיל, בית המשפט העליון אף ציטט מנייר העמדה של איגוד הפסיכיאטריה את מה שצוטט לעיל,

וקבע כאמור, שנייר העמדה נועד **להנחות** מומחים בכתיבת חוות דעתם, וקבע **שספק רב אם המאפיינים המפורטים בנייר העמדה מתקיימים בנאשם** (בפרשת **טיטל דלעיל**, בסע' 64 לפסה"ד). היינו, **בית המשפט העליון יישם בפועל את המאפיינים שמפורטים בנייר העמדה, על עניינו של המערער** שבפניו. כעולה מפסיקת בית המשפט העליון דלעיל, כך אמור היה אפוא גם פרופ' זלצמן לנהוג בעניינו של הנאשם. עוד יצוין, שמה **שכתב פרופ' זלצמן** בחוות דעתו **נ/8** ש"קיים לדעתי ספק סביר לגבי יכולתו להימנע מהמעשה בעת ביקורה של המנוחה בביתו עקב מצבו הנפשי הקשה" (עמ' 14, סע' 4) - ספק סביר הוא **מונח מוטעה, כפי שפרופ' זלצמן** עצמו העיד **ששנה** (עמ' 238 לפר', שו' 12-21; ראו גם בסיכומי ההגנה, בסע' 87), שהרי דין הוא, שעל הנאשם לשכנע את בית המשפט לתחולת הסעיף של עונש מופחת ברמה של **מאזן הסתברויות, ואין** די בהעלאת ספק סביר (בפרשת **טיטל דלעיל**, בסע' 62 לפסה"ד).

192. הנאשם, לפי דבריו ומעשיו שלו, לא היה "פסיבי", ולא היה "חסר יכולות של יוזמה וארגון": כאמור, **הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן:** במהלך הויכוח גם **המנוחה "אחזה בפטיש כי היו מסדרים ותולים את התעודות..."** **"הפטיש עבר מיד ליד"**. (נ/8, עמ' 10). **ואולם** כאמור, על הפטיש לא נמצאו טביעות אצבע של המנוחה אלא רק טביעת אצבע של הנאשם (ת/72, עמ' 1) והנאשם אמר במשטרה ואישר בבית המשפט שאין לו מסמרים בבית ולא ניתן היה לתלות תמונות (עמ' 185 לפר', שו' 15-21). פרופ' זלצמן עומת בחקירתו הנגדית עם דבריו אלה של הנאשם, והשיב: "מה שאת מספרת כעת רק מחזק בעיני את הפרופיל של הנאשם שבקלות יכול לרכוש פטיש לתלות משהו על הקיר ולא לרכוש מסמרים. רמת הארגון שלו, הצורה שהדירה נראתה, הצורה שניהל את עניינו הכספיים והאישיים, מעידים על **אדם פסיבי, חסר יכולות של יוזמה וארגון**, במצב נפשי קשה ועל כן אני לא מופתע מזה". (עמ' 230 לפר', שו' 20-25). **ואולם: הנאשם עצמו סתר** בעדותו את מסקנתו זו של פרופ' זלצמן, בהעיד: "...אני...**התכוונתי** לתלות את התעודות על הקיר...**התכוונתי** לקנות מסמרים". (עמ' 185 לפר', שו' 23-28), וגם לפרופ' זלצמן, **הנאשם אמר** שהוא-הנאשם, והמנוחה: "...**היו מסדרים ותולים** את התעודות..." (בחוזה"ד נ/8, בעמ' 10, אמצע העמוד). היינו, הנאשם, לפי דבריו שלו, **לא היה פסיבי, ולדבריו הוא כן התארגן והתכוון לתלות את התמונות ולקנות לשם כך מסמרים, ו(כביכול) גם תלה אותן**. מה גם, **שאופן ביצוע רצח המנוחה** ע"י הנאשם, היה **אקטיבי, מתוכנן ומאורגן** הן לעצם ביצועו, והן לפי סדרת מעשיו של הנאשם לאחר שהוא רצח את המנוחה, כמפורט לעיל ולהלן.

193. כאמור, הנאשם טען בפני פרופ' זלצמן: כשהמנוחה באה לדירה בבוקר של יום הרצח, פרץ ביניהם ויכוח, והם עלו לטונים גבוהים, ושניהם רבו, צעקו ובכו (עמ' 10). **ואולם במשטרה** הנאשם אמר שהיה דו שיח רגיל שהיא נוסעת לצפת (ת/7, עמ' 28 שו' 8-9) ואמר במפורש **שלא** היו עוד צעקות. פרופ' זלצמן נשאל בהקשר זה, והשיב בעדותו בין השאר: "...אדם במצב כמו שהיה הנאשם לתפסתי **לא היה במצב של ריכוז שבו היה יכול לשחזר כל פעולה. דווקא זה מחזק שהפרופיל של הנאשם אינו כשל עבריו המתכן בקור רוח רצח ומחשב כל פעולה לפני, בזמן ואחרי הפעולה**". (עמ' 231 לפר', שו' 27-29). **ואולם, ראשית, צפייה בשחזור (ת/4א) שביצע הנאשם, מלמדת שהנאשם היה מרוכז וממוקד, וכאמור שיחזר ופירט כל פעולה, ללא קושי. שנית, גם בפני פרופ' זלצמן הנאשם פירט את גירסתו, אלא שבזו היו סתירות מהותיות כמפורט לעיל. שלישית, לפי הראיות הנאשם פעל במהלך רצח המנוחה (בכוונה תחילה) **ולאחריו, באופן מחושב בהתאם להתרחשות** - כשהמנוחה באה לדירה והפנתה את גבה אליו ("חצי סיבוב") הוא היכה בראשה, כשהיא נפלה הוא כיסה את פניה והמשיך להכותה בראשה, ולאחר מכן הוא ביצע שורת פעולות כמפורט לעיל ולהלן כדי לשבש את הליכי המשפט. פרופ' זלצמן המשיך ו"הגן" על הנאשם (הבלתי מהימן) בסוגיית הצעקות (כביכול) דלעיל, בהעידו: "לא הייתי מייחס את זה לניסיון לשקר...אדם מתחיל להגן על עצמו..." (עמ' 232 לפר', שו' 3-4). **אין** לקבל עמדה זו; גירסת הנאשם בפניו, **לא** היתה מהימנה.**

194. בענין המכות הנוספות שהנאשם היכה למוות את המנוחה אחרי שהוא כיסה את פניה בשוכבה על הרצפה, כשהוא בחר להמשיך ברציחתה - גם מומחה ההגנה, פרופ' זלצמן, הכיר לבסוף בחשיבות המידע בדבר המשך מכות המוות של הנאשם בראשה של מנוחה אחרי שהוא כיסה את פניה - פרופ' זלצמן נשאל בעדותו והשיב: "ש. אני מפנה לעמוד 7 לדף העבודה שלך. תפנה אותי בחוות דעתך תחת הכותרת האירועים המתוארים בכתב האישום, איפה יש ביטוי לזה שהוא כיסה את פניה ונתן עוד מכה? ת...אני לא חושב שלקחת את הנייר שבו רשמתי הערות ולחפש איך כל מילה שמופיעה שם היא עבודה נכונה, אפשר לקחת את הנייר הזה ולהכניס לחוות הדעת. אלה רישומים שלי שאני אחר כך בודק. ש. אני חושבת שהמכה אחרי שהוא כיסה את פניה היא יש לה משמעות לגבי היסוד הנפשי שלו. אני שואלת האם העובדה שזה לא מופיע באירועים כפי שאתה מתאר אותם היא מקרית? ת...אני מציין לא כל מילה שמופיעה אלא מה שלדעתי חשוב בקביעת חוות הדעת. את חושבת שאם הוא נתן את המכה אחרי שהוא כיסה את הפנים היא חשובה, בעיני עצם העובדה שבמשך דקה או שתיים שלמות הוא חבט בפטיש היא חלק מהאירוע החשוב ולא בדיוק הדקויות של כיסוי או לא כיסוי אבל אני יכול להבין מה את חושבת ואני באמת מודה שיכול להיות שהיית צריך להכניס את זה לכאן את החלק הזה." (עמ' 231 לפר', שו' 1-13). ש. אתה יודע שהנאשם הכחיש בחקירה שלו הנגדית שהוא כיסה את פניה ואז היכה בה. ת. אני לא מצוי בפרטים ברמה הזו...אנשים שמבצעים אותם והם עלולים לתת גירסאות שונות או כיוון שהם משקרים או כיוון שהם לא היו ערים לדקויות האלה..." (עמ' 231 לפר', שו' 6-18). ואולם, לא יכול להיות חולק שאלה כלל ועיקר לא "דקויות", אלא זהו רכיב פיזי חשוב וייחודי בשרשרת פעולותיו של הנאשם - הנאשם נקט בפעולה פיזית, אקטיבית, ייחודית, שעומדת בפני עצמה, בכך שהוא כיסה את פניה של המנוחה השוכבה על הרצפה ובחר להמשיך בקטילתה בכך שהמשיך להכותה בראשה באמצעות הפטיש. כיסוי פניה של המנוחה ולאחר מכן המשך הכאתה למוות ע"י הנאשם, וזאת מספר פעמים, מעידים גם הם על מחשבתו ומודעותו של הנאשם, וגם על יכולתו להימנע מהמשך רציחתה של המנוחה, וגם זהו רכיב חשוב בהוכחת כוונתו הפלילית של הנאשם, והעדר תחולה להגנת שכרות מחד, ולעונש מופחת בעניינו, מאידך. ודוק: לא ברור מדוע פרופ' זלצמן לא כלל בחוות דעתו 8/ את מה שהוא עצמו כתב בדפי העבודה שלו (ת/78): "...החזיקה חצאית ביד. (הנאשם - ג'נ') הניח על הפנים לא יכול היה לראות את המראה הזה. נתן עוד מכה..." (ת/78, בעמ' 7; ההדגשות שלי - ג'נ').

195. הנאשם היה מודע היטב למעשיו, ויכול היה להפסיק להכות את המנוחה, אך הוא בחר להמשיך בכך: פרופ' זלצמן נשאל בענין שהנאשם היכה את המנוחה, כיסה את פניה בבגד, והמשיך להכותה - פרופ' זלצמן העיד ש: "...שמדובר בדקה או שתיים שבהם הוא פעל וזה כתוב בפתקית כרובוט. היא התרוממה והוא תיאר בפניי שלא הייתה לו שום שליטה וזה שכנע אותי בהקשר שלו שיכולתו להימנע הייתה מוגבלת." (עמ' 240 לפר', שו' 12-19). ואולם, הנאשם עצמו העיד במשטרה, אחרת, כשנשאל והשיב: "ש. חוקר: בכל מכה שנתת...היית מודע בזה שאתה הורג אותה...גם היית מודע שאתה יכול להפסיק בכל רגע שאתה רוצה...להפסיק ולמנוע את המכה הבאה נכון? הנאשם: אה...כן. חוקר: כן. הנאשם: כן..." (ת/5א, עמ' 23, שו' 22-23; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/5ב, מונה: 40:54-41:16). היינו, הנאשם, לפי דבריו שלו, פעל מתוך מודעות ושליטה בכל שלב ברצח המנוחה, ובחר להמשיך ברציחתה גם אחרי שהוא כיסה את פניה, ובחר להשלים ליישם את החלטתו להמית אותה, למרות שהנאשם יכול היה באותה מידה, להפסיק ולא לעשות כן כפי שהוא עצמו העיד לעיל. כשפרופ' זלצמן עומת עם דבריו דלעיל של הנאשם, הוא העיד: "ש. אתה יודע שבמשטרה הוא אישר שהוא יכול היה להפסיק אחרי מכה אחת או שתי מכות? ת. אני לא יודע מה הוא אמר אחר כך, אני יודע מה הוא אמר לי והתרשמתי שהוא אמר את זה בצורה מאוד אמינה וזה היה סמוך מאוד לאירוע, אני ראיתי אותו 4 ימים לאחר האירוע." (עמ' 240 לפר', שו' 20-22). ואולם, באשר להיות הנאשם לא אמין, כבר קבעתי זאת לעיל. על כן, משקבע אפוא פרופ' זלצמן, על סמך גירסתו (הבלתי מהימנה - ג'נ') של הנאשם שבפניו, שהנאשם לא יכול היה

להימנע מהמעשה - כשכביכול הנאשם פעל כ"רובוט", ללא שליטה - הרי ש(גם) קביעתו זו של פרופ' זלצמן לא יכולה לעמוד.

196. פרופ' זלצמן העיד: "...אני מסכים איתך (עם התובעת - ג'נ') שבאותו יום היה משהו בעוצמה גדולה יותר שהעביר אותו (את הנאשם - ג'נ') את הסף..." (עמ' 237 לפר', שו' 3-4). ואכן, הנאשם עצמו העיד על תחושותיו באותו יום, ומדברי הנאשם עולה שאין קשר סיבתי בין ההפרעה הנפשית (כביכול) הנטענת ע"י הנאשם, לבין הרצח שביצע - בהמשך לקינאתו ולכעסו האובססיביים של הנאשם כלפי המנוחה בכלל, הנאשם חש תסכול וזעם רב בפרט ביום הרצח, כשהמנוחה עמדה להיפרד ממנו סופית, ולנסוע בלעדיו לצפת; כל זאת, כעולה מדברי הנאשם עצמו - בהודעתו הראשונה במשטרה - ת/3: "...ביום חמישי... כל זה תלוי רק במילה של דפנה אם היא תגיד לי שכן ושנחנו חוזרים...ש. דפנה הגיעה אליך לבית שלך...מה קורה בדירה? ת...קיבלתי יחס מזלזל, יש לי שיעורים...אתה לא חוזר לבית, היא הודיעה לי בצורה קרה, כמעט מחושבת שנחנו לא חוזרים להיות ביחד וממני היא ממשיכה לסופ"ש בצפת ושאלתי אם זה לבד והבנתי ממנה שזה לא ממש העניין שלי עם מי היא נוסעת...היא אומרת אתה כבר לא חלק מזה. ואז אני מנסה לשכנע אותה ובגדול לא מצליח לי...ראיתי שזה שהיא הולכת ונגמר הסיפור העצוב הזה וכל הארבעה חודשים שהמתנתי שחשבתי שכם מה שיקרה וקיוויתי ובמקום שהפער יצטמצם בינינו נהייתה זרות...ש. אז למה לקחת את הפטיש? ת. היא אמרה לי שאני כמו זר אליה ושהיא לא יכולה לבלות 4 לילות איתי בצפת וזהו שהאהבה הזו נגמרה לגמרי...אמרתי שנינו מסתלקים מהעולם הזה..." (ת/3, עמ' 3, שו' 42-60, ראו גם מפי הנאשם בחקירתו הראשונה דלעיל (17.8.14) מתוך התמליל ת/3א, עמ' 12 שו' 5-32; עמ' 37, שו' 13-14; עמ' 29, שו' 39 עד עמ' 30, שו' 17; עמ' 63, שו' 27-29); "...היא אמרה לי בצורה... קרה...שנחנו לא חוזרים להיות ביחד..." (ת/3א, עמ' 63, שו' 33 עד עמ' 64, שו' 4; וראו גם: בעמ' 43, שו' 4 עד עמ' 45, שו' 35; עמ' 76, שו' 24-27; עמ' 79, שו' 28-36). בשחזור ת/4 מיום 18.8.14, הנאשם תיאר בין השאר: "...אני הבנתי שזה בעצם הפעם האחרונה שאני...יכול בכלל ליצור את ההזדמנות הזאתי כדי... לדבר איתה, וזהו הבנתי שזה אבוד...ביקשתי שלפחות תיתן לזה עוד הזדמנות אחת...כדי להציל...את הזוגיות...חוקר: אז מה קרה? הנאשם: כשהבנתי שאין מה להציל כבר יותר היא לא...מעוניינת בזה... הכאתי בה עם הפטיש..." (עמ' 4, שו' 26 עד עמ' 5, שו' 29). בהודעתו במשטרה מיום 26.8.14 - ת/5 נשאל הנאשם והשיב: "ש. אז כל הזמן הזה עוד המשכת לחשוב שהיא לא יוצאת מהבית חיה גם כשהיא מסדרת לך את הבית? ת. נכון אבל חשבתי שנמשיך עוד לפתח איזה נושא שלהישאר ביחד, כל הזמן היתה לי התקווה הזו." (ת/5, עמ' 6, שו' 160-161). בתמליל ההודעה דלעיל (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/5א, הנאשם הוסיף ואמר את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב: "חוקר: אז למה הרגת אותה? הנאשם: הרגתי...אתה מבין...שזה כבר...לא יהיה שום דרך חזרה...להיות ביחד..." (ת/5א, עמ' 28, שו' 25-33). בתמליל נוסף של ההודעה דלעיל (ת/5) - מיום 26.8.14 - ת/7, הנאשם הוסיף ואמר במשטרה את הדברים הבאים, כשנשאל והשיב: "היא (המנוחה - ג'נ') מגיעה...בממש חוסר סובלנות כזה "טוב יאללה אתה תעשה את המטבח אני אקפל את הזה אין לי זמן...ואני צריכה עוד להגיע גם לצפת",...ראיתי שפשוט זה לא ממש הולך לכיוון של לשבת ולדבר...במשך החודשים האלה...אני החזקתי...קצה של תקווה...שבאמת נוכל לדבר ובאמת היא עדיין אוהבת אותי, ובאמת עדיין חשוב לה..." (ת/7, עמ' 12, שו' 26-34). "...תקווה גדולה אספתי... שבאמת היא תבוא ואנחנו נשב ונדבר על דברים..." (ת/7, עמ' 13, שו' 21-25). "הרגשתי שאנחנו באמת עוזבים את העולם ביחד." (ת/7, עמ' 52, שו' 3). "חוקרת: מה השגת בזה שאתה נותן לה מכה והיא מתמוטטת?...הנאשם: זה תסכול שהצטבר לי..." (ת/7, עמ' 63, שו' 31 עד עמ' 64, שו' 1; ראו גם בחקירתו הנגדית של הנאשם בבית המשפט - עמ' 186 לפר', שו' 17 עד עמ' 188 לפר', שו' 26). "ש. ואז אתה בעצם מחליט שאתה לא תאפשר לה להמשיך לחגוג...בזמן שאתה בגהינום ואתה מחליט לרצוח אותה. ת. זה משהו שמאוד מאוד כאב לי...תכננתי לעשות ביחד...וכן זה מאוד מאוד כאב לי על שזה מוחלט ואין

סיכוי. (עמ' 187 לפר', שו' 27 עד עמ' 188 לפר', שו' 3).

197. פרופ' זלצמן העיד: "...אני שם את הנאשם קרוב יותר לפגועים בבוחן המציאות..." (עמ' 239 לפר', שו' 9-10). ואולם, בדבריו דלעיל של הנאשם עולה בבירור **חיבורו המדויק של הנאשם למציאות, והבנתו את המציאות לאשורה כפי שהיא - המנוחה נחושה להיפרד ממנו סופית והוא, הנאשם, שתלה תקווה רבה בפגישתם בדירה, חש תסכול רב, זעמו התגבר, והוא לא הסכים לכך, ולכן הוא רצח את המנוחה** שבאה לדירתו בתירוץ שלו לעזור לו לקפל בגדים. וכך, לדבריו, שניהם יעזבו יחד את העולם הזה. מצב דברים זה שומט את **הקרקע תחת הטענה לתחולת סעיף 300א(א)** לחוק העונשין בדבר עונש מופחת, שכן (גם) בכך מנותק הקשר הסיבתי בין (כביכול) ההפרעה הנפשית הנטענת של הנאשם, לבין הרצח שהוא ביצע. מדברי הנאשם עולה ברורות וביתר שאת, **שלא** הדכאון והסמים הנטענים היו מה שגרם לו לרצוח את המנוחה, **ולא** (כביכול) ההפרעה הנפשית הנטענת שלו, אלא כפי שהנאשם נשאל והשיב: **"ש. אתה מסכים איתי שאם הייתה מסכימה לנסוע איתך לצפת לא היית הורג אותה? ת. אני חושב שזה לא היה קורה לי. ש. עם כל הבלבול וכל הדכאון וכל הסמים? ת. נכון. כמו שאם היא לא הייתה מגיעה לדירה זה לא היה קורה..."** (עמ' 189 לפר', שו' 18-21).

198. ודוק: אותו נאשם שכך העיד כאמור לעיל שוב ושוב, הרהיב עוז להעיד בעדותו הראשית בבית המשפט, באופן בלתי מהימן ומופרך, שביום הרצח, כשהמנוחה הגיעה לדירה, **הוא זה ש(כביכול) לא רצה להמשיך ביחסיו איתה - "...לא כל כך רציתי...לא היה לי שום רצון להמשיך..."** (עמ' 87 לפר', שו' 21-22). והרי **ההיפך הגמור עולה מדברי הנאשם עצמו** לעיל. וזהו אותו נאשם שפרופ' זלצמן שוב ושוב, כאמור, ציין שהנאשם **אמין, אמין מאד (נ/8, עמ' 10, 11, 12; עמ' 211 לפר', שו' 17-18; עמ' 212 לפר', שו' 27; עמ' 234 לפר', שו' 31 עד עמ' 235 לפר', שו' 1).**

199. הוכחה ברורה נוספת - משמע אוזניים ומראה עיניים של הנאשם בחקירותיו במשטרה ובשחזור: בחקירתו הראשונה במשטרה **מיום 17.8.14 בשעה 23:35 - ת/3** (בדיסק ת/3ב), היינו בחלוף מספר שעות בלבד מאז **שהנאשם נעצר (בשעה 19:40 - ת/22), הנאשם נשמע ונראה בדיסק חקירה ראשונה זו כלל ועיקר לא במצב רוח ירוד, לא בדכאון, לא כל שכן לא בדכאון מג'ורי. הנאשם נשמע ונראה משיב לשאלות החוקרת/ים (החוקרת אלינור, והחוקר/שני החוקרים שגם היו בחדר), בקול רגיל וברור, תוך שלעיתים הוא עיין סיגריה בחדר החקירות, דיבר בשטף, תוך שוב ושוב הרמות קול מצידו למשל כשהוא הביע תסכול, ציניות וכעס כלפי המנוחה והתנהגותה, נתן הסברים שוטפים ומפורטים, נימק את התנהגותיו השונות, תיאר את ההתרחשויות תוך מתן פרטים וציון דגשים, הדגים עם ידיו, וכשהנאשם בכה (כשביקשו ממנו לתאר כיצד פיזית הוא רצח את המנוחה - בכי מובן וטבעי בארוע טראומטי שכזה), הוא התעשת במהרה (בחלוף כדקה לערך) והשיב לגופו של ענין כשתיאר את ההתרחשויות בדירה, ואת פעולותיו בביצוע הרצח עצמו, ולאחריו. גם בשחזור (סרט השחזור בדיסק ת/4א) - שחזור שהחל ביום 18.8.14, בשעה 03:30 - היינו פחות מיממה אחרי שהנאשם נעצר, הנאשם נשמע ונראה מספר מה שעשה בקול ברור וצלול, בדיבור שוטף ויציב, ללא בלבול, הנאשם תיאר את פעולותיו בפירוט, לעיתים אף בפרטי פרטים, ותוך מתן הסברים ללא סימנים של מצב רוח ירוד, לא כל שכן שהנאשם כלל לא נראה ולא נשמע בדכאון. בפעמים הבודדות שהנאשם בכה בשחזור, היה זה לשניות ספורות, ואחרי כן הנאשם התעשת מהר, ללא סימנים של סערת רוח או לבכי שהיה לפני מספר שניות ונמוג, והנאשם המשיך ותיאר את פעולותיו בפירוט, לעיתים אף בפרטי פרטים ותוך מתן הסברים [ראו ושימעו בדיסק השחזור ת/4א, למשל: הדיבור עם השכן (מונה 00:5:26 - 00:5:36), איך בדיוק המנוחה עמדה לפני שהוא היכה בה (מונה 00:17:34 - 00:18:10), איך בדיוק המנוחה שכבה אחרי שהוא היכה בראשה (מונה 00:14:45-00:15:20), המשאית, והצופר של משאית (מונה 00:16:58-00:17:13), [רבות כשהוא סיפר מדוע (לגירסתו) פעולות שהוא עשה אחרי שרצח את המנוחה עם הפטיש, והטלפונים, לא נעשו כדי**

לשבש ולהעלים (מונה 00:26:58 - 00:27:45). מאופן התנהגות הנאשם במשטרה, ומהאופן שבו הוא נראה ונשמע במשטרה כאמור, הנאשם לא נראה כמי שהיה שרוי בדכאון סמוך יחסית לאחר רצח המנוחה, וממילא הוא לא היה בדכאון לא כל שכן "מג'ורי", ולא סבל מהפרעה נפשית כנטען על ידי ההגנה, לא כל שכן לא סבל מהפרעה נפשית "חמורה" בעת שהוא רצח את המנוחה. כששומעים ורואים את הנאשם בחקירתו במשטרה ובשחזור כאמור, וזאת לאורך זמן, התמונה הברורה והחד משמעית המצטיירת אינה של נאשם בדכאון, אלא של נאשם שרצח את המנוחה בנסיבות שפורטו לעיל, היינו: פרץ ויכוח בין הנאשם למנוחה על רקע דברי המנוחה באותו מעמד בדבר סיום הקשר הזוגי ביניהם, בעוד שהנאשם קיווה לשקם את הקשר, ואף הציע להצטרף אל המנוחה לבילוי משותף בדירתה בצפת, הצעה שנדחתה על ידי המנוחה. הנאשם חש קיפוח, תסכול וזעם רב, וגמלה בלבו החלטה לגרום בכוונה תחילה למותה, וכך הוא עשה כמתואר לעיל - הוא רצח את המנוחה בכוונה תחילה.

200. פרופ' זלצמן העיד: "אני חושב שהאירוע הנידון בבית המשפט נבנה לאורך שנים... והוא הגיע לנקודת קצה שהתכנסו קינטור כנראה, מצב נפשי מעורער מבנה אישיותי מסויים והורדת המעצורים על ידי חומרים שונים." [עמ' 234 לפר', שו' 22-24; וראו גם את הפניית ההגנה בסיכומיה (סע' 64) לדבריו בעמ' 236 לפר', שו' 17-19]. **ואולם:** אמירת כל הטענות יחדיו, מעין יצירת לקט של "חצאי סיגים" (ראו בסיכומי ההגנה בסע' 64, בעמ' 30) מנקודת ההתייחסות של הנאשם, לא נותנת להן יותר תוקף ומשמעות; בפירוק הרכיבים - כאמור, בבית המשפט פרופ' זלצמן העיד שמצבו הדכאוני של הנאשם נמשך "חודשים ארוכים" (עמ' 212 לפר', שו' 11-12), ובהמשך הוא העיד "שבועות עד חודשים". (עמ' 212 לפר', שו' 21-22), היינו לא "לאורך שנים"; "מצב נפשי מעורער" (של דכאון מג'ורי - עמ' 236 לפר', שו' 17) ו"מבנה אישיותי מסויים" - ברי כי לא די בכך כדי להיכנס תחת כנפיו של "עונש מופחת" לאור המפורט לעיל בענין הגדרתה של "הפרעה נפשית חמורה", ו"הורדת מעצורים על ידי חומרים שונים" - כאמור, כבר במשטרה הנאשם אמר שבאותו יום שבו הוא רצח את המנוחה הוא לא לקח כדורים (ת/א, עמ' 32, שו' 35 עד עמ' 33, שו' 2), בסיגריה שהוא עישן בבוקר לא נמצא סם מסוכן (ת/א, עמ' 183 לפר', שו' 23-24), וכל שלקח בלילה שלפני היו 2 כדורי שינה (וציפרלקס; ת/א, עמ' 34, שו' 4-16). נותרה טענת "הקינטור" כביכול, שכאמור גם היא דינה להידחות:

201. אשר ל"קינטור" הנטען - פרופ' זלצמן העיד שהנאשם אמר לו "שביום הרצח או ההריגה המנוחה... איימה עליו לחשוף את הרומן עם בת זוגו של האדם החשוב ביותר בחייו והדבר הזה כך תיאר לי היה גירוי שלא יכל לעמוד בו." (עמ' 234 לפר', שו' 25-28). **ואולם, ראשית,** כאמור, הנאשם לא טען בתשובותיו לכתב האישום טענת קינטור. **שנית,** עפ"י חו"ד ההגנה נ/8 עצמה, בבדיקתו הפסיכיאטרית הראשונה ביום 18.8.14, היינו כ-4 ימים בלבד אחרי הרצח (נ/8, עמ' 11, אמצע העמוד), ובבדיקה הפסיכיאטרית השניה מיום 14.1.15 (נ/8, עמ' 12, בחלק העליון של העמוד), לא נכתב שהנאשם אמר שהמנוחה אמרה לו דבר בהקשר ליחסיו עם יעל. גם בתעודת חדר המיון מיום 18.8.14 (ת/א, עמ' 69) - יממה בלבד אחרי שהנאשם נעצר - הנאשם לא סיפר על האמירה הנטענת לעיל של המנוחה. גם פרופ' זלצמן עצמו בחוות דעתו (נ/8, עמ' 14, בסע' 4) לא הזכיר כחלק מתאור מצבו הנפשי של הנאשם, את גירסת הקינטור הכבושה שטען בפניו הנאשם. ודוק: גם הנאשם עצמו אישר בחקירתו הנגדית, שמה ש(כביכול) אמרה לו המנוחה שהיא הולכת לספר על הרומן שהיה לו עם יעל, הוא לא חושב שזה מה שגרם לו להלום בה עם הפטיש בראשה (עמ' 188 לפר', שו' 7-8).

202. ההתייחסות שעולה מעדותו בביהמ"ש של פרופ' זלצמן, למערכת היחסים שבין הנאשם למנוחה: פרופ' זלצמן נשאל לגבי תלונת המנוחה במשטרה ת/61 (ולגבי התצהיר שמסרה המנוחה בבית המשפט לענייני משפחה ת/32); לגבי ת/61 פרופ' זלצמן העיד, בין השאר: "...יש טענות של המנוחה על כל מיני אירועים שהנאשם גרם

לה ואין לי שום דרך להתייחס לזה עובדתית." (עמ' 234 לפר', שו' 5-8). בהמשך דבריו, (שוב) פרופ' זלצמן מתייחס לגירסת הנאשם "ככה ראה וקדש", בהעידו: "...הנאשם שטח בפני שנים שבהם מערכת היחסים היתה לקוייה ביותר כללה אירועים רבים של אלימות הדדית של השפלות של פגיעה בכבודו..." (עמ' 234 לפר', שו' 15-16). בהמשך דבריו פרופ' זלצמן ראה להעיד בבית המשפט כך: "בין השניים (הנאשם והמנוחה - ג'נ') התנהלה מערכת סדומזוכיסטית...(במובן) הרגשי והם התעללו אחד בשניה, והשפילו אחד את השניה...ואני חושב שבאותו יום היה שיא של מערכת מאוד פתולוגית..." (עמ' 235 לפר', שו' 6-8), ועוד הוא העיד: "...מדובר במערכת יחסים מעוותת של השפלות הדדיות..." (עמ' 236 לפר', שו' 5-6). ואולם, הראיות מלמדות שדבריו דלעיל של פרופ' זלצמן, לגבי ההדדיות ביחסי הנאשם והמנוחה ולגבי אופן התנהגותה של המנוחה כלפי הנאשם, אינם מתיישבים עם הראיות: לפי הראיות רצח המנוחה בידי הנאשם היה תולדה וסופה של התנהגותו ומחשבתו המתמשכות של הנאשם כלפי המנוחה, שלוו באלימות מצידו (בעיקר מילולית) כלפיה, ולעיתים כלפי רכוש, שלעיתים קרובות היתה חריפה ומאיימת, ובהתנהגותו האובססיבית עקב קנאה וזעם רב, של הנאשם כלפי המנוחה בתקופה שקדמה לרצח; כאמור, הנאשם רצח את המנוחה בכוונה תחילה, לאחר שפרץ ויכוח בין הנאשם למנוחה על רקע דברי המנוחה באותו מעמד בדבר סיום הקשר הזוגי ביניהם; לפי הראיות המנוחה לא התעללה בנאשם אלא הוא התעלל בה, והיו אלה מחשבותיו שלו וקנאתו האובססיבית שלו כלפיה; המנוחה לא היתה סדומזוכיסטית, אלא בלא שהיה לה מוצא, היא סבלה מהתנהגותו דלעיל של הנאשם כלפיה, שוב ושוב, סבל רב, כפי שתיארה בפנייתה למשטרה (ת/61) ולביהמ"ש לענייני משפחה (ת/32). גם כשמחלק מהראיות עולה, שהמנוחה לעיתים הטיחה בנאשם דברים שגרמו לו לתחושת השפלה, ובמספר הזדמנויות גם ננקטה מצידה אלימות (לטענתה כשהתגוננה מפניו), הרי היה זה כאיין וכאפס לעומת מסת הקללות, הגידופים ואמירות הנאצה המשפילות הרבות והאובססיביות מצד הנאשם כלפיה, וגם איומיו כלפיה, בלא שהנאשם הירפה ממנה. ובלשונו של ב"כ הנאשם עצמו בסיכומיו: "...בתוך אוקיינוס ההודעות האובססיביות והמשפילות ששלח הנאשם למנוחה..." (בעמ' 6). איני מקבל אפוא את עדותו דלעיל של פרופ' זלצמן לגבי איפיוני מערכת היחסים שבין המנוחה לנאשם. ודוק: חברו הטוב, מזה שנים, של הנאשם - עת/10 א.א., אמר במשטרה: "...היא (המנוחה - ג'נ') היתה...מלאך רציני כולה אור, זה קנאה. הוא קינא בה...למה היא הייתה מליונרית ומוצלחת ובמקום להיות גאה שזו אשתך...הוא נלחם בה..." (ת/60ב, עמ' 12, שו' 2-9; ראו ושימעו בדיסק הודעתו של העד א.א. במשטרה את דבריו דלעיל - בדיסק ת/60ג, מונה 23:16-23:40).

203. ההגנה טענה בסיכומיה(סע' 114-119): בפעולותיו של הנאשם אחרי שהמית את המנוחה אין כדי לכרסם בקביעה שפעל בשל מחלת נפש מסוג דכאון מג'ורי, שהרי המונח "הגבלה במידה ניכרת" הינו נמוך יותר בעוצמתו ממצב של "חוסר יכולת של ממש"; הנאשם יכול להתנהג כאחד האדם במעשי היום יום שלו, כולל במעשיו אחרי ביצוע העבירה, ועדיין הוא חולה נפש בדכאון מג'ורי. ההגנה היפנתה בענין זה לעדותו של פרופ' זלצמן, שנשאל והשיב: "ש. אחרי הרצח הנאשם לקח כל מיני חפצים ועזב את הדירה, הוא לקח פלאפונים, מחברות, חשב לקחת את רכבה של המנוחה ואני שואלת אותך איך כל הדברים האלה ההחלטות המושכלות עולות בקנה אחד עם בן אדם שנורא בדכאון מז'ורי, עם סמים, עם אלכוהול, כל המצב הזה איך מסתדר עם כל הפעולות שהוא עשה אחר כך? ת. אני לא מוצא שום סתירה. גם אנשים במצב פסיכוטי שקיבלו פטור מאחריות פלילית עסקו אחרי הרצח בהסתרת מעשיהם בכל מיני פעולות שעזרו להם להימלט..." (עמ' 237 לפר', שו' 10-16). ואולם, דין של טענות ההגנה להידחות: ראשית, גם על פי פרופ' זלצמן בדבריו לעיל, הנאשם לא היה במצב פסיכוטי. שנית, פרופ' זלצמן לא השיב באופן מספק לליבת השאלה, היינו שהנאשם, באופן מתוכנן, מאורגן ומחושב, ביצע לא פעולה אחת, אלא סדרת פעולות אחרי הרצח, בנוגע לרכיבים שונים (חלונות הדירה, פטיש, פלאפונים, מחברות, כבל), בזירות שונות (פלורנטין, פארק, מגדלי יו), כשלכל אחת מהפעולות הללו - כעולה מדברי הנאשם עצמו - היתה מטרה ותכלית, והוא

הסביר מדוע הוא פעל כפי שפעל, וזאת כשזה נאשם שכביכול הינו בדכאון מגו'רי, כביכול נמצא תחת השפעת סמים ואלכוהול, כביכול נסער ומבולבל, וכביכול נתון במצוקה קשה. **פרופ' זלצמן נשאל עוד, והשיב: "ש. הנאשם סיפר בחקירתו שהוא לקח את הטלפון של המנוחה כי היו שם כל מיני מסרונים שהוא כתב לה והוא לא רצה שיהיה לזה זכר. ת. להיכנס להגיון של פעולותיו לאחר המעשה זה בעצם לתת הגיון לשיגעון."** (עמ' 237 לפר', שו' 17-19). **ואולם, הנאשם עצמו הסביר היטב את ההגיון שבפעולתו זו, הגיון שאיננו כלל שיגעון, אלא שיבוש ביודעין של מהלכי משפט, כשנשאל והשיב: "...ש. למה זרקת את הטלפון של דפנה? אתה בעצמך אמרת שאתה יודע מה היכולות של המשטרה? ת. נכון להגיע לדירה מהר מאוד, תיארתי לעצמי שגם יחפשו את דפנה והמשאית והמספר טלפון..."** (ת/5, עמ' 8, שו' 257 עד עמ' 10, שו' 314). **בבית המשפט הנאשם גם העיד שיכול להיות שהוא לקח את הפלאפון של המנוחה אחרי שהוא גרם למותה, כדי שלא ימצאו את ההודעות שהוא כתב לה** (עמ' 150 לפר', שו' 1-4). **ההגנה טענה** בסיכומיה (סע' 119): **אין לנתח את התנהגות הנאשם משל היה אדם "רגיל" ומיושב בדעתו שהרי הוא כן סובל ממחלת נפש, ולא בריא כטענת התביעה. ואולם, לא נמצאה בפי ההגנה תשובה שבמומחיות ו/או תשובה מבוססת, משכנעת, הגיונית, סבירה לליבת עמדת התביעה** (סע' 605-606 לסיכומיה), **שלפיה כל מגוון הפעולות השונות דלעיל שביצע הנאשם לאחר הרצח, מעידות על מודעות מלאה ותכנון, ואינן עולות בקנה אחד עם מצבו של אדם שסובל מדיכאון מגו'רי או עם אדם שנמצא תחת השפעת חומרים משכרים. ההגנה היפנתה בסיכומיה** (סע' 119, עמ' 64), **לעדויות של פרופ' זלצמן** (עמ' 235 לפר', שו' 15-30) - **"...יש פה חיזוק לעובדה שהצורה ששפט את המציאות היתה מעוותת ואת השתמשות במילה אובססיה שהיא מילה בתחום בריאות הנפש..."** - **ואולם אין** בדברים הללו כדי לסייע להגנה, **שהרי כאמור, פרופ' זלצמן עצמו העיד בבית המשפט באופן חד משמעי, שבעניינו של הנאשם איננו עוסקים במחלה פסיכוטית, והוא לא מצא אצל הנאשם עדות לפסיכוזה** (עמ' 235 לפר', שו' 21).

204. פרופ' זלצמן נשאל והשיב לגבי הכתיבה על הקיר בקומה 10 בבניין "יו": "ש. אני מציגה לך את ת/35, הנאשם אמר שהוא כתב את הדברים כדי להסביר את הצד שלו. בן אדם שרוצה להסביר את הצד שלו זה גם חלק מהשיגעון? ת. זה מה שהוא כתב על הקירות? ש. כן. ת. אני שואל אותך האם ראית רוצח עבריין שמתעד על קירות את הנימוקים לרצח? מה שעושה עבריין אחרי שהוא רוצח, הוא עושה הכל כדי להעלם ולא להנציח את טיעוניו על הקירות, הטיעון זה רק מחזק את עמדתו שהוא לא פעל מבריאות נפשית. אני מסכים שלא כל רוצח הוא עבריין אבל מכיוון שמדובר באדם שבדקתי סמוך מאוד לאירוע, והתרשמתי שהוא במצב נפשי מאוד מעורער אני חש שבמקרה שלו הטיעון שלי תקף..." (עמ' 237 לפר', שו' 25 עד עמ' 238 לפר', שו' 1). **ואולם, אין לקבוע מסמרות שרוצח לא מתעד את נימוקיו, ושרוצח בהכרח יעלם אחרי שרצח. ממילא אפוא אין בהנחותיו דלעיל של פרופ' זלצמן כדי לחזק את עמדתו שהנאשם לא פעל בבריאות נפשית.**

205. פרופ' זלצמן נשאל בסוגיית היכולת להימנע מעשיית המעשה: **פרופ' זלצמן אישר שהנאשם ידע להבחין בין טוב לרע במועד ביצוע העבירה** (עמ' 239 לפר', שו' 13-14). **פרופ' זלצמן העיד, בין השאר: "... במצב דכאוני, כאשר אדם מיואש וחש מושפל ולא שווה, היכולת שלו לשפוט את המצב היא פחותה יותר וקבלת ההחלטות שלו לקוייה..."** (עמ' 240 לפר', שו' 4-6). **ומיד בהמשך דבריו, פרופ' זלצמן נשאל עוד והשיב: ש. אז אתה אומר שלמעשה לאור השיא של האירועים שהיו באותו יום הוא רצה לרצוח את המנוחה, הוא (הנאשם - ג'נ') הבין אבל לא יכול היה להימנע מזה, זה מה שאתה אומר? ת. זה לא מה שאני אומר. אני לא חושב שהנאשם תכנן רצח. אני חושב שהנאשם היה במצב נפשי פגיע מאוד וברגע מסויים, שבריר שניה הייתה לו החלטה שתיארתי קודם "תמות נפשי עם פלישתים", הוא רצה ששניהם לא יהיו יותר..."** (ההדגשות שלי - ג'נ'; עמ' 240 לפר', שו' 7-11). **והרי זהו אישור מפיו של פרופ' זלצמן עצמו לכך שהנאשם החליט לרצוח את המנוחה (ולהתאבד), שהרי די בהחלטתו של הנאשם באותה שניה/בתוך שניות ספורות לעשות כן - להמית את המנוחה בכוונה תחילה. זאת ועוד: מדבריו**

דלעיל של מומחה ההגנה גם עולה למעשה, שהנאשם, שרצה במותה של המנוחה, לא רק שלא היה חסר יכולת להימנע מרציחתה, אלא שהנאשם לא רצה להימנע מרציחתה. מה גם, שהנאשם היה מודע לכל מכה שהוא היכה במנוחה, היה מודע לכך שהוא ממית את המנוחה, והוא בחר להמשיך ברציחתה של המנוחה, עד שוידא, והיה בטוח שהיא מתה; ממילא אפוא היתה לנאשם היכולת להימנע מרציחתה - כך על פי דברי הנאשם עצמו במשטרה, שנשאל והשיב: "חוקר: אתה הבנת ואתה ידעת באותו רגע טוב מאד מה אתה עושה. מה...חבטה ראשונה ועד לחבטה...ועד לרגע שמצאנו אותך. וכל הזמן הזה היית במודעות מלאה...אתה בעצמך אמרת: "ידעתי שאני הורג אותה". הנאשם: "...כן, ידעתי שאני...חוקר: ובכל מכה שנתת, היית מודע לכל מכה כזאת...כי ידעת במכה, בכל מכה שהגיעה שאתה הורג אותה...נכון אילן ? הנאשם: נכון, נכון..." (ת/א5, עמ' 20, שו' 28-38; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א5, מונה: 37:25-38:02); ועוד מפי הנאשם: "ש. חוקר: לא הפסקת להכות...לא אחרי אחד, לא אחרי שתיים לא אחרי חמש, המשכת להכות כשאתה אומר, אני מודע לכל מכה שאני נותן, זאת אומרת...הנאשם: אני מודע לזה שהיא...אני מודע לזה שאני רוצה... להרוג אותה ואז אני רץ להתאבד." (ת/א5, עמ' 23, שו' 36 עד עמ' 24, שו' 2; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א5, מונה: 40:52-41:38). הנאשם נשאל במשטרה והשיב: "חוקר: המשכת עד שוידאת שהיא מתה. עד שהיית בטוח שהיא מתה. זה המקרה... הנאשם: בסדר...זה באמת קרה. זה באמת ככה היה..." (ת/א5, עמ' 24, שו' 11-16; ראו ושימעו את הנאשם בדיסק החקירה ת/א5, מונה: 41:48-42:14).

206. ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 110) ופרופ' זלצמן העיד על כך: אי שליחת הנאשם להסתכלות לאחר שהוא נבדק בחדר המיון, זו טעות בניהול החקירה (עמ' 210 לפר', שו' 8-10). פרופ' זלצמן נשאל מדוע הוא לא המליץ על הסתכלות, והוא השיב שהוא עבר שלושה עורכי דין בתיק, הוא העביר את המידע, עורכת דין נאבקה על להשיג לנאשם אשפוז, היה דיון סוער, והיו בקשות, ויש לזה עדויות וניירות בתיק. הוא גם דיבר עם מנהל בית החולים שהגיע למיון (עמ' 210 לפר', שו' 11-32). ואולם ראשית, לא הוגשו המסמכים בענין זה. שנית, ההגנה טענה והיפנתה בסיכומיה (סע' 112) בענין ניסיונות אובדניים של הנאשם ופרופ' זלצמן העיד בהקשר זה לענין ההסתכלות: "...האיש (הנאשם - ג'נ') היה בסכנה גדולה מאוד והוא "ניסה להתאבד מספר פעמים ביממות של טרם הבדיקה", הרגשתי שד"ר אליוט שהוא מתמחה בתחילת דרכו לא העביר את הסכנה...חשבתי שמגיעה לנאשם זכות להסתכלות..." (עמ' 211 לפר', שו' 4-6). ואולם, דינן של טענות ההגנה - להידחות: כמפורט קודם לכן לעיל לענין ניסיונות ההתאבדות הנטענים, הנאשם תיאר איזמים/ניסיונות התאבדות שונים שעשה ולא צלחו (וטוב שכך - ג'נ') - ובהם, החבל שנקרע גם כשנתלה מוילון, הודעתו למנוחה מספר חודשים לפני שרצח אותה (ת/א17, עמ' 2, מסרון מיום 3.12.13, בשעה 12:53) - "בקרום אתאבד..." (וטוב שלא ארע - ג'נ'), ב - ת/א26, במחברת (עמ' 8), הנאשם כתב: "את הולכת להיות אלמנה..." (מה שלא ארע וטוב שכך - ג'נ'), הנחת כדורים בצד כדי להתאבד (בעדותה של עת/א8 יעל- בעמ' 41 לפר' מיום 14.10.15, שו' 21-24), המידע הבלתי מהימן שמסר בבית המעצר שלפיו הוא "ביצע מספר ניסיונות אובדניים טרם מעצרו" (ת/א70, "טופס הפניית עצור" מיום 18.8.14 ו"גליון רפואי" מיום 18.8.14), ומחשבות ההתאבדות נטענות אחרי שהוא רצח את המנוחה - החבל שנקרע כשנתלה מעץ (תלייה שלא צלחה לטענת הנאשם), ועלייה לקומה 10 ורתיעה מלקפוז (באין מפריע לעשות כן למעט רתיעת הנאשם עצמו לדבריו); כאמור, אף לא אחד מ - 6 איזמים ההתאבדות ו/או ניסיונות ההתאבדות הנטענים, לא צלח (וטוב שכך - ג'נ'). זאת ועוד: שירה אליאס (הודעתה מיום 21.8.14 - ת/א57 - גם ראייה זו הוגשה בהסכמה), בעלת תואר שני בפסיכולוגיה חברתית, ומטפלת, שהנאשם נפגש עימה (ת/א57, עמ' 1, שו' 2), סיפרה שבמהלך הפגישה הנאשם לא דיבר איתה על כך שהוא רוצה להתאבד והיא לא הבינה דבר כזה ממנו (ת/א57, עמ' 6, שו' 24-30, עמ' 8, שו' 18-22). העדה גבריאל רוזנטל (עיישה) נשאלה במשטרה והשיבה: "ש. איך הוא איים שהוא יתאבד? ת. בכדורים, הוא אמר הכל מוכן 4 ימים לפני הרצח, אמרתי לו אתה לא תתאבד." (נ/א2, עמ' 5, סוף העמוד). העד דולב גבעון נשאל במשטרה והשיב:

"...עיישה אמרה...אם הוא היה רוצה הוא כבר היה עושה את זה..." (ת/54א, עמ' 2, שו' 50-53). היינו, **אין אינדיקציה לקיומה של התשתית העובדתית הבסיסית לטענות ההגנה ופרופ' זלצמן בדבר מחדל חקירתי נטען באי שליחת הנאשם להסתכלות, בדמות ניסיונות התאבדות.** מה גם, שממילא ה"מחדל" (כביכול) לו טענה ההגנה, לא מעלה ולא מוריד לענין התמונה הראייתית שלפנינו, שלפיה הנאשם לא היה במצב של דכאון מג'ורי, וממילא לא נגרם לו עיוות דין עקב ה"מחדל" כביכול הנטען. והרי הלכה היא כי כשקיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם באותן עבירות שבהן הורשע (כבעניינו), הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה כשלעצמם - וכמוסבר לעיל **אינני** אומר שהיה מחדל חקירתי - כדי להביא לזיכוי (ראו ככלל בסוגיה: ע"פ 3669/14 **גולן**, מיום 18.12.16, בסע' 19 לפסה"ד; ע"פ 2350/15 **שהאב**, מיום 1.12.16, בסע' 22 לפסה"ד; ע"פ 1551/51 **שולי**, מיום 6.9.16, בסע' 32 לפסה"ד).

207. שלישית, פרופ' זלצמן הסביר לענין ההסתכלות, שבין השאר, הוא התקשר למנהל בית החולים, ד"ר יהודה ברוך, שהגיע לחדר המיון, משם הוא לא בתמונה, והוא העביר את המידע שמדובר באדם עם דכאון מג'ורי (עמ' 210 לפר', שו' 22-31). היינו, מעדותו של פרופ' זלצמן עולה, שלמרות המידע שהוא מסר למנהל בית החולים, **גם מנהל בית החולים לא ראה לנכון להורות על הסתכלות אצל הנאשם** אחרי שהוא נבדק בחדר המיון - שהרי הסתכלות כזו לנאשם לא נעשתה - וממילא **אין** בפנינו מחדל באי שליחת הנאשם להסתכלות כנטען ע"י ההגנה. גם ניתן להסיק, שהמידע דלעיל שפרופ' זלצמן מסר למנהל בית החולים, **גם לא שיכנע את מנהל בית החולים** שהיתה כביכול סכנה כזו לחיי הנאשם, שאחרת מנהל בית החולים כן היה מורה על הסתכלות. על כן, לאור עדות מומחה ההגנה פרופ' זלצמן עצמו לעיל, נראה כי בסופו של יום **לא היה צורך ענייני באותה עת להורות על הסתכלות**, וזאת אף לדעת מנהל בית החולים, כאמור. ודוק: ההגנה לא זימנה לעדות את מנהל בית החולים, שאליו התייחס פרופ' זלצמן בעדותו.

208. על כן: לפי הראיות ולאור כל האמור והנימוקים דלעיל, **אני מאמץ את חוות דעתה ת/68 ואת עדותה של ד"ר גלזמן רזניק מילה מומחית התביעה, ואיני מקבל את חוות דעתו נ/8 ואת חלקים** (כמפורט לעיל) **מעדותו של מומחה ההגנה, פרופ' גיל זלצמן.** כאמור לעיל, לענין **האחריות הפלילית - לא נוצר ספק** סביר לתחולת הגנת השכרות, גם לא הגנת שכרות חלקית, בעניינו של הנאשם. לענין **עונש מופחת** בעבירת הרצח - **ההגנה לא הוכיחה** אף לא אחד מהתנאים לתחולת סע' 300א(א) לחוק העונשין (לא כל שכן שההגנה לא הוכיחה אותם ברמה של מאזן ההסתברויות) - הנאשם לא היה במצב של הפרעה "נפשית", לא כל שכן שהוא לא היה במצב של הפרעה נפשית "חמורה", הפרעה כזו - וכאמור לא הוכחה כזו כנדרש - לא הגבילה את יכולתו של הנאשם, לא כל שכן שהיא לא הגבילה את יכולתו של הנאשם במידה "ניכרת" להימנע מביצוע הרצח, ואין קשר סיבתי בין ההפרעה (כביכול) הנטענת, לבין רצח המנוחה בידי הנאשם.

209. ומעבר לדרוש: בלי לגרוע מכל האמור והמפורט לעיל, הרי שגם אם אניח לטובת הנאשם שהוא היה שריו בדכאון ו/או לקה בהפרעת הסתגלות ו/או בהפרעת התנהגות - **ואיני** אומר שזה היה מצבו של הנאשם - עקב המשבר בנישואיו ופרידת המנוחה ממנו, הרי שלפי הראיות ולאור האמור לעיל, **לא** היה זה "דכאון מג'ורי" או הפרעה נפשית "חמורה" (**ואיני** אומר שהנאשם לקה בהפרעה נפשית): הדכאון לא היה ממושך, אלא היה ממוקד בחודשים שלפני הרצח, אחרי הוצאת צו ההרחקה, שאז התחוויר לנאשם שיחסי עם המנוחה הינם ללא תקנה; על פי גירסת ההגנה עצמה, לא ידוע האם השימוש הנטען בסמים ו/או שתיית אלכוהול ע"י הנאשם קדם למצב הדכאון שלו, או שהשימוש הנטען היה בעקבות דכאון זה, לא כל שכן שלא הובאה ראיה שלפיה הוכח דכאון אצל הנאשם לפני השימוש בסמים ו/או שתיית אלכוהול; תיפקודו התעסוקתי והחברתי של הנאשם בחודשים שקדמו לרצח המנוחה, היה אקטיבי ומתמשך **ולא** היה שונה מהותית מתיפקודו בתקופה שקדמה לכך; בשום שלב הנאשם **לא** היה חולה במחלת נפש לרבות מסוג של הדכאון המג'ורי הנטען, הנאשם **לא** היה פסיכוטי, והוא **לא** קיבל טיפול פסיכיאטרי בתקופה שלפני, ועובר לרצח של המנוחה; אין

אינדיקציה לכך שהנאשם השתמש בסמים ו/או בניס גאי ו/או שתה אלכוהול בבוקר הארוץ, היינו אין אינדיקציה לכך שהנאשם היה תחת השפעת חומר משכר בעת שרצח את המנוחה, זה היה מצבו של הנאשם גם ערב קודם לבוקר של הארוץ; הנאשם רצח את המנוחה לאחר יחס של אובססיות מצידו כלפיה, זעם, תסכול וקנאה מצידו כלפיה, ואי רצון מצד הנאשם להשלים עם רצונה של המנוחה להיפרד ממנו, שהגיעו לשיאם ביום הרצח, כשהנאשם ראה שהמנוחה עומדת לצאת בפעם האחרונה מדירתו, ולהעלם מחייו, לנסוע לביתה בצפת בלעדיו (ואולי עם מישהו אחר) ולהשאירו בגיל 50 חסר כל; התנהגות הנאשם במהלך הרצח מעידה שהוא פעל מתוך מודעות מלאה ושלט בכל שלב ושלב, והוא אף יכול היה, בכל שלב ושלב, להפסיק לרצוח את המנוחה, אך הוא בחר להמשיך בקטילתה - כאמור, הנאשם אישר שהוא ידע בכל מכה ומכה מה הוא עושה, הוא יכול היה לעצור ולא להמשיך בהכאת המנוחה בראשה בפטיש, אך הוא רצה להרוג את המנוחה, ולטענתו להתאבד (הוא רצה ששניהם יעזבו את העולם הזה); הנאשם יכול היה אפוא להימנע ממעשיו, אך הוא בחר להשלים ליישם את החלטתו להמית את המנוחה; גם פעולותיו של הנאשם אחרי שרצח את המנוחה מלמדות שהוא פעל בצורה מתוכננת, מאורגנת, שקולה, ברציונליות ובמודעות מלאה בכל פעולה ופעולה שבחר לעשות, וזאת כדי להסתיר את הרצח שביצע, להעלים ראיות, ולהקשות על איתורו ועל חקירת המשטרה ולשבשה; בנוסף, מצב הדכאון ו/או ההפרעה הנפשית שבהם היה שרוי הנאשם - **ואיני** אומר שזה היה מצבו של הנאשם - ומידת חוסר יכולתו של הנאשם להימנע מרצח המנוחה - **ואיני** אומר שהיתה לנאשם חוסר יכולת כזו - **לא** היו קרובים למצב של "חוסר יכולת של ממש", ולא כל שכן **שלא** היו **"פסע בלבד"** למצב של "חוסר יכולת של ממש"; בשום שלב גם **לא** היה הנאשם במצב רפואי-פסיכיאטרי "החסר אך במעט" מהפגיעה שבה פוגעת מחלת נפש בנאשם הזכאי לחסות בצילה של מחלת נפש הרלבנטית לתחולת סעיף 300א(א) לחוק; הנאשם איננו ממלא אחר אף אחד מהתנאים להחלת עונש מופחת בעבירת רצח כפי שנקבעו בנייר העמדה של איגוד הפסיכיאטריה בישראל; ודוק, כאמור: הנאשם נשאל והשיב בעדותו בבית המשפט: **"ש. אתה מסכים איתי שאם היא (המנוחה - ג'נ') הייתה מסכימה לנסוע איתך לצפת לא היית הורג אותה? ת. אני חושב שזה לא היה קורה לי. ש. עם כל הבלבול וכל הדכאון וכל הסמים? ת. נכון. כמו שאם היא לא הייתה מגיעה לדירה זה לא היה קורה..."** (עמ' 189 לפר', שו' 21-18).

210. ומעבר מעבר לדרוש - בלי לגרוע מכל האמור והמפורט לעיל, הרי שגם לו התמלאו כל התנאים לתחולת סעיף 300א(א) לחוק בדבר עונש מופחת על הנאשם - וכאמור התנאים **לא** הוכחו כנדרש - יהא זה **לא** נכון, **לא** סביר ו**לא** צודק להפחית מעונש מאסר העולם חובה שיש להטיל על הנאשם בגין רצח המנוחה, ואל לנו בנסיבותיו של תיק זה לסטות מעונש החובה דלעיל; תחושת הצדק מתיישבת גם מתיישבת עם הטלת עונש מאסר עולם חובה על הנאשם בגין רצח המנוחה, שהיה רצח אלים מאד, אכזרי, תוך שימוש בכלי משחית עוצמתי ופוגעני במיוחד - הפטיש, רצח שהנאשם ביצע לא במהלומה אחת, אלא בכמה מהלומות, שוב ושוב, כולן בראשה של המנוחה, תוך דבקות בהמשך רציחת המנוחה, כשאחרי כיוסי פניה בבגד הנאשם המשיך להכותה בעוד מהלומות פטיש בראשה, כשהיא כבר שרועה אין אונים על הרצפה. כל זאת עשה הנאשם כדי לוודא, שהמנוחה אכן תמות, תוך ניצול מצב - לפני שהנאשם הנחית עליה את המכה הראשונה - שהמנוחה בגבה ("בחצי סיבוב") אל הנאשם, כשהיא לא יכולה להגן על עצמה, ולא ראתה את מכת הפטיש המגיעה לעברה, ואז הנאשם הנחית עליה מכת פטיש בראשה. בנוסף, אי הזעקת עזרה למנוחה ע"י הנאשם, השארתה שרועה אין אונים על הרצפה, סגירת החלונות ע"י הנאשם ועזיבת הבית, העלמת ראיות שונות ע"י הנאשם כדי להקשות על גילוי מה שארע, על איתורו ועל חקירת המשטרה וכדי לשבשה, ובריחה ואי הסגרת עצמו למשטרה עד למעצרו של הנאשם בחלוף כשלושה ימים. וכל זאת, רק משום שהנאשם לא היה מוכן להשלים עם פרידתה של המנוחה ממנו ועם יציאתה מחייו, אחרי שבמשך חודשים קודם לרציחתו אותה, הנאשם מירר את חייה של המנוחה, בכך שהתנהג כלפיה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם, שבירת חפצים, איומים, התבטאויות תוקפניות לרבות במסרונים רבים, גדושי חרפות, השפלות ולעיתים במסרים מאיימים. לכן, גם לו היו מתקיימים תנאי סעיף 300א(א) בנאשם - וכאמור אלה **לא** התקיימו - **לא היה מקום להפחית מעונש מאסר העולם חובה שיש להטיל על**

הנאשם בגין אשמתו והרשעתו בעבירת רצח המנוחה.

על כן: לפי הראיות ולאור האמור לעיל, דינה של טענת הנאשם לתחולת סעי' 300א(א) לחוק בעניינו - עונש מופחת בעבירת רצח - להידחות, וכך אני קובע.

טענות ההגנה ל"מחדלי חקירה" ולמשמעותם הנטענת - טענות שדין להידחות:

211. ההגנה טענה בסיכומיה (סעי' 56-57): המשטרה **לא נטלה דם** מהנאשם, ובעת החיפוש בדירה המשטרה **לא תפסה את כל חפיסות הכדורים** שבהן החזיק הנאשם. **ואולם, עת/ת 12 רפ"ק אסף ברנס**, האחראי על החקירה, הסביר בעדותו **שזה לא רלבנטי לקחת דגימת דם בחלוף 3-4 ימים** מעת הארוע (עמ' 43 לפר' מיום 18.10.15, שו' 22-25). במענה לאמירת הסניגור, רפ"ק ברנס השיב שהוא לא ידע שאפשר לראות בדם שרידי סמים מסויימים גם שבועות לאחר מכן (עמ' 44 לפר' מיום 18.10.15, שו' 1-4). **ההגנה טענה** בסיכומיה (סעי' 57) שאלה "מחדלי חקירה חמורים". **ואולם**, דינה של טענת ההגנה **להידחות: ראשית**, הנאשם "יצר" את העדר האפשרות לקחת ממנו דגימת דם סמוך לאחר שרצח את המנוחה, שהרי הוא ברח מהדירה, ועבר ממקום למקום במשך שלושה ימים, עד שאותר ונעצר. **שנית**, זולת האמירה דלעיל לשוטר בשאלה שנשאל, ההגנה **לא** הציגה בבית המשפט ביסוס לטענה בדבר מציאת שרידי סם גם בחלוף שבועות. **שלישית**, כאמור, הנאשם עצמו העיד כבר במשטרה, שערב הארוע הוא נטל שני כדורי שינה, ביום הארוע הוא לא נטל כדורים אלא רק עישן סיגריה, שבה לא נמצאו שרידי סם (**ת/ת 77**; עמ' 8, שו' 244-250; **ת/א 5**, עמ' 3, שו' 23 עד עמ' 4, שו' 28; ראו ושימעו את הנאשם גם בדיסק החקירה **במשטרה** מיום 17.8.14 (יום מעצרו) - **ת/א 3**, מונה 1:10:00-1:10:24), ובערב שלפני הרצח הוא נטל שני **כדורי שינה** (וציפרלקס) **גרידא (ת/א 3**, עמ' 34, שו' 4-16). ממילא אפוא חשיבותה של בדיקת דם, גם לו היתה נעשית עם מעצרו של הנאשם, פחותה. **רביעית**, אשר לטענה בענין אי תפיסת **כל** חפיסות הכדורים, רפ"ק ברנס **לא** נשאל על כך בחקירתו הנגדית (עמ' 43-46 לפר' מיום 18.10.15). **חמישית**, החשיבות איננה דווקא האם נתפסו בדירה **כל** חפיסות הכדורים, אלא **מה היה השימוש בפועל** של הנאשם בסמים/בכדורים, **עובר לרצח המנוחה**. והרי כאמור, הנאשם עצמו אישר בחקירתו **במשטרה שבבוקר הגעת המנוחה לדירה, הוא לא לקח שום כדור או נייס גאי** [ראו ושימעו זאת בדיסק החקירה מיום 17.8.14 (יום מעצרו) - **ת/א 3**, מונה 1:15:10-1:15:19].

עבירת האיומים שביצע הנאשם (ריבוי מקרים) הוכחה בראיות (עדויות ומסרונים) כנדרש בפלילים:

212. ההגנה טענה בסיכומיה (סעי' 71): הנאשם עומד בתנאי סעי' 34 לחוק ולכן אין אפשרות להרשיעו בעבירות של איומים ושיבוש מהלכי משפט. **ואולם**, כמפורט לעיל, הנאשם **לא** מילא אחר תנאי סעי' 34 לחוק, **ולא** נוצר בעניינו ספק סביר לענין תחולת הגנת השכרות (גם לא הגנת השכרות החלקית), **שלא** חלה בעניינו, ולכן ניתן להרשיעו בעבירות הללו, שהוכחו בראיות מעבר לספק סביר, כמפורט לעיל ולהלן:

213. תחילה - עבירת האיומים: בכתב האישום נטען: כחצי שנה ואילך לאחר נישואיהם, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, **שכלל איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב בכוונה להפחידה, וכן התבטא כלפיה בעל פה ובאמצעות מסרונים שבהם גם מסרים מאיימים. הנאשם הכחיש** שאיים על המנוחה. כאמור, קבעתי לעיל שאמרות המנוחה **ת/א 61, ת/א 62, ת/א 32, ת/א 2** (בעימות) ובמסרונים **ת/א 17**, קבילות כראייה לאמיתות תוכן לפי סעי' 10(2) לפקודת הראיות. אמרות אלה, ובנוסף, **מסרונים ששלח הנאשם למנוחה**, מלמדים על עבירות **איומים** שביצע הנאשם כלפי המנוחה, כדלקמן:

214. תלונת המתלוננת ת/61: כאמור, ביום **1.4.14** (כארבעה חודשים וחצי לפני הרצחה) **דפנה בר ציון** (המנוחה - ג'נ') **פנתה למשטרה בתלונה**, וסיפרה (ת/61), בין השאר: "אני ואילן בן עמי (הנאשם - ג'נ') נשואים מזה שנה וחצי...מזה שנה שהוא אלים מילולית ומאיים... (הוא מקלל)...חולת גברים אני אראה לך מה זה, את לא תוכלי ללכת ברחוב...ההתפרצויות...פעמיים בשבוע לפחות... (ואם לא היו דחיפות) אז... אלימות מילולית קשה ביותר... (הנאשם - ג'נ') היה אומר לי שאם אני יעזוב אותו הוא ירסס את השם שלי ברחובות שאני זונה...ליד מקומות העבודה שלי שכולם ידעו, ואז (השבוע) הוא לקח את רשימת הטלפונים שלי ואמר שישלח לכולם הודעות שאני זונה...כל הזמן הוא שולח לי הודעות שאני לא יוכל ללכת ברחובות ולא יוכל לעבוד יותר...הוא אמר לי לפני שבוע שאם ניפרד הוא יראה אותי עם מישהו אז הוא ידקור אותי...אמרתי לו שהוא מקנא לי יותר מדי ושאני לא הולכת עם אף אחד, אז הוא אמר לי שבכל מקרה שיראה אותי עם גבר אחרי שניפרד אז הוא דוקר אותי... (היא לא התלוננה קודם כי)... ניסיתי לעשות כל מה שאפשר אבל אני מרגישה פחד ואני רוצה צו הרחקה ולא רוצה שהוא יתקרב אליי יותר, אני חייבת עזרה ואני לא מוכנה להיות במחיצתו יותר, הוא...מאיים כל הזמן שאם ניפרד אז הוא יסחוט אותי בכספים..." (ת/61 מיום 1.4.14, עמ' 1-5; ראו גם בתצהיר - ת/32 מיום 1.4.14, ודבריה של המנוחה בדיון בבית המשפט לענייני משפחה - ביום 1.4.14, בעמ' 1 לפר', שו' 9-22; בדיון מיום 3.4.14, בעמ' 4). **בעימות שבוצע במשטרה בין הנאשם לבין דפנה** (המנוחה - ג'נ') **ביום 2.4.14 (ת/2)**, המנוחה סיפרה, בין השאר שהנאשם איים עליה ש"אם הוא יראה אותי יוצאת עם מישהו אז הוא ידקור אותי ואותו, שאם הוא יראה אותי יושבת על בר עם מישהו אז הוא ירצח". (ת/2, עמ' 2, שו' 30-31). דברי המנוחה באמרותיה דלעיל לגבי **איומי הנאשם כלפיה, מחוזקים** בראיות נוספות:

215. עדויות עדים בענין איומי הנאשם כלפי המנוחה [אמרותיהם במשטרה הוגשו גם הן בהסכמת ההגנה, למעט עדויות מפי השמועה שבהן, שקבילות לפי סע' 10(2) לפקודת הראיות והפסיקה, כפי שקבעתי ונימקתי לעיל]: **הנאשם העיד** שהוא **לא** חושב שדפנה (המנוחה - ג'נ') היתה מבועתת ממנו (עמ' 136 לפר', שו' 5), ו"אולי קצת דפנה הייתה מבוהלת" (עמ' 136 לפר', שו' 20). **ואולם**, מעדויות עדים עולים **איומי הנאשם כלפי המנוחה, ושהמנוחה היתה מפוחדת ומבועתת מהנאשם: עת/1 דן בן ארי**, בעלה של ענת, אחותה של המנוחה, העיד בעדות ראשית: "...היא (המנוחה - ג'נ') הלכה למשטרה כי היא לא יכלה יותר...ישבתי איתה וראיתי את המסרונים שהוא (הנאשם - ג'נ') מאיים עליה במכות, היא הראתה לי מסרונים כי היא הלכה למשטרה היא לא יכלה יותר, היא הייתה מבועתת. בחיים שלי לא ראיתי אותה כל כך פוחדת ומבועתת. היא הלכה למשטרה לא הייתה ברירה..." (עמ' 21 לפר', שו' 19-22). בעדותו בחקירתו הנגדית, **עת/1 בן ארי**, הוסיף והעיד: "ראיתי את המסרונים (בטלפון) וקיבלתי את המידע מדפנה" (המנוחה - ג'נ') (עמ' 21 לפר', שו' 23). **עת/3 רונית ביטון**, אחותה הבכורה של דפנה, המנוחה, העידה בעדות ראשית: "...הוא (הנאשם - ג'נ') רדף אותה...התעלל בה, הוא לא נתן לה רגע אחד לנשום...טקסטים במסרונים, הוא יכפיש את שמה, היא שוכבת עם כל אחד..." (עמ' 29 לפר', שו' 12-14); בהודעתה **במשטרה** מיום 26.8.14 - **ת/50א**, **העדה רונית ביטון** תארה שחודשים על גבי חודשים הנאשם לא הפסיק לסמס למנוחה ולכתוב לה דברים מזעזעים, שהיא זונה, שהיא שוכבת עם כל הגברים בתל-אביב, **שהוא יכפיש את שמה והוא יהרוס לה את החיים (ת/50א)**, בתמליל **ת/50א**, עמ' 6, שו' 11-14; דיסק ההודעה - **ת/50א** - גם ראיות אלה הוגשו בהסכמה). **עת/4 לואר אליעזר** - אמר במשטרה (הודעת העד במשטרה מיום 15.8.14 - **ת/51א** - גם ראיה זו הוגשה בהסכמה) שהמנוחה סיפרה לו **שהנאשם היה אלים מילולית כלפיה**, קילל אותה, שבר חפצים, עד שבסוף היא הגישה תלונה במשטרה (בתמליל **ת/51א**, עמ' 5 שו' 20-32). **עת/6 אשר אטדגי** - במשטרה (עדות העד במשטרה מיום 27.8.14 - **ת/53א** - גם ראיה זו הוגשה בהסכמה), העד סיפר: "...היא (המנוחה - ג'נ') סיפרה שהוא הרים עליה יד...אמרה שהוא קילל ומאיים...היא נורא פחדה...בתוך צו ההרחקה...אילן המשיך עם ההודעות האלה..." (ת/53א, עמ' 2, שו' 23-31; תמליל העדות דלעיל - **ת/53א**, בעמ' 9-18, ודיסק העדות - **ת/53א** - גם ראיות אלה הוגשו בהסכמה (עמ' 34 לפר')).

ע/ת 9 שלמה ברהעיד בבית המשפט (אחרי רענון זכרון מהודעתו במשטרה) "...אני אמרתי במשטרה שהוא איים לפגוע בה אבל לא לקחתי את זה ברצינות, הוא אמר לי שהוא רוצה להתנקם בה כי היא כל כך השפילה אותו. ש. מתי זה היה? ת. לא פעם ולא פעמיים, זה היה לפני חודש... כך אמרתי בהודעתי מיום 15.8.14" (עמ' 44 לפר' מיום 14.10.15, שו' 27 עד עמ' 45, שו' 3). ע/ת 11 שלג בן שטריתהעידה בעדותה הראשית: "...היא (המנוחה - ג'נ') אמרה שהוא (הנאשם - ג'נ') מגיע למצב קיצון והוא נהיה מאוד אלים וורבלי...". (עמ' 51 לפר' מיום 14.10.15, שו' 21-22). ע/ת 14 עיישה גבריאלי רזנטל העידה בעדותה הראשית: המנוחה סיפרה לה "שיש לה בן זוג שיש עליו צווי הרחקה ושהוא מסוכן ושהוא מפחיד אותה ושהיא גרה איתו והתחתנה איתו" (עמ' 48 לפר' מיום 18.10.15, שו' 16-18)... (הנאשם) היה מאוד אלים, אלים מילולית (עמ' 52 לפר', שו' 15-16)... בעקבות החלטת המנוחה לא לבטל את צו ההרחקה: "...הוא (הנאשם - ג'נ') הרים אליי טלפון ואמר לי שהיא לא ביטלה את הצו והוא מבקש ממני לזוז הצידה כי הוא לא רוצה לפגוע בי. אמרתי לו "...אל תעשה את זה, אני מבקשת ממך...אני אדבר איתה, עוד שבועיים אתה מקבל...את ביטול צו ההרחקה" הוא אמר לי "לא, תזוזי הצידה כי אני לא רוצה לפגוע בך" (עמ' 51 לפר', שו' 6-2). בחקירתה הנגדית העדה עיישה גבריאלי רזנטל העידה שהוא (הנאשם - ג'נ') כל הזמן איים עליה מילולית...". (עמ' 58 לפר' 14.10.15, שו' 7). עלִיזה כתב, אמה של המנוחה, סיפרה במשטרה בעדותה מיום 26.8.14 (ת/48 - גם ראייה זו הוגשה בהסכמה): "... (המנוחה - ג'נ')...פחדה ממנו...כל היום סימס לה...בחיים שלי לא ראיתי אותה מפוחדת ומבוהלת ככה הרגשתי שעבר עליה מכבש... (בעמ' 2) היא אמרה שכל הזמן הוא מציק לה ומשגע אותה חמש מאות פעם ביום הוא משאיר לה הודעות באמצע הלילה הוא מתקשר אליה, היה לה פחד אימים...". עלִיזה כתב אמרה עוד במשטרה שהמנוחה, בתה, "רעדה" מהנאשם, "פחדה" מהנאשם (ת/48, עמ' 1, שו' 7 עד עמ' 2, שו' 25, ראו ושימעו בדיסק הודעתה במשטרה - ת/48ב, מונה 11:23-11:29, ובתמליל ת/48א, עמ' 3, שו' 32-33).

216. מסרונים שהנאשם כתב למנוחה - ת/17 - ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 81): אין במסרונים אמירות שעשויות להיחשב כ"מאיימות". ואולם, דינה של הטענה להידחות: כך המסרונים הבאים שהנאשם שלח למנוחה (ת/17, ת/73) ובהם איום כלפי המנוחה, במישרין או בעקיפין - 4.12.13, שעה 14:09: "אם תתפקי (כך במקור - ג'נ') תעבודה עם שלמה זה התהפך עליך כמו שלא תתארי..."; 1.4.14 שעה 19:16: "כשבולנד פגש אלוהול וגברים...כל השכונה יודעת...תעלמי מפה עדיף לך"; 1.4.14 שעה 20:09: "אני אתקשר לכל הגברים שלך מהרשימה...מאדאם ברים..."; 1.4.14 שעה 21:40 - "...גב ברציון אני מחזיק ברשימה של טלפונים מאייל עד ראול...צעד אחד שתפעלי נגדי אני מתקשר לכולם ומספר להם את הצד שלי ביחסים האלה..."; 1.4.14 שעה 00:45: "כלבה תנתקי לגברים שלך...יש לי את הטל של כולם..."; 5.5.14 (ת/73): "יש לי טל של כל הגברים שלך. אל תחמירי מצב בובה" (שעה 16:02), 18.6.14 שעה 23:56: "חולרע. אני יעשה לכם יח"צ למסעדה שלא תשכחו..."; 20.6.14 שעה 23:38: "זונת ברים!...ואדי הזרג החדש שלך..יבוא היום שלך בר זיון"; "אני יגרום לך להתבייש להכנס למסעדה המזורגגת שלך..."; (ת/17, עמ' 39); "אם תעשי איזה צעד נגדי אני מרסס לך בכתובות את כל המסעדה..אל תתקרבי לפה עד סוף החוזה..."; (ת/17, עמ' 40); ההגנה טענה בסיכומיה (סע' 81, עמ' 40): האמירה שבמסרונים לא יכולה לבסס עבירת איומים כי המנוחה לא העידה במשפט ואמרתיה אין קבילות. ואולם, כאמור, כפי שקבעתי ונימקתי לעיל, אמרות המנוחה, לרבות בהודעות העדים דלעיל, גם לענין עבירת האיומים, קבילות כראייה לפי סע' 10(2) לפקודת הראיות, והפסיקה שפורטה לעיל.

217. על כן: אני קובע אפוא, שהנאשם אשם בביצוע עבירת איומים (ריבוי מקרים) כלפי המנוחה, ויש להרשיעו

בה. כאמור קודם בדבריי, **לא** עומדת לנאשם הגנת השכרות, גם לא הגנת השכרות החלקית, ומחשבתו הפלילית בביצוע עבירת האיומים הוכחה אפוא אף היא, כשהראיות דלעיל גם מלמדות על **הפחד הממשי שהמנוחה חשה מפני הנאשם עקב שוב ושוב איומיו כלפיה, הן ע"פ והן במסרונים** כמפורט לעיל.

עבירת שיבוש מהלכי המשפט שביצע הנאשם:

218. בכתב האישום נטען: מיד לאחר שרצח את המנוחה וכוונה להכשיל את ההליך השיפוטי ולהימלט מאימת הדין, נטל הנאשם את הפטיש, ניקה אותו וזרק אותו לחלל אחסון תת תקרתי. בהמשך, נטל הנאשם את מכשירי הטלפון הניידים שלו ושל המנוחה, סגר את הדלת ונמלט. במהלך מנוסתו, השליך הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו בפח אשפה בקרבת דירת הנאשם, נסע לספארי ברמת גן, שם השליך את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה. בהמשך לכך, עבר הנאשם במספר מקומות בהם שהה פרקי זמן קצרים, הכול כדי להקשות על איתורו ועל תפיסתו, עד לתאריך 17.8.2014, מועד בו נעצר הנאשם על ידי המשטרה.

219. עבירת שיבוש מהלכי המשפט שביצע הנאשם, הוכחה כנדרש בפלילים: **ההגנה טענה** בסיכומיה (סע' 73): בשלושת הימים שלאחר הרצח הנאשם הסתובב כסהרורי, לא יודע את נפשו, ועיקר מעייניו היו מופנים לפרידתו מהעולם, ולא לברירה מהמשטרה או להשמדת ראיות. **ואולם**, לפי הראיות, לרבות **לפי דברי הנאשם עצמו, לא** זה היה כלל ועיקר מצבו הנפשי ומצבו התודעתי של הנאשם אחרי שהוא רצח את המנוחה; דין של טענות ההגנה - **להידחות:** מגוון הפעולות שהנאשם עשה במודעות ובתכנון לאחר שהוא רצח את המנוחה - **שטיפת הפטיש, זריקתו לחלל אחסון תת תקרתי, שטיפת ידיו, נטילת שני הפלאפונים, השארת הפלאפון של המנוחה פתוח, השלכת כל אחד מהפלאפונים במקום אחר** (שלו באיזור דירתו, ושלה בספארי בר"ג), **ונטילת המחברות** - נעשו על ידי הנאשם במטרה להקשות על גילוי הרצח, **להעלים ראיות, להקשות על איתורו של הנאשם ולהכשיל את חקירת המשטרה ולשבשה**, היינו הן נעשו בכוונה לשבש מהלכי משפט. העבירה של שיבוש מהלכי משפט הוכחה בדברי הנאשם עצמו, שנשאל והשיב במשטרה: הפטיש: "ש. אתה היכית את הדפנה עם הפטיש, מה עשית איתו אחרי? ת. זרקתי אותו לבוידם...ש. למה זרקת אותו לשם? ת. הבוידם נמוך שמה, כדי שלא יראו אותו... (ת/5, עמ' 8, שו' 257-262; ת/5א, עמ' 5, שו' 37-38, ובעמ' 10, שו' 23), ש. על הפטיש היה דם? ת. כן. ש. איפה היה דם על הפטיש? ת. גם בידית שלו וגם בראש הפטיש...ש. אתה שטפת את הפטיש מהדם. ת. כן יכול להיות...שטפתי אותו...וזרקתי אותו ושטפתי את הידיים הרי אני אצא החוצה עם הדם על הידיים... (ת/5, עמ' 9, שו' 267-280; ראו גם: ת/5א, עמ' 8, שו' 5-36; עמ' 9, שו' 38; עמ' 10, שו' 32-36). הפלאפונים: "ש...מה אתה צריך טלפונים? ת. לקחתי אותם, אני מבין שאני לא צריך להשאיר שום שריד לעצמי וגם לדפנה." (עמ' 199 לפר', שו' 27-29). הפלאפון של המנוחה: "ש. למה זרקת את הטלפון של דפנה? בעצמך אמרת שאתה יודע מה היכולות של המשטרה. ת. נכון להגיע לדירה מהר מאוד, תיארתי לעצמי שגם יחפשו את דפנה וגם המשאית והמספר טלפון... (ת/5, עמ' 8, שו' 257 עד עמ' 10, שו' 314). בבית המשפט: הנאשם העיד שיכול להיות שאכן הוא לקח את הפלאפון של המנוחה אחרי שהוא גרם למותה כדי שלא ימצאו את ההודעות שהוא כתב לה (עמ' 150 לפר', שו' 1-4). לדברי הנאשם היו בטלפון של המנוחה כל מיני הודעות שזה הפך להיות תעודת הזהות שלה והוא לקח לה את הטלפון אחרי הרצח (עמ' 200 לפר', שו' 18-20). הפלאפון של הנאשם: הנאשם אמר שהוא זרק את הפלאפון שלו (בפח בפלורנטין - עמ' 199 לפר', שו' 30-31) כשהוא סגור, כי: "...ידעתי שעם טלפון פתוח אז...יש מצב שאתם (המשטרה-ג'נ') כן יכולים לאתר את המקום." (ת/5א, עמ' 17, שו' 17-32). המחברות: בבית המשפט הנאשם הכחיש (עמ' 201 לפר', שו' 12-16), ואולם במשטרה הנאשם אישר שהוא **לקח את המחברות כדי להעלימן**

(ת/5א, עמ' 18, שו' 37-38). ולבסוף - לאחר הרצח, הנאשם לא דיווח לאיש על מה שעשה, סגר את הדירה כשהמנוחה מוטלת בה ודמה ניגר, נטל עימו את החפצים דלעיל, ובמשך שלושה ימים הוא עבר במספר מקומות, ולא הסגיר עצמו למשטרה כמתבקש, אלא נעצר, בחלוף 3 ימים, ע"י המשטרה.

220. ובהתייחס עוד לטענות ההגנה דלעיל: פעולות הנאשם שפורטו לעיל, וההסברים שהוא עצמו נתן להן, מלמדים שלא אדם סהרורי לפנינו, אלא נאשם שפעל במודע, בתכנון ובמחשבה תחילה בבצעו שרשרת פעולות שונות לאחר רצח המנוחה כדי לשבש את מהלכי המשפט. אם הנאשם לא היה רוצה לברוח מהמשטרה, הוא היה יכול בנקל להסגיר עצמו לתחנת המשטרה הקרובה, וזאת כבר מיד לאחר שהוא רצח את המנוחה. **ההגנה שאלה** בסיכומיה (סע' 73) "האם לאדם שמנסה להתאבד באמת אכפת משיבוש החקירה?" **ואולם**, אם התכוון הנאשם באמת להתאבד (וטוב שהוא לא עשה כן - ג'נ'), הוא היה מממש זאת בפועל, ולא שוב, כבעבר, רק מדבר על כך (אם בכלל - ראו דיון בכך קודם בדברי לעיל). הרי היו בפני הנאשם מספר אפשרויות להתאבד - הן בעבר, והן לאחר הרצח - לרבות באותה קומה 10 במגדלי "יו", שאלה עלה כדי כביכול לקפוץ מטה, אך לא כך ארע (וטוב שהנאשם לא עשה זאת - ג'נ'). בנוסף, כמפורט לעיל, **הנאשם התכוון ועשה בפועל, מספר פעולות אקטיביות שונות לשיבוש החקירה.**

221. על כן: אני קובע אפוא **שהנאשם אשם בביצוע העבירה של שיבוש מהלכי משפט, ויש להרשיעו בה.** כאמור, לא עומדת לנאשם הגנת השכרות, גם לא הגנת השכרות החלקית, ומחשבתו הפלילית בביצוע עבירת השיבוש הוכחה אף היא; כמפורט לעיל, הראיות מלמדות על **מספר מעשי שיבוש מהלכי משפט שביצע הנאשם, שכולם, לא רק שהיתה לנאשם מודעות למעשיו שבוצעו בתכנון ובמחשבה תחילה, אלא שהנאשם פעל בכוונה להקשות על גילוי הרצח, להעלים ראיות, ולעכב ולהכשיל את חקירת המשטרה.**

222. לפי הראיות ולאור כל האמור לעיל, אלה אפוא המימצאים העובדתיים והמשפטיים שהוכחו כנדרש בפלילים לענין **עבירות האיומים (ריבוי מקרים) ושיבוש מהלכי משפט שביצע הנאשם:**

לענין עבירת האיומים: כחצי שנה ואילך לאחר נישואיהם של הנאשם והמנוחה, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל, בין השאר, גם איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב של המנוחה בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה ובאמצעות שליחת מסרונים, שבהן גם מסרים מאיימים. **לענין עבירת שיבוש מהלכי המשפט:** מיד לאחר שהנאשם רצח את המנוחה, ובכוונה להכשיל את ההליך השיפוטי ולהימלט מאימת הדין, נטל הנאשם את הפטיש, ניקה אותו וזרק אותו לחלל אחסון תת תקרת; בהמשך, נטל הנאשם את מכשירי הטלפון הניידים שלו ושל המנוחה, סגר את חלונות הדירה, נעל את הדלת ונמלט; במהלך מנוסתו, השליך הנאשם את מכשירי הטלפון הנייד שלו בפח אשפה בקרבת דירת הנאשם, נסע לספארי ברמת גן, שם השליך את מכשירי הטלפון הנייד של המנוחה; בהמשך לכך, עבר הנאשם במספר מקומות עד לתאריך 17.8.14, מועד שבו נעצר הנאשם על ידי המשטרה; בפעולותיו דלעיל הנאשם כך פעל כדי להקשות על גילוי הרצח, להעלים ראיות, להקשות על איתורו ועל תפיסתו, ולעכב ולהקשות על חקירת המשטרה ולשבשה. במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם על המנוחה (ריבוי מקרים), ושיבש מהלכי משפט; ולענין **עבירת הרצח שביצע הנאשם**, כאמור לעיל - בתאריך 14.8.14, בשעה 10:30 לערך, הגיעה המנוחה לדירת הנאשם לפי בקשתו. במהלך שהייתם בדירת הנאשם, פרץ ויכוח בין הנאשם למנוחה על רקע דברי המנוחה באותו מעמד בדבר סיום הקשר הזוגי ביניהם, בעוד שהנאשם קיווה לשקם את הקשר, ואף הציע להצטרף אל המנוחה לביוליו משותף בדירתה בצפת, הצעה שנדחתה על ידי המנוחה. הנאשם חש קיפוח, תסכול וזעם רב, וגמלה בלבו החלטה לגרום בכוונה תחילה למותה. **לשם כך נטל הנאשם פטיש ברזל, התקרב אל המנוחה שפנתה לעבר דלת הכניסה, כשהיא לא רואה את מכת הפטיש הניחת עליה, והנאשם הלם באמצעות הפטיש בחוזקה בראשה של המנוחה**

פעמיים, עד שנפלה. בעוד המנוחה שרועה על הרצפה, כיסה הנאשם את ראשה בבגד, והמשיך להלום בראשה באמצעות הפטיש עוד מספר פעמים. כתוצאה ממכות הפטיש שהנאשם היכה בראשה של המנוחה, נגרמו למנוחה שברים וחבלות מרובות בראשה שגרמו לנזק חמור למוחה, והביאו למותה של המנוחה.

223. סוף דבר: לפי הראיות ולאור כל האמור לעיל, הוכחו מעבר לספק סביר העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, הוא אשם בביצוע, ויש להרשיעו בהן, ואלו העבירות: רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, (ריבוי מקרים), לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. בנוסף, דינן שלטענות הנאשם לתחולת סעיף 300(א) לחוק בעניינו - עונש מופחת בעבירת רצח - להידחות, ואין להטיל על הנאשם עונש מופחת בגין עבירת הרצח שביצע.

גלעד נויטל, שופט,
אב"ד

השופט מאיר יפרח:

אני מסכים.

מאיר יפרח, שופט

השופטת גיליה רביד:

אני מצטרפת לממצאיו ולמסקנותיו העובדתיים והמשפטיים של חברי, כב' השופט נויטל. מבלי להמעט מהאמור בחוות דעת חברי ומהניתוח המקיף של הסוגיות כמפורט שם, אוסיף:

כאמור, ההגנה אינה חולקת על כך שהנאשם ביצע את המעשים שיוחסו לו בכתב האישום וכי הוא אחראי למותה של המנוחה. המחלוקת לגבי שלב הכרעת הדין מצטמצמת לשאלה האם יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה רצח בכוונה תחילה או בעבירה של הריגה. בהקשר זה, כאמור, טענתו העיקרית של הנאשם שעומדת לו ההגנה של "שכרות" שבגללה לא ניתן לייחס לו את המחשבה הפלילית הנדרשת לצורך הרשעה בעבירת "רצח". נקל לקבוע, שהנאשם לא הרים אפילו את הנטל הטקטי המוטל עליו, ברמה של מאזן ההסתברויות, כדי להראות שמבחינה עובדתית הוא היה בשעת מעשה נתון פיזית תחת השפעת סמים (או אלכוהול). הנאשם לא נטע קיומו של ספק סביר בנקודה זו. בהינתן שכך, אין בפנינו תשתית עובדתית בסיסית רלוונטית, שרק בהתקיימה יש לבחון לגבי הנאשם עד כמה היותו תחת השפעת סמים, כנטען, מבססת לגביו את חלותו של הסייג, גם לא החלקי.

אני מצטרפת גם לשאר לממצאיו ולמסקנותיו העובדתיים והמשפטיים של חברי לפיהם, על פי הניתוח העובדתי והמשפטי, יש מקום להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה.

כאמור, הצדדים עתרו לכך שכבר בשלב זה נתייחס לטענת ההגנה המתייחסת לענישה מופחתת למרות שברגיל מקומה של טענה זו בשלב הטיעונים לעונש. גם בעניין זה, אני מצטרפת לדברי חברי בהתייחס למצבו הנפשי של הנאשם ולמסקנותיו שלא הוכח על ידי הנאשם שהוא לקה בהפרעה נפשית חמורה, וכי לא מתמלאים לגביו התנאים שקבועים בסעיף 300א(א) לחוק העונשין. בהקשר זה, חשוב לטעמי להדגיש את ההיבט שלפיו ענישה מופחתת היא סעד, שבהתאם לפסיקה, יינתן במקרים חריגים ויוצאי דופן - כאשר כפסע בין הנאשם לבין קיומו של סייג לאחריות פלילית לפי סעיף 34 ח' לחוק העונשין - מקום שבו תחושת הצדק נפגעת מן האפשרות שאותו נאשם, על רקע מצבו הנפשי, יידון למאסר עולם כעונש חובה. אין זה המקרה שלנו. כדברי חברי, תחושת הצדק מתיישבת גם מתיישבת עם הטלת עונש מאסר עולם על הנאשם אשר ביצע רצח ברוטלי ואכזרי שהרקע לו היה בעיקרו קנאה אובססיבית מתמשכת כלפי המנוחה וחוסר נכונות להשלים עם הפרידה ממנה. נדמה שהמקרה שלנו, תחושת הצדק הייתה דווקא נפגעת אילולא זו הייתה התוצאה.

**גיליה רביד,
שופטת**

סוף דבר:

א. אנו מרשיעים, פה אחד, את הנאשם, אילן בן עמי, בעבירות הבאות: **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300א(2) לחוק העונשין, **איומים** (ריבוי מקרים), לפי סעיף 192 לחוק העונשין, **ושיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ב. אנו דוחים, פה אחד, את טענות הנאשם לתחולת סעיף 300א(א) לחוק בעניינו - עונש מופחת בעבירת רצח, וקובעים **שאין** להטיל על הנאשם עונש מופחת בגין עבירת הרצח שביצע.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ז, 31 ינואר 2017, במעמד הצדדים.

גיליה רביד, שופטת

מאיר יפרח, שופט

גלעד נויטל, שופט
אב"ד